

Viola Zoltán

A hordozható lyuk

2024

Viola Zoltán

A hordozható lyuk

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Tartalomjegyzék

1. fejezet: Lélekvándorok.....	4
2. fejezet: A hordozható lyuk.....	62

1. fejezet: Lélekvándorok

Annak a sorsa aki rabszolga, igazán minden, csak nem irigylésre méltó. Ám azé sem sokkal jobb, aki nem rabszolga ugyan, de annál alig valamivel több csak, mert egyszerű parasztlány! Riri pedig a parasztlányok közt is a szegényebbek közé tartozott. Igaz, csak a vagyont illetően volt szegény, mert ami a küllemet illeti, a szépséget, bájt, tehát a testi adottságokat, mindazt tehát, amit a nőkben a férfiak a leginkább kedvelnek, nos, ezeket illetően tehát igazán nem szűkölködött – sőt, nemcsak a faluban, de messze környéken ő volt talán a legisleggyönyörűbb leány!

Na de azt mondják, minden rosszban van valami jó is. S e mondás mélyen igaz lehet, mert már a fordítottja is igaz: minden jóban van valami rossz is! És a nagy jó gyakran nagy rosszal jár együtt!

A bajt természetesen Riri szépsége okozta. Hajnaltájt arra lovagolt a környék földesura, Heffu herceg, meglátta a leányt, s egyszerűen megparancsolta neki, hogy a csinos parasztlány alkonyatkor menjen fel hozzá a várba, mert vele akar hálni!

Riri akkor nem mert szólni egy szót sem csak elsápadt, de később sem szólt – nem szólt, inkább zokogott, és ki sem ment a mezőre, igaz, ezúttal apja-anyja sem ment ki oda dolgozni, vele voltak, csitították, vigasztalták, mondogatták neki, hogy ne sírjon, nem is akkora szégyen ez, mint ahogy gondolja...

—Hogy is ne lenne szégyen, hát hiszen ez a szokás már talán kétszáz esztendeje sincs gyakorlatban! Miért nem hál a herceg rabszolgákkal, azok arra vannak!

—Mi sem vagyunk sokkal különbek, leányom! - sóhajtotta édesanyja.

—Elszököm!

—Utánad ered, és megtalál. És a szökött paraszt sorsa kínhalál! Különben se bomolj – miből élsz meg, ha elszöksz?! Legfeljebb annyiban reménykedhetsz, hogy egy másik földesúr birtokára eljutsz, s befogad parasztnak, de az az úr sem lesz jobb ennél! - legyintett édesapja.

—Elmegyek a városba! A városoknak jogaik vannak!

—De te nem vagy városi. És nem biztos, hogy befogad a város. És ott is meg kell élni valamiből. Ringyó akarsz talán lenni, mert másra nem vagy alkalmas?! Jöjjön meg az eszed, és ne kövess el hülyeséget!

—Viszek magammal egy kést a kebleim közé rejtve, és leszúrom!

—Erre alig van esélyed, és még örülhetsz ha nem sikerül, mert ha igen, megölnék a katonái, sőt bennünket a szüleidet is! Nyughass ha mondom! - mordult fel Riri apja.

Ezután sokáig nem szóltak, de a szülők nem merték magára hagyni Ririt, mert féltek hogy vagy elszökik mégis, vagy kárt tesz magában... Végül azonban déltájban már úgy unatkoztak a nagy hallgatásban, hogy lekókadtt a fejük és elaludtak.

Több sem kellett erre Ririnek, azonnal elkezdett kés után nézelődni... amikor hirtelen azt vette észre, hogy a hálósobában megjelent egy kényelmes heverő, s azon, félig fekvő helyzetben, egy díszes de igen furcsa ruhába öltözött, középkorúnál valamivel idősebb, csillogó szemű férfiember terpeszkedik.

—Na végre! - sóhajtotta a férfi. —Reméltem hogy nem kerül rá sor, de muszáj voltam már közbelépni s egy kis álmot bocsátani rájuk, hogy zavartalanul beszélgethessünk! - mosolygott Ririre.

A leány szája sikolyra nyílt, majd inkább mégis csendben maradt. Attól tartott,

senki nem sietne a segítségére, de különben is... az úgy nagyon furcsa!

—Hogyan jelenhettél meg itt egy pillanat alatt?! Te valami varázsló vagy talán?! - kérdezte.

—Örvendek a gyors felfogásodnak, kislány, és igen, én természetesen varázsló vagyok. Naná hogy, még szép hogy az vagyok, az vagyok, varázsló, az ám, de még mennyire! Nem is vitás hogy varázsló vagyok, hát ugyan mi más is lehetnék, amikor nemcsak magamat teleportáltam ide egy pillanat alatt, de ezt a meglehetősen nagy heverőt is! Bár egy heverő, az az én tudásomnak igazán semmi. Semmi. Nulla. Á, a nullánál is kevesebb! Szóra sem érdemes apróság, úgy bizony. De annyira, hogy most hogy jobban belegondolok, meg kell állapítsam, hogy nem is jó szó rám az, hogy varázsló. Ha jól belegondolok, engem varázslónak nevezni, csak úgy egyszerűen hogy „varázsló”, igen, az már-már valóságos sértés, annyival több vagyok én egy hétköznapi, a világban ide-oda kóválygó, teszetosza, semmitérő átlagvarázslónál! Valójában bár a szó szoros értelmében véve persze valóban varázsló volnék, de illendő rám egy egészen új szót kitalálni, mert én szinte külön kategória vagyok a varázslók közt, nem túlzok ha azt állítom: unikum, de tényleg! Ha leereszkedünk a pontatlan és szánalmas hasonlatok mezejére, s úgy tekintjük hogy egy átlagos varázsló olyan, mint egy kóbor lovag, nos, akkor én még csak nem is csupán a legdélcegebb, legdaliásabb lovagbajnokokhoz vagyok hasonlatos, de én vagyok e kóborlovagok császára! De mit császár – maga a Jóisten! Sőt, annál is több, csak most hirtelenjében nem jut az eszembe, mi a neve annak, ami az istennél is több... Á, igen! Megvan! Nos, ami több az istennél, az természetesen nem más mint éppen pontosan én, én magam, úgy ám, s ezekből természetesen örömmel közölhetem veled, hogy *van* neve annak a kategóriának amibe én tartozom, s éppen maga az én nevem, mert nem is kell más név rá, ugyanis belőlem szerencsére csak egy van! Tehát most hogy már tudod, ki vagyok én... bár igaz is, nem tudod. Szóval bemutatkozom: én vagyok tehát az Utolérhetetlen, a Nagytudású, a Bölcs, a Zseniális Kajjám, a Tündérek Megmentője, A Világ Értelme, az Emberiség Jótevője, és sok más nagyszerű címet is felsorolhatnék, de minek?! Minek, minek, ó mondd?! Hát nem mond mindennél többet neked már pusztán az a két szótag is, hogy *Kaj-jám*?! - azzal előrehajolt, és fürkészően meredt Riri szemébe.

—Ööö... - nyögte a leány, mert fogalma sem volt róla, mi lenne most a leghasznosabb a számára: ha bevallja, hogy fogalma sincs róla, ki is ez a Kajjám, vagy ha úgy tesz, mintha hallott volna már róla.

—Örülök hogy nem vagy olyan, mint sok más mai fiatal, akikből már kikopott az idősebbeket megillető tisztelet képessége, már ha ugyan bennük volt egyáltalán valamikor, amire viselkedésüket látva kevés az esély... örömmel látom tehát, hogy szóhoz sem tudsz jutni a határtalan megtiszteltetéstől és megilletődöttségtől, mely eltölti silány bensődet azt tapasztalván, hogy leereszkedtem példátlan nagyszerűségemmel a te hitvány léted szintjére! Igen, teljesen jogos, hogy engem látva bensődet alázatos remegés járja át, s ellenállhatatlan vágyat érzel hogy leborulva hódolj előttem, de nem, nem kívánom hogy földreborulj előttem, ez felesleges is, mert földreborulni holmi királyocskák előtt szoktak, de én azoknál több vagyok!

—Mit kívánsz hát, uram?

—Azt, hogy jól nyisd ki a füled! Mondd, hallottál már olyan mesékről, hogy megy a kislegény az erdőben, s találkozik a jótündérrel, aki teljesíti három kívánságát?

—Hogyne ismernék ilyen meséket!

—És szerettél volna ekkor a legény helyében lenni?

—Még szép, ki ne szeretné, ha teljesülne három kívánsága!

—De van az úgy, hogy az ember telhetetlen! Nyilván jobban szeretnéd, ha háromnál is több kívánságod teljesülne.

—Ha arra gondolsz hatalmas varázsló, hogy teljesítenéd néhány kívánságomat, akkor bevallom, én olyan szerény vagyok, hogy nagyon boldoggá tenne két kívánságom teljesítése is! Sőt, ha mindössze csak egy kívánságom biztosan teljesülne, már az is mekkora öröm volna!

—Hát azért az nem úgy van ám, te leány, mert az ember igenishogy mindig többre és többre vágyik! - és Kajjám elmosolyodott. —Hogy csak egy példát mondjak: volt egyszer egy legény, aki ment az erdőben. És persze találkozott a jótündérrel, aki mondta neki, hogy teljesíti két kívánságát. Mire a legény:

—Csak kettőt? Ugyan, legyen már három, hiszen mindig úgy szokott az lenni!

Mire a tündér:

—Jó, teljesítem a kívánságodat, legyen három! Mi a másik kettő?

Erre a viccre aztán feloldódott végre Riri feszültsége, tovatűnt a földesúrtól való félelme, mert hiszen itt egy hatalmas varázsló, s még oly jóindulatú is, hogy vicceket mesél... ellenállhatatlan erővel tört ki belőle a kacaj, és csak nevetett-nevetett, hogy már a hasa is belefájdult...

Kajjám a világért meg nem szólalt volna, míg a kacagás utolsó hulláma is el nem hal a leány száján, mert maradéktalanul kiélvezte a sikerét, hogy milyen pompás humorérzéke is van neki, milyen remek vicceket tud ő kitalálni... hanem aztán így szólt:

—Én nem jótündér vagyok, hanem Kajjám, a Világmindenség Legnagyobb Csodája! Én tehát nem két kívánságodat teljesítem. De még csak nem is hármat!

—Hát?!

—Ej de buta vagy, hát nem jöttél még rá?! Természetesen akármennyit, más nem is lenne méltó hozzám!

—Jó, akkor máris mondom az elsőt: öld meg Heffu herceget!

—Nono, nono! Ez nem így megy! Ha én megölöm, az nem kívánságteljesítés, hanem szolgálat, márpedig én, Kajjám senkinek nem leszek a szolgája! Még csak az kéne... azaz dehogyis, az nekem egyáltalán nem kéne! Én mint szolga, huh! Ez rémálom, ne is mondj nekem ilyesmit, utálok a horrorral! Nem, nem, kedveském, ez nem így megy. Gondolj csak bele: én aki vagyok a... na mindegy, azt már tudod, milyen nagyszerű vagyok én. Szóval, hozzám nem méltó, hogy csak neked teljesítsem akárhány kívánságodat! Még sok-sok más embernek teljesítem majd minden kívánságát! Nem állhatok állandóan melletted még ha akarnám sem – bár nem is akarom – hogy azt hallgassam, mikor mit kívánsz! Továbbá, mi van ha te mondjuk esőt szeretnél holnapra, de egy másik valaki napsütést?! Akkor kinek a kívánsága teljesedjék?! Vagy ha te mint mondtad is, halva szeretnéd látni a herceget, de a herceg nagyonis élni akarna még?! He?! Tehát ez így nem megy.

—Akkor nem értem! - tárta szét a karját a leány.

—Ez úgy megy, hogy gondolom ábrándoztál már róla, hogy milyen lenne, ha nem az lennél, aki vagy! Gondolom például, megfordult a fejedben a gondolat, milyen szép is volna, ha te lehetnél a királynő! Vagy ha netán férfi lehetnél, mondjuk gazdag kereskedő, vagy valami daliás lovag, vagy... vagy akárki más, mindegy hogy mi! Biztos beszélgetés közben is kicsúszott olyasmi már a szádán, hogy „A helyedben én azt tenném, hogy...”. Vagy épp olyasmi, hogy „ha én lennék a bőrében...” - ugye mondtál ilyesmiket?

—Nem emlékszem, biztos...

—Nos, ha akarod, teszek róla, hogy lehess mások bőrében! - vigyorgott Kajjám. — Persze, ezt te még nem érted... arról van szó, hogy ha rémségesen elnagyoltan akarom megfogalmazni a dolgokat, ezentúl ha más életet szeretnél magadnak mint amit épp élsz, akkor a lelked átkerül valaki más embernek a testébe, olyasvalakiébe, aki olyan életet élt addig, mint amilyent te élni szeretnél! Például, mondjuk arra gondolsz, milyen jó is lenne, ha nagyhatalmú valaki lehetnél, akinek a szemvillanásától is rettegnek hatalmas tömegek! S erre hipp-hopp, máris azt tapasztalod, hogy te nem te vagy, hanem egy király, vagy királynő, vagy legalábbis valami roppantul hatalmas herceg... vagy ha azt szeretnéd kipróbálni, milyen az, amikor örülten szerelmesek beléd, akkor egy szeretett leány testébe kerülsz...

—Akkor tehát nem ez a testem lesz már a testem?

—Persze hogy nem. De ez ne aggasszon, az ember lényege nem a teste, hanem az agya. Lélek ugyanis nincs, az előbb csak azért mondtam így, hogy megértsd. Az agyad, az megmarad, az kicserélődik, belekerül az új testbe, de ez ne zavarjon, mert az kívülről úgysem látszik. És persze az egész teljesen fájdalommentes, semmit nem érzel majd belőle. És hát muszáj hogy így legyen, gondolj csak bele, az nem elég, hogy te egy király trónjára kerülj, mert senki nem hinné el rólad hogy te vagy a király, ha egyszer lány vagy, ilyen fiatal, nem is ismernek téged, korábban meg egy öreg király uralkodott felettük! Te természetesen belekerülsz szó szerint mindig annak a testébe, aki rendelkezik azon adottságokkal, amikre te éppen vágysz! A te testedre, erre a mostanira viszont ne legyen gondod, mert ebbe másvalaki kerül.

—Hogyan?!

—Hogy hogyan, az az én dolgom, úgysem értenéd meg.

—Úgy értem, *micsoda*?!

—Most mit vagy elképedve, valamit valamiért! Gondoljál már bele, annak a léleknek, vagy legyünk precízebbek: annak az agynak is kell valahová kerülnie, aki abban a testben volt addig, ahová te kerülsz! Azt nem lökhetjük ki csak úgy a szemétre, mert meghalna, és ez nem volna szép, sőt, méltó sem hozzám, Kajjámhoz! Az tehát belekerül a te testedbe.

—De hiszen akkor azután bármit megtehet a testemmel, például mi lesz, ha elkezd kurválkodni velem, aztán én már nem leszek szűz, ha visszakerülök belé!!

—Igen, ennek a veszélye természetesen fennáll, ám miért vagy te olyan biztos benne, hogy egyáltalán vissza szeretnél kerülni a testedbe?! Gondolj csak bele, tegyük fel királynő leszel, képes lennél visszajönni ebbe a testbe parasztnak?!

—Hát... most hogy mondod... valóban... igen, igazad van, bolond lennék! - derült mosolyra Riri arca. Majd ezt kérdezte:

—Nekem azért gyanús a dolog. Tényleg bárkinek a bőrébe belebújhatok?!

—Természetesen nem. Ez nem úgy megy, hogy kinézel valakit, és azt mondod, hogy te ő akarsz lenni. Az egyszerűen testablás volna. Ez az egész szigorúan önkéntes alapon működik. Tudod az úgy van, hogy van nekem két rosszcsont unokám, Zom és Dem, és ők csináltak valami szervezetet, ami azt próbálja megvalósítani, hogy „megfelelő embert a megfelelő helyre”, bár ők úgy mondják, hogy „megfelelő helyet a megfelelő embernek”. Na de az rém macerás, hogy mindenkit odavigyünk a testében, ahol ő hasznára válhat a világnak, és lassú is e módszer. Én úgy döntöttem, áttérek tömegtermelésre, s hozzá fejlettebb módszert alkalmazok. Minek vizsgálgatni az emberek vágyait?! Az emberek úgyis tudják maguk,

mire vágnak. Persze, néha hazudnak is önmaguknak... na de én ezellen is megtaláltam az orvosságot! Az agyad megfelelő központjába beültetek egy kis varázslattal egy olyan kis bigyót, amiben viszont abszolúte semmiféle varázslat nincs, ami a hangulatodat, a vágyaidat analizálja, és ha elég erősnek ítél meg egy kívánságot, akkor értesíti hiperrelén át azt a nagy számítógépet, amit direkt erre a célra programoztam a mínusz pí az ötödiken szer e-ad köbgyök harmadik szaturalizáció hetes kvadránsában... bár gyanakodom, hogy ezt talán nem érted. Mindegy, nem is kell hogy értsd. Lényeg, hogy az egész folyamat teljesen automatikus lesz, én nem is kellek hozzá, tudni sem fogok róla, épp hol jársz, ha utána nem nézek, azaz felesleges lesz imádkoznod hozzám, mert úgyse hallom meg... persze, attól még dicsérhetsz, és semmi kifogásom a hálaadás ellen sem! Tehát talán rájöttél már, hogy én önként jelentkezőket keresek, akik együttesen egy csoportot alkotnak, aholis mindenki felajánlja a testét és eddigi teljes életét, cserébe azért, hogy ő is elköltözhessen más testbe!

—Persze – folytatta Kajjám – senkinek az élete sem tökéletes minden szempontból. Még a királyoké sem, ne hidd! De ez úgy van, hogy mindenki arra vágyik, amivel még nem rendelkezik. Amije meg van, azt már megunta, tehát ha az új testében nem is lesz meg neki az, annyira nagyon nem fogja talán érdekelni. Például ha van mondjuk egy gazdag nő, aki nem nagyon csinos, és minden vágya az, hogy szép legyen, akkor ha valaki más a csoportból ezidőtájt gondol rá, hogy ő gazdag szeretne lenni, ugyanakkor a teste elég szép is, nos, akkor létrejön a testcsere! A gazdag nő testébe kerül a gazdagságot vágyó személy agya, a szép testbe pedig a szép testet óhajtó agy, mely eddig gazdag körülmények közt élt! No és én remélem, ha kellően sokan lesznek e csoportban, akkor olyan változatos körülmények közt élő testekből válogathatnak az agyak, hogy néhány csere után mindegyikük megtalálja azt az életet, ami őt boldoggá teszi! Márpedig ha nem kíván meg nagyon egy másik életet, akkor marad ott, és nem cserélődik többé! Ez igazán remek ötlet, méltó önnön zsenialitásomhoz! Figyelmeztetlek azonban, ha az új testedben meghalsz, akkor te meg vagy halva, nem térsz magadhoz a régi testedben! Viszont, annyit megteszek, hogy mindig rögvest tudni fogod az összes nyelvet, amit az a személy tudott, akinek a bőrébe kerülsz, így nem kerülhetsz olyan kellemetlen helyzetbe, hogy meg sem bírsz szólalni. Készülj fel azonban rá, hogy ennek ellenére számos fura helyzetbe kerülhetsz, mert már most is több százan jelentkeztek az én testcsere-csoportomba lélekvándornak – így neveztem ezt el – és ezek közt akadnak bőven, akik nálad sokkal fejlettebb világok lakói, például olyan bolygókon élnek, ahol az emberek már repülni is tudnak...

—Hát lehetséges ez?!

—Naná, ennél nagyobb csodák is... szóval, némely testcsere esetén te nagyon tudatlan leszel eleinte, s ez kínos lehet...

—Majd tanulok. Te mondtad uram, hogy valamit valamiért!

—Úgy van, remek kislány vagy!

—De én paraszt vagyok. Ki az a hülye, aki paraszt akar lenni?!

—Paraszt talán nem, de szép annál inkább... és fogalmad sincs, hányan sírnak a civilizáltabb világokban, hogy idegesíti őket a sok stressz, hogy nyugalmas, békés életre vágnak, vissza akarnak térni a természethez, a földhöz, növényekhez és állatokhoz...

—Ezek hülyék. - mondta Riri mély meggyőződéssel.

—Mindegy, én a hülyéket is szívesen teszem boldoggá... - vont vállat Kajjám.

—Tehát akkor most mit kell tennem e csodáért?! - kérdezte Riri.

—Semmit. Már meg is kaptad!

—Királynő akarok lenni! - kiáltotta a leány, és izgalmaiban behunyta a szemét, s még két kezét is ökölbe szorította. Kajjám mosolygott.

—Ez nem így működik! Majd ha lesz olyan királynő, aki maga is felcsapott lélek-vándornak, és épp olyasmire vágyik, amivel te most e testben rendelkezel, na *akkor* a helyébe léphetsz!

—És mikor lesz az?!

—Nem tudom. Órák vagy napok múlva... mindenesetre, a lehetőség most már adott!

—Akad egyáltalán olyan hülye nő, aki királynő, és nem akar az lenni?!

—Naná, nyolc királynővel is rendelkezem... úgy értem, egyelőre ennyi királynő van, aki lélekvándor. De királyból még többen vannak, tizenheten... tudod, több a férfiuralkodók száma. Meg vannak hadvezéreim, meg bankárok, politikusok, színészek és színésznők... hogy ne is beszéljek a jelentéktelenebb emberek seregeiről, mint például az utcaseprők, örömlányok, diákok, diáklányok, mérnökök, írnokok... idáig már több mint százezer lélekvándort toboroztam, holott nem is régen kezdtem bele! Na, megyek is újabbak után, és sok sikert a kalandozásaidhoz! Tudod, sürgős teendőm van, mert négyen is jelezték felém, hogy ők szívesen lesznek lélekvándorok, de okvetlenül emberevők szeretnének lenni, ám emberevő törzsből még nem toboroztam! - azzal Kajjám eltűnt. A heverővel együtt.

Minthogy a szülei még aludtak, Riri elhatározta, hogy sétál egyet. Nem azért, hogy megszökjön – ez esze ágában sem volt. Az valóban veszélyes. Tényleg nagy az esélye annak, hogy a herceg megtalálja, és akkor bizony valóban kinéz neki a kivégzés... és igazán hülye dolog volna meghalni talán csak pár perccel azelőtt, hogy átköltözne egy másik testbe, remélhetőleg egy királynő testébe... nem, ekkora meggondolatlanságot nem fog elkövetni!

Mert ugye, mi történhet vele, ami a legrosszabb? Az, hogy nem következik be a testcsere, mielőtt el kell menjen a herceghez estefelé. Tehát elmegy, és a herceg vele hál. Ez nem jó dolog, ez kellemetlen, talán undorító is – de KI FOGJA BÍRNI! Semmiképpen sem követ el olyan ostobaságot, hogy például rátámad a hercegre, mert akkor ő fog meghalni nem a herceg, és nem lesz belőle soha királynő! Az meg hogy elveszti a szüzességét, nem sokat számít. Mit érdekli az már őt?! Hiszen ha van egy kis szerencséje, már néhány nap múlva másik testben lesz! De lehet, hogy néhány óra múlva... és bizony, nem nagyon válogathat. Nagy az esélye annak, hogy az a test amibe kerül, nem lesz szűz. Na és?! Nem ez a lényeg. Királynő legyen, ez csak a fontos!

Most tehát sétál egyet, mintegy utoljára végigjárja a falvat ahol élt, ahol gyerek volt, ahol felnővekedett... nem, nem azért, hogy könnyes búcsút vegyen tőle, ellenkezőleg – hogy jól eszébe vesse, miféle szálnalmas nyomortanyáról szabadul ő mindjárt! Mert ez így lesz, ehhez semmi kétely nem férhet, hiszen egy hatalmas varázsló ígérte meg ezt neki! Kár, hogy nem dicsekedhet el ezzel valakinek... sőt, mindenkinek... Azaz, miért is ne?! Mindenkinek ugyan nem... mert hát, először is, el sem hinnék, csak kiröhögnék, s az nem lenne jó! Vagy épp azt hinnék, megőrült, s az pláne nem lenne jó. Vagy azt hinnék, örültséget tett, mert azt hiszi, akkor elkerülheti a sorsát... nem, ez semmiképp sem lenne jó! De *egyvalakinek* elmondhatja, sőt, el is kell mondja neki, mert... mert másképp az illető kellemetlen helyzetekbe kerülhetne esetleg, később... később, amikor ő, Riri már

nem lesz itt. Csak a teste...

Útja tehát a bíró portája felé vezetett. A bíró volt a leggazdagabb a falujukban, mint ahogy majdnem minden más faluban is a bíró volt a leggazdagabb... ez természetesen még mindig nagy szegénységet jelentett a herceg vagyonához képest, sőt, nem érte el a vagyona egy közepesen tehetős kereskedő módosságát sem. Mégis, arra elegendő volt, hogy teljék neki egy rabszolgára – egyetlenegyre, s egyedül neki az egész faluból! Sőt, messze környéken nem volt olyan falu, ahol a bíró megengedhetett volna magának rabszolgát – nem mintha tilos lett volna, de hát a rabszolga drága, nagyon drága portéka... valójában oly drága, hogy az egész rabszolgatartás kezdett már kimenni a „divatból”. Lassanként az urak is rádöbbenetek, hogy egyszerűen nem éri meg. Néhány, különleges helyen tartottak csak inkább rabszolgákat már: bányákban, ahová nem szívesen mentek dolgozni az emberek, meg voltak evezőrszolgák is, természetesen az elítélt bűnözők java része is rabszolga lett... no meg, aki kellően gazdag volt, az tartott néha néhány csinos rabszolganőt is magának. Többnyire ezek is csak addig voltak rabszolgák, míg szépségük meg nem kopott, azután felszabadították őket, adtak nekik valami jobbágytelket, s ezek után lényegében parasztnak számítottak.

A bírónak azonban volt rabszolgája. Egy kis, vékony, beteges, tizenéves leányka. Épp egy hónapja töltötte csak be a tizennegyedik évét, de tíznek is alig látszott. Úgy hívták, hogy Miau. Ez nagyon „macskásan” hangzó név, és illett is rá, mert ha e leányka sovány volt is, ha girnyó volt is, ha sápadt volt is, de legalább szép nagy, ferde szemei voltak, és mert nem annak a népnek a szülötte volt, amiből Riri származott, emiatt még mindig valami nagyon furcsa, éneklő, szinte nyávogó hangszúllyal beszélte a nyelvüket. Emiatt sokan gúnyolódtak rajta... főleg természetesen a gyerekek. Bár gyerekek közé Miau nem nagyon mehetett, mert nem volt rá ideje. A bíró szinte halálra dolgoztatta. Naná hogy ezt tette, Miau be kellett hozza azt, amibe került, meg kellett termelje az árát, sőt, többet annál, sokkal többet!

Legalábbis ezt mondta a bíró. S ezt mindenki egészen természetesnek is tartotta. A rabszolgák azért vannak, hogy dolgozzanak. Ezt a parasztok is így tartották. És nagyon örültek annak, hogy ők nem rabszolgák...

Még maga Riri is így gondolta, épp csak ő tudta az igazságot is: hogy a bíró *hazudik!* Hazudik, mert Miau bizony nem is került valami jaj de sok pénzébe...

Persze hogy nem került sok pénzébe. Hogy is lett volna annyi pénze egy parasztnak, még ha bíró is, hogy rabszolgát vegyen...

Ő persze azt mondta, hogy ügyesen alkudott a piacon. És ezt mondta Miau is, amikor megkérdezte őt valaki erről. Ezt mondta, mert a bíró ráparancsolt, hogy ezt mondja! De aztán úgy esett, hogy jól összebarátkozott Ririvel, és neki elárulta az igazságot: egyszerűen az történt, hogy azt a rabszolgakereskedőt aki őt is ebbe az országba hozta, megtámadta egy haramiacsapat. Ám úgy esett hogy nagy küzdelem után, de a haramiák húzták a rövidebbet, mert a kereskedő és az emberei győztek – bár nagy veszteségek árán. Van ez így néha – hiába, a rablóélet sem fenékgig tejfel, néha nem a rablók győznek! Ám a csetepaté során hogy-hogynem, de egy nyilvessző eltalálta a kis Miaut, de úgy ám, hogy a tollas vége a két melle közt állt ki, a hegye meg a hátán kandikált ki!

Persze kihúzták belőle, de senki egy lyukas garast sem adott volna az életéért. Ilyesmit felnőtt ember sem szokott túlélni, hát még egy olyan pici gyerek lány, márpedig Miau akkor még a mostani méreténél is kisebb volt.

Igenám, de a bíró épp arra szekerezett, nem sokkal azután ért oda, hogy a kereskedő visszaverte a támadást, és feltűnt neki, hogy micsoda sérülése van a kislánynak, ugyanakkor viszont nem köp vért! Nyilván nagy szerencséje lehetett, mert a két tüdőlebeny közt fúrta át őt a nyílveessző, de a tüdeje nem sérült meg. És a gerincoszlopa sem, mert hiszen nem bénult meg...

Ettől persze még simán belehalhat a sérülésbe, ha nem bírja legyőzni a seblázat... de hátha! És a bíró megalkudott a kereskedővel, aki odaadta neki Miaut mindössze fél hordó borért, és úgy vélte remek üzletet csinált, mert a leány talán már a holnapot sem éli meg.

Pedig felgyógyult, bár mint elmondta Ririnek, tulajdonképpen szeretett volna meghalni, mert minek éljen, ha rabszolga! És valóban, nem lett a sorsa cseppet sem jobb a bíró mellett, mert pitymallattól késő éjszakáig állandóan csak dolgoznia kellett, megállás nélkül. Aki ráadásul gyakran meg is verte... bizony, nem is volt ritkaság, hogy a kis Miau arca kék foltoktól tarkállott... persze, annyira azért nem volt soha megverve, hogy ne tudjon dolgozni. Arra vigyázott a bíró. Nem teszi tönkre a neki hasznot hozó állatot...

Mert hogy nem volt sokkal jobb élete Miaunak mint az állatoknak, az biztos. Bár Riri örült hogy ő maga nem rabszolga, s bár alapvetően nem volt semmi elméleti kifogása sem a rabszolgaság ellen – igazság szerint még nem gondolkodott el sosem ennek jogosságán vagy jogtalanságán – de ő maga is nagyon sokallotta már, ahogy Miauval bánik a bíró. Ennek egyszerűen az volt az oka, hogy kedves kislánynak tartotta Miaut, s ő maga egyszerűen gondolkodott: aki kedves, azzal nem szabad rosszul bánni, mert ahogy a mesékben is van, „jótett helyébe jót várj”. Fel is ajánlotta Miaunak, hogy szóváteszi a dolgot a bíró előtt, de Miau könyörgött neki, hogy ne tegye, mert azt is rajta verné le a bíró. S ahogy ebbe Riri belegondolt, be kellett lássa, hogy ez bizony így igaz!

A bíró portájára gond nélkül eljutott, mi sem akadályozta ebben, még a kapun is bemehetett – szép, díszes, művészien faragott kapuja volt a bírónak, sokat ért az ilyesmi! - beljebb azonban már nem jutott. A bíró ugyanis épp kint ült a tornácán, és pipázott. A látványra Riri alig bírta megállni, hogy ne fintorogjon – utálta a dohányfüstöt... de hát a bíró végülis teljes joggal pipázik a saját tornácán, a saját dohányát szívja... udvariasan köszöntötte tehát a bírót, és mondta neki, hogy Miaut keresi.

—Vele most nem beszélhetsz. - legyintett a bíró.

—Miért nem?

—Mert csak. Így döntöttem és kész. Remélem megfelel a válaszom!

—Hát hogy őszinte legyek, nem! - húzta ki magát Riri.

—Akkor ne légy őszinte! - vont vállat a bíró, és vigyorgott.

—Helyes. Akkor tudd meg, hogy téged egy nagyon bölcs embernek tartalak. De most nem voltam őszinte! - szemtelenkedett Riri.

A bíró arca elsötétült.

—Mit merészelsz!

—Semmivel sem többet mint te, bíró uram: mert Miau a te rabszolgád, nyilván azzal beszélhet akivel megengeded, s akkor, amikor megengeded, de annyi tiszteletet azért megérdemlek én magam, hogy ha nem is engeded meg, hogy velem beszéljen, mert mittudomén sok dolga van épp, legalább megmondd nekem, miért nem beszélhet velem! Elvégre csak Miau rabszolga, én azonban cseppet sem!

—De csak ostoba asszonyállat vagy, és különben sem tetszik, hogy annyit sündörögsz Miau körül! Olyankor ugyanis csak lazál, és nem dolgozik! Végeredmény-

ben semmi közöd a rabszolgámhoz! De legyen neked, lásd milyen kegyes vagyok: nem beszélhet veled, mert bezártam büntetésből a fészerbe.

—Mit követett el?

—Bár semmi közöd hozzá, de elárulom: nagy kárt okozott nekem, amikor egy nagy köteg szárított dohánylevelet vitt át a patak hídján, s beleejtette azt a vízbe! Azt meg remélem sejtet, hogy emiatt újra kell szárítani az egészet, de még úgy sem lesz ugyanolyan a minősége...

—Biztos nem akarattal tette.

—Akkor is megérdemelte amit kapott, mert minek volt olyan hülye, figyelmetlen, miért nem néz a lába elé...

—Hát ő is beleesett a vízbe?

—Persze.

—Szegény! És mikor jöhet onnan ki? - kérdezte Riri, bár furcsállotta az esetet. Rabszolgákat nem szoktak elzárással büntetni, a bezárt rabszolga ugyanis nem tud dolgozni, nem hajt hasznat az urának...

—Majd kijöhet onnan akkor, ha képes lesz rá.

—Hogyhogy?!

—Ha lábra tud már állni. Ha meggyógyul.

—Miért, mi baja? Talán tüdőgyulladást kapott a hideg patakvízben?!

—Hát ez nem igaz, ostobább vagy, mint a nők úgy általában! Természetesen az a baja, hogy jól megvertem! És most mert mindent tudsz, amit akartál, s többet mint ami rád tartozik, el is mehatsz! - s a bíró tüntetőleg lehunyta a szemét, s egy nagy füstkarikát fújt a magasba.

—Rohadék! Kegyetlen állat! - kiáltotta Riri, de megfordult és ment. Semmit nem tehet Miauért, belátta...

—Na ezek után a szemem elé ne kerülj, mert megismerkedel a tenyeremmel! - szállt utána a bíró hangja.

—Aha, velem bezzeg bátor vagy, egy gyenge nővel, de csak jönne helyettem valami deli lovag ellened, behúznád füled-farkad, kushadnál mint az oldalba rúgott kutya! - kiáltotta vissza Riri, de aztán tényleg elment... a bíró nem volt ugyan holmi erőművész, de az biztos, hogy mégiscsak erősebb, mint ő. Elvégre férfi volt.

Sajnálta, hogy nem mondhatja el a nagy hírt Miaunak, de mert jobbat nem tudott, visszatért szülei házába. A szülei már ébren voltak, és nagyon várták! Kiderült, hogy míg ő Miaut kereste a bírónál, azalatt bizony érte jöttek a herceg katonái, mert bár még csak délután három felé járt az idő, de Heffu herceg úgy rendelkezett, hogy már most akarja élvezni a leány bájait, hozzák tehát elibe őt... s most a katonák azt mondták Riri szüleinek, hogy ha a leányuk nem kerül elő igen hamar, akkor megölik őket, mert biztos segítettek a leányuknak az elszökésben!

Na de szökésről szó sem volt. Riri megjött, s ennek apja-anyja nagyon örvendett... s most nem is tiltakozott, hogy a herceghez kell mennie, persze hiába is tiltakozott volna a tíz markos katona közt... de legalább nem kellett gyalogolnia, mert hoztak neki egy külön lovat is. Bár Riri szívesebben gyalogolt volna, mert azalatt is múlik az idő, s hátha időben királynői testbe kerül...

De nem történt semmi csoda, míg elért a herceg kastélyába.

A kastélyt természetesen már nem is egy alkalommal látta messziről Riri, de ilyen közletről még soha. Heffu herceg az egyik leggazdagabb uraság volt a hercegek közt is, vára is több volt... várkastélya ugyan csak az egyetlen, de ez aztán

annál nagyobb! Olyan nagy, hogy egész városnak is beillett. Volt természetesen több város is, mely a herceghez tartozott, és falvakból is sok-sok, bár Riri faluja esett e kastélyhoz a legközelebb. Úgy nézett ki az egész, mintha sok-sok egymás tetejére épülő torony meredezne a magasba, a legfelsőnek a teteje jó hatszáz méterre is felnyúlik...

Mindez természetesen bizonyos értelemben nem volt igaz. Egyáltalán nem tudtak még akkoriban az emberek Riri bolygóján úgy építkezni, hogy hatszáz méteres tornyokat emeljenek. Hanem az úgy volt, hogy a herceg várkastélya egy kisebb, különálló hegyecsken épült, vagy inkább nagyobbacska dombon, amit teljes egészében beépített, eképp a legmagasabban álló tornyok sem voltak magasabbak semmiképp sem, mint pusztán legfeljebb száz métereseek, de mert a domb tetején álltak, mely domb azonban nem látszódott hisz beépítették, emiatt a várfalon kívüli szemlélőnek úgy tetszett, mintha valami iszonyatosan magas torony törne az egekbe a kastélyszörnyeteg közepéből, ugyanis önkéntelenül is feltételezte, hogy a torony egészen addig ér lefelé, ott az alja, annál a magasságnál, ahol ő, a néző is áll!

Persze a domb belseje sem volt kihasználatlan. Telis-teli furkálták az évszázadok alatt alagutakkal. Jó az, ha van sok alagút, jó az a termények, fegyverek, egyébek tárolására, meg a raboknak, börtönnek, kincseknek, mindennek... sőt, addig-addig furkáltak a mélybe, hogy saját forrása is lett a kastélynak odalent... ami nagyon jó, mert ha az ellenség körbezárja őket, akkor sem halnak szomjan!

Ahogy a kapu elé értek, Riri felemelte a fejét, jól megnézte innen közelről is a kastélyt, s bátran így szólt:

—Gyönyörű épület. Kár, hogy ilyen aljas ember tulajdona...

—Miért volna aljas a mi urunk, te ostoba fehérnép?! - kérdezte az egyik katona.

—Hát mert például most is, meg akar engem erőszakolni.

—Ez nem aljasság. Joga van hozzá.

—Joga lehet, de ez akkor is igazságtalan.

—Hogy is lehetne igazságtalan az, aki csupán a jogával él!

—Ha a helyemben lennél, megtudnád...

—Ostoba asszonyfecsegés.

—Az az ostoba, aki ezt nem érti... vagy csak nem *akarod* érteni?

—Ne szemtelenkedj, mert megismerkedel a tenyeremmel!

—Hé, nehogy megüsd, akkor szorulsz majd a hercegtől...! - figyelmeztette a katonát az egyik társa. —Nem szabad megcsúfítanod!

—Remélem a herceg után mi következünk, s akkor majd megkapja a magáét!

—Én meg remélem – szólt Riri – hogy amiként a napok óta tartó iszonyatos szárazságban eltikkadt, kókadozó fák által szegélyezett út porában a lábát nagy fájdalmi közt lassan, keservesen vonszoló, gazdájától kivert, szomorú, girhes és sánta kutya csimbókos, koszos bundájába kapaszkodó sovány kullancs könnycseppjében visszatükröződő rablólovagvár nyikorogva leereszkedő felvonóhídjáról visszaverődő sápatag napfény megvilágít engem, a sorsa beteljesedésére odaérkező, keservesen sóhajtozó, ártatlan szüzet, aként majd egyszer a te elmédet is megvilágosítja az igazság fénye, s rájössz arra, hogy a jog és az igazság nem mindig jár egy úton!

—He?! Há?! - vágott bamba képet a katona.

—Hogy is van ez?! - kérdezte egy másik katona.

—Hogy mi köze van ehhez a sánta kutyának? - kérdezte egy harmadik.

—Most nem értem, te kullancsos vagy?! - kérdezte a negyedik.

—Különben is, ez nem rablólovagvár, a mi urunk nem rabló! - szólt végre értelmesen az első.

—Hogy is ne lenne az, amikor most készül elrabolni a szüzességemet...

Az ötödik és a hatodik hangos röhögésbe tört ki...

Közben beléptek a kapun. Elmondták ott valami díszes öltözékű embernek, akiről Riri azt sem tudta, miféle tisztséget is visel, hogy mi járatban vannak, erre az kézen fogta a leányt, s már vezette is az épületrengeteg belsejébe, és bizony jó sokáig mentek, hol erre-hol arra... végül megálltak egy díszes ajtó előtt... amit természetesen strázsa őrzött.

—Megjött a leány, akit az uraság óhajtott, jelentsd neki! - szólt a strázsaához a főember.

Az benyitott az ajtón, belépett, majd kisvártatva kijött... sőt, jött mögötte Heffu herceg is!

A herceg most nem volt fényes páncélba öltözve, mindössze csak valami fürdőköpenyféleségbe. Persze hogy nem volt páncélban - ugyan mi fenyegette volna őt a saját várában?! Márpedig a páncél, még ha csak afféle „könnyű” láncing is, iszonyú kellemetlen viselet! Sőt, nem is kell ehhez fém páncél, már a bőr páncél is... nehéz, még akkor is dörzsöli az ember bőrét, ha van alatta valami finom gyolcsing, s emellett meleg!

Bár ami a páncél súlyát illeti, a herceg azt könnyen elbírta volna. Heffu herceg kifejezetten erős férfi volt, valójában az egyik legerősebb, aki csak akadt a környéken! Messzi falvakban is mesélték, hogy kedvenc szórakozása, hogy erejét fitogtatandó lópatkókat gyúr pusztá kézzel gombóccá. Ez még akkor is nagy dolog, ha nem félkézzel teszi. És nemcsak izmos volt, de magas is, jó egy fejjel magasabb, mint bárki, akit eddig Riri látott. Különben pedig a herceg kiváló kardforgató is volt, de mindenféle más fegyverfajtában is az egyik legvitézebb bajnoknak volt mondható. Erre nagy szüksége is volt, mert nemcsak gyáva nem volt, de épp hogy a csaták, a háború volt az egyik legkedvesebb szórakozása, ki nem hagyott volna semmi csetepatét, és mindig legelől vágatott az ellenség sorai közé. Élvezte, hogy győz, hogy öl, s hogy rettegnek tőle! Márpedig ha valakinek ez a „hobbija”, akkor jól teszi, ha profi a fegyverforgatásban, mert az élete múlhat a tudásán...

És Heffu értett mindahhoz, amihez egy várúr, egy előkelő vitéz kellett hogy értsen akkoriban. Nemcsak a hadakozáshoz, de a vadászathoz is. Nem is egy alkalommal elejtett már vadkant egy szál lándzsával, de egy alkalommal egy medvét is, ami azért nem akármilyen... mindenhez értett hát amihez a várurak érteni szoktak, és semmihez sem, amihez nem szoktak, ami pedig azt jelentette, hogy természetesen a saját nevét sem tudta leírni.

Most megállt az ajtóban, kedvtelve nézett végig Ririn, majd hirtelen elkapta a karját, berántotta a szobába, maga pedig csak úgy a fejét hátrafordítva így szólt vissza a strázsaának s az intézőnek kinéző emberhez:

—Takarodjatok! Utálom, ha hallgatózik valaki!

Ezután becsapta az ajtót, és szembefordult Ririvel:

—Így ni! Senki nem lehet a fültanúja az enyelgésünknek, kedveském! - azzal nem is vesztegette további szavakra az idejét, megoldotta a köpenyét elől, levetette a földre, s immár ott állt Riri előtt teljesen meztelenül, mert nadrágot sem viselt, de minek is, amikor meleg volt odabent, nyár lévén, de még ennek ellenére is lóbogott odabent a kandallóban a tűz. Kellett is, mert hiába volt nyár, az iszonyúvastag kőfalak közt másképp elég hűvös lett volna.

Ott állt hát meztelenül, s bár Riri eldöntötte hogy engedni fog, igen, nem fog ellenkezni, nehogy meghaljon mielőtt királynő lesz belőle, de most mégis szinte szent borzadály költözött a szemébe, meglátva a herceg testét. Úgy vélte, egy bi-valynak sem lehet nagyobb az ereje, úgy dagadoztak a férfin az izmok. És a testét még a hasán is aránylag sűrű szőr borította, a mellkasát szintén, a férfiassága meg akkora volt, ami illett is ehhez a testhez: most épp ágaskodott, nyilván Riri közelsége miatt, és bár Riri életében először látott erekcióban levő hímtagot, de olyan gyanúja támadt, hogy az úgy általában talán kisebb kéne hogy legyen! A hercege ugyanis túlért annak köldökén, egy egész tenyérnyivel, s a tövénél olyan vastag volt, hogy Riri úgy gondolta, nem tudná egy kézzel marokra fogni ott!

—Uram... kérlek... nem akarom, hogy szétrepessz! - rebegte sápadtan.

—Mesebeszéd! *Ettől* igazán nem halsz meg... még senkinek sem lett semmi baja attól, ha beléhatoltam! Sőt... a legtöbben nagyon élvezték! Ugye milyen pompás példány?! *Senkinek* nincs ekkora a váramban! Senkinek! Ez biztos, mert le-ellenőriztem! Én vagyok a legnagyobb férfi! Na, feküdj csak le oda arra a med-vebőrre, kislány, remek lesz, meglátod! Élvezni fogod! Élvezned kell, ez a dolgod hogy élvezd, ezt ti nők élvezni szoktátok, és te nő vagy, ezt látom rajtad... de jobban akarom látni! - azzal egy hirtelen mozdulattal elkapta Riri ruháját, magá-hoz rántotta, majd máris letépte róla, a gyenge vászon egyetlen reccsenéssel meg-adta magát a férfi erejének...

—Gyere csak, légy jó kislány!

Bár Riri tényleg eltökölte korábban, hogy „jó kislány” lesz, nem ellenkezik, de most igencsak megijedt az iszonyatos méretű hímtagtól! Lovakét látta már, s bár azoké nagyobb volt, de úgy vélte, igazán nem sokkal... arról már nem is beszélve, hogy amint a herceg magához húzta őt, érezte „illatán”, hogy igencsak régen mosakodott! Ne szépítsük a szót: büzlött. Szó se róla, Riri sem volt épp a tisztaság mintaképe, az aztán biztos hogy nem, mi sem állt távolabb az akkori parasztoktól, mint a nagy tisztaság! Még népdaluk is volt, mely úgy szólt, hogy:

—Vesd le a csizmádat,
ne sározd be rózsám az ágyat!

S ebből kiderül, hogy akkoriban cseppet sem volt természetes legalább annyi, hogy a *csizmáját* levegye valaki, mielőtt az ágyba fekszik!

Riri sem volt tehát tisztább, mint egy akkori átlagos parasztlány. Könyöke, csuklója, bokája retkes volt, a lábfeje különben is csupa mocsok, mert mint minden paraszt ha nem ünnepre készülődik, mezítláb járkált, ide a herceghez is úgy jött, s ragadt rá bizony útközben minden, néha még tyúkszar és kutyané is! Haját is igencsak rég moshatott... bárki modern nő őszinte undorral fordult volna el Riritől, ha találkozik vele, hiába szép lány úgy máskülönben. Hanem a herceg ezt figyelembe véve is igencsak büzlögtött! Pedig Riri nem volt finnyás, s mégis felfordult most a gyomra... úgy vélte, Heffu herceg nemrég jócskán beítókázhatott, de annyira, hogy okádott is, aztán azt csak úgy nagyjából letörölgette magáról, de vízzel bizony nem mosta le... az ágyékát meg legfeljebb akkor érhetette víz, ha va-lami csatában átúsztatott a lovával egy bővizű folyót. Akkoriban úgyis el volt ter-jedve a nemesség körében, hogy a tiszta víz ártalmas, s igaz férfiember jobb, ha csak kétszer fürdik: születése után fürössze meg őt a bábaasszony, s majd halála után a siratóasszonyok...

Riri tehát igazán mindenre inkább érzett vágyat, mintsemhogy a herceg vele

háljon!

—Ne... ne... kérlek! - könyörgött, s igyekezett eltolni magától a herceget, de persze mire sem ment annak baromi erejével szemben.

—De igen, de igen! - erősködött a herceg, és vadul csókolgatni kezdte Riri ajkait.

—De nem akarom, kérlek! Légy kegyes!

—Az leszek. Ha nem ellenkezel, nem doblak oda a katonáimnak is! De ha igen... akkor rosszul jársz!

—Kérlek... én félek... és szeretnék megmaradni tisztességes lánynak!

—Az a tisztességes, aki azt teszi amit parancsolok, mert itt én vagyok az úr!

—De ez nekem fájni fog! Kérlek! Semmi rosszat nem tettem neked, nincs jogod fájdalmat okozni nekem!

—Micsoda?! - kiáltotta a herceg felbőszülve. Nem szerette, ha ellenkeznek vele. — Mi az hogy nincs jogom, mi?! - azzal ellökte magától Ririt, és pofonvágta. Nem is teljes erővel, de Riri szinte elkábult ettől az elemi erejű taslitól, zúgott a füle, arcán ott piroslott a herceg mind az öt ujjának nyoma, bár hamarosan színcsere történt, az arca vörösödött ki, s az ujjnyomok fehérre váltak. Még az egyik foga is belefájdult az ütésbe. —Micsoda?! - üvöltötte tovább a herceg. —Hát kinek volna ehhez több joga, mint nekem?! Én vagyok a herceg, vagy te?! Itt mindenkinek én vagyok az ura, neked is, a testednek is! A nő dolga az, hogy basszon, s tulajdonképpen a férfinak is az a dolga hogy basszon, mert baszás nélkül kihal az emberiség! Mi is lenne a világból, ha állandóan csak a harcmezőn tusakodnánk, s az ágyban sosem! Te hülye picسا! Különben is, csak ne légy álszent! Az élet olyan, hogy aki teheti, elveszi magának, amire szüksége van, ami neki jólesik, és le sem szarja, hogy a gyengébb erről miként vélekedik! Nyilván vágta el már tyúk nyakát, mert finomat akartál enni, és marhára nem érdekelt, mit gondol erről a tyúk! Hát vedd tudomásul, nem érdekel engem sem, mit gondolsz erről! Nem érdekel, mert te sem vagy jobb nálam! De mit is beszélek: hiszen én sem vagyok rossz!

—Én igenis nem tenném ezt veled, ha a helyedben volnék!

—Már hogy a fenébe ne tennéd ezt, amikor ez lenne a dolgod, hisz mondtam már: a férfi dolga a baszás, de meg ezt mi különben is megérdemeljük, a sok jóért, amit a nőknek teszünk!

—Miféle jót, te önző disznó - kiabálta Riri, magáról megfélemlkezve – hiszen állandóan csak sanyargatsz bennünket, adóztatsz, erőszakolsz, mindenki retteg tőled és a katonáidtól, gonosz vagy, kegyetlen, kapzsi...

Azt hitte, Heffu ezen felháborodik. Úgy is volt, de messze nem annyira, mint Riri képzelte. A herceg ugyanis inkább elröhögte magát.

—Igen, igen, kapzsi vagyok! Hát aztán! Mindenki kapzsi! Mindenki mindig mindenben többet akar! Azt hiszed, hogy más uraság jobb lenne veled, te hülye tyúk?! Ugyanazt tenné, mint én! És ha most elengednélek, akkor is megbaszna téged valaki, ha más nem hát pár év múlva valami nagyfaszú paraszt, aki a férjed lesz – na de nem engedem át másnak ezt az örömet! Kinéztelek magamnak, megtetszettél, kívánlak, akarlak...

—Kérted volna meg akkor a kezemet, tisztességes ember ezt teszi, ha tetszik neki egy nő!

—Mi?! Hogy én feleségül vegyek egy parasztot?! *Soha!*

—De ha kellek neked!

—A tested, aranyoskám, a tested! Az kell, az, igen, de nem a lelked, a nyivákolásod... nekem kell ez a szép test – és váratlanul Riri lába közé nyúlt – és meg is fogom szerezni, de most, azonnal ám, hiába is ellenkezel!

Hát az biztos, hogy ezután olyan gyorsan peregtek az események, hogy Ririnek abszolúte semmiféle ellenkezésre nem jutott ideje, módja... mintha valami villanás kápráztatta volna el, meg is szédült, de alaposan ám – olyannyira, hogy rögvest seggre csüccsent az ágy előtt! Alaposan be is verte a fenekét a padlóba...

S ezen rögvest elcsodálkozott. Mi történt vele?! Hiszen az előbb még az ágyon feküdt! Elvesztette volna az eszméletét, közben a herceg megerőszakolta őt, majd most lerántotta talán a heverőről?!

Felnézett, s ekkor aztán nem tehetett mást, muszáj volt üvöltenie:

—Nagy egek!

Ahogy felnézett ugyanis, a heverőn saját magát pillantotta meg! Semmi kétsége nem lehetett afelől, hogy kit lát: épp elég sokszor látta a tükörképét a patakban, amikor ruhát mosott, vagy a vizesdézsákban...

Hangja vaskosan, mélyen szólt. Ahogy maga elé emelte a kezét, az kísértetiesen ismerősnek tűnt – korábban ezek a kezek tapogatták őt, a mellét is, lába közét is...

Odarohant a falat borító homályos bronztükrőhöz. Amennyire meg tudta ítélni annak képéből, semmi kétsége nem lehetett afelől, mit lát: a herceg ábrázatát!

El kellett fogadnia a tényt, hogy bizony megtörtént az első testcseréje, „lélek-vándorlása”, de nem egy királynő testébe került, hanem a hercegébe!

Na de eszerint meg úgy kell legyen, hogy jelenleg a herceg van az ő női testében...

Eddigre a herceg fejében is felderenghetett, hogy mi történt vele, mert Riri háta mögül felhangzott a kétségbeesett kiáltás. Vékony, ijedt női hangon.

—Árulás! Csalás! Segítség! Én nem ezt akartam! Varázsló! Add vissza a testemet! Add vissza! Kérlek! Én nem ezt akartam! Én király akartam lenni, nem egy gyenge, pisás lány! Pfuj! Hiszen ez undorító!

Riri megfordult. Hirtelen élvezni kezdte a helyzetet.

—Aha! Na most jól megjártad, barátocskám! - bökte vaskos mutatóujját egykori teste felé. —És ne szídd csak a varázslót, csak ne szídd, de ne ám, mert kizárólag önmagadnak köszönheted! Mert ez úgy lehetett, hogy én ugye azt mondtam neked, hogy ha a *helyedben lennék*, nem tenném azt, amit te teszel velem, azon gondolkodtam hát, mi lenne ha én te lennék – te meg ekkortájt üvöltözted, hogy meg akarod kapni a testemet – hát tessék, megkaptad! A tied! Megkaptad, de alaposan ám, mondhatni örökbe, teljes egészében, szőröstül-bőröstül, hogy úgy mondjam a tied vagyok, az lett amit akartál, megszereztél, úgy, mint még soha férfi meg nem szerzett egyetlen nőt sem magának! Remélem örülsz neki?! - azzal pofon vágta a női testbe került Heffu herceget. S élvezte, hogy ő most ERŐS! Ó, de még milyen erős!

—És ne hidd, hogy engem nem ért csalódás. - folytatta tovább. —Lehet, hogy te király szerettél volna lenni, de én meg királynő! S most a te bűzös testedet kell cipelnem örökre... vagy legalábbis jódarabig... te vagy az undorító, sőt, ti férfiak, nem ám hogy mi nők! És nem, nem teszem veled azt, amit te akartál velem. Bertartom a szavamat! Sokkal jobb ötletem van a bosszúra! - azzal kitárta az ajtót, s elüvöltötte magát.

—Örség!

Lábdobogás hallatszott, s nemsokára előtte állt őt fő is.

—Kötözzétek össze! Aztán rá egy lóra! Nekem is nyergeljete!

—Ne! Ne! Nem tehetitek! Hagyjatok! Halljátok! Ez egy csaló, én vagyok a herceg! - kiabálta Heffu. A katonák röhögtek.

—Megőrült szegény, vagy csak úgy tesz, mintha örült lenne! Nem számít! - legyintett Riri. —Kötözzétek csak a lóra! - maga pedig, miután a katonák elcipelték a női testbe került herceget, nekiállt, hogy felöltözzék férfihoz illően.

Ez elég lassan ment neki. Nemcsak a férfiruhákba öltözésben nem volt semmi gyakorlata, de a nemesi ruhákat illetően sem! Már talán mondanunk sem kell, soha életében nem bújtt semmiféle páncélba még, sőt azt sem tudta, a mentét miként kell megkötnie rendesen...

A legnagyobb baja mégis a gatyával volt. Felvette ugyan, de már három lépés után rém szokatlannak és kényelmetlennek találta.

—Hogy az istenbe bírják elviselni a férfiak, hogy állandóan lóg valami a lábuk közt?! Hát nem dörzsöli nekik ki, nem csípi be valami, nem nyomorgatja össze?! - mormogta.

Állandóan a lába közé volt kénytelen nyúlkalni. Ide igazgatta meg oda... s közben fintorgott, mert mindig amikor megbolygatta e jeles szerv nyugalma, bűzfelhők törtek a magasba.

—Pfuj, hogy milyen bűdös állatok ezek a férfiak! S most én cipeljem magammal ezt a fertelmet állandóan?!

Na de le csak nem akarta vágni, sejtette hogy az igencsak fájdalmas lenne, emiatt aztán kikiáltott, hogy hozzanak be neki egy dézsa vizet, hogy megfürödjön! A szolgák tekintetén látta, hogy csodálkoznak – nyilván nem lehetett jellemző Hef-fura a gyakori fürdés! Na de ez nem vette el Riri kedvét, inkább fokozta azt, mert lám, ha jól belegondol, nem is lett rossz ez az első testcseréje, elvégre szolgálai vannak! Igaz hogy nem lett királynő, király sem, de Heffu van akkora hatalmú valaki, mintha egy kisebb ország királya lenne, s ez azért „nem semmi”, ahogy mondani szokták! És igaz hogy ebbe a bűzös férfitestbe került, ez undorító, igen... de a szaghoz majd hozzászokik, meg különben is, talán nem lesz ez olyan vészes, ha gyakran mosakszik... mondjuk, az nyilván nem lesz kellemes, hogy borotválkoznia kell... bár végülis ez nem is igaz. Neki nem *kell* borotválkoznia! Akkora bozonttal járkálhat, amekkorával csak neki az úgy tetszik, elvégre ki szabhatná meg épp öneki, a hercegnek, hogy mit visel az arcán?! No és ezért cserébe megmenekült attól, hogy havonta egy hétig pelenkáznia kelljen magát, mintha egy csecsemő lenne... az is milyen undorító! És ha nem tesz be elég falevelet meg fűrészpont a vászondarabba, vagy ha az nincs hát homokot, vagy ha nem cseréli ezt időben, akkor bizony ott folyik le a combján a vér, és ha más veszi észre, jaj de szégyen is az... nos, most ez *nincs*! Ellenben erős, ő de milyen erős! Most ő az, aki képes összegyűrni a lópatkót! Most merészeljen kötekedni vele valaki!

Teljes erőből odacsapott az asztalra helyezett sisakra, csak úgy pusztá kézzel. Az lerepült az asztalról. Riri felemelte és megnézte. A sisak jócskán behorpadt. Riri ökle még csak meg sem fájdult. Igen, vannak előnyei, határozottan *vannak*, annak, hogy épp e testbe került!

Annyira sok előnye van, hogy érdemes megfontolni, akar-e ő egyáltalán újabb testcserét?! Mert ahogy jól belegondol, egy újabb cserének számos veszélye van. Most sem odakerült, ahová szeretett volna... de tegyük fel, sikerül, és királynő lesz. Ne feledjük azonban, csakis annak a testébe kerülhet, aki maga távozni óhajt onnan! Nyilván amiatt akar onnan elkerülni, mert valamiért rossz neki. Akkor pedig azt a hiányt ő maga, Riri is „élvezni fogja”, azaz elszenvedi! Mert például, mi van ha királynő lesz, de *öreg* királynő?! Vagy a királynő teste súlyosan, akár halálosan is – *beteg*?! Vagy olyan ronda lesz, mint egy karóorrú

banya?! Vagy királynő lesz, még mondjuk szép is, de csak névleg királynő, és a főurak hatalmaskodnak helyette?!

Az legalább biztos, hogy Heffu úgy uralkodik a birtokán, ahogyan az csak neki tetszik. Nem király, csak herceg, de voltaképp csak névleg herceg, valójában király, *kiskirály*, úgy is mondják... és nem is öreg, nincs még harminc éves... ugye, erős is... na jó, hát férfi ugye, de Riri egyre inkább azon a véleményen volt, hogy ez tulajdonképpen maga is előny! S nemcsak amiatt, mert nincs már havi-baja... de például egy férfit nem lehet megerőszakolni. Egyáltalán, olyan világban él, amiben a férfiaknak messze nagyobb a becsületük, mint a nőknek...

Megfürdött, s mire ezzel végzett, eldöntötte, hogy ha csak súlyos mértékben nem romlanak a körülményei valamiért, akkor ő bizony nem kívánczik el e testből, legalábbis jódarabig biztos nem!

Fürdés után felvette a ruháit, s bizony legtöbbet a gatyá alatti ágyékkötővel hadakozott, mert sehogyan sem volt képes megbékélni hímtagjával, az állandóan olyan helyekre csúszott, ahová nem kellett volna neki Riri szerint... erre jó szorosan bebugyolálta az ágyékkötő vásznába, hogy ne zavarja. Na de erre meg az az ördögi szerv elkezdett nőni-vastagodni, s hamarosan már megint a köldökén túl ért... s most már nem is hajlítgathatta erre-arra, mert kemény volt, oly kemény, hogy Riri szerint diót is törhetett volna vele... s arra is rájött, hogy ha ilyenkor jó szorosan marokra fogja, az kifejezetten kellemes érzés!

Elhatározta, ennek végére fog járni. És igenis ki fogja próbálni a szerelmeskedést is, miért is ne, a férfiaknál nem úgy van ez mint a nőknél, nem kell félnie attól, hogy elveszti a szüzességét... de persze senkit nem erőszakol meg. Keres majd valami nőt, aki önként hajlandó rá... ha mást nem, hát egy kurvát. Azt könnyű találni, annyi pénzzel, amennyi neki van...

Ez eszébe juttatta, hogy hiszen azt sem tudja, hol a pénze, s mennyi van belőle! Egyáltalán, fogalma sincs róla, mi merre van a várában!

Felhúzta a gatyát, de mert hímtagja még mindig büszkén meredezett a magasba, hogy ne zavarja annyira, egy nadrágszíjjal jó szorosan odaszíjazta azt a hasához, a gatyán keresztül, s biztos ami biztos, bő köpönyeget kanyarított magára.

—Hogy a fenébe szokták ezt megoldani a férfiak, csak tudnám... - morgolódott. Aztán megindult, hogy csak úgy gyalogosan felderítse a vár belsejét, mi hol van. Tudta, úgysem meri senki sem megállítani... Heffu pedig, az ő korábbi testében, úgysem szökik el, megvárja az a ló hátán ülve...

Ahogy kóborolt a várban ide-oda, hirtelen beledöbbsent a felismerés, hogy a sok új látnivaló miatt egészen megfeledkezett a farkincájáról! Mondhatni, hozzászokott... mely farkinca különben eddigre már szépen lekókadtt, visszazsugorodott a „megfelelő” méretre...

Ezt tudomásul véve Riri megnyugodott.

—Aha, szóval ez a titka! Egyszerűen nem kell törődni vele! - gondolta megkönnyebbülve.

Aztán még félig sem járta be a várát, de eszébe jutott, hogy mégis vissza kéne mennie, elrendezni a herceg sorsát, mert tulajdonképpen veszélyes ránézve hogy itt van, mert hátha felemléget olyan személyes emlékeket a katonáinak, amikkel bebizonyítja, hogy valóban ő a herceg...

Visszasietett a várudvarra, és felugrott a lovára. Tudott lovagolni, mert volt lova az ő családjának is. Csak épp most, mert ő maga nagyobb volt mint korábbi leány-önmaga, a lóra pattanás sokkal könnyebben ment.

—Induljunk! - parancsolta, és nagyon élvezte, hogy parancsolhat. Férfiaknak. Katonáknak. Ennyi főnek! Hohó, áldassék a varázsló neve, amiért urat csinált belőle!

Nyílegyenesen a saját háza felé vette az irányt... —Azaz dehogyis! - gondolta. — Az már nem a saját házam... és bizonyos értelemben az a férfi és nő sem az apám-anyám. Nem tekinthetem annak őket, már amiatt sem, mert lehetetlen volna bebizonyítanom nekik, hogy én vagyok a lányuk... vagy ha ez lehetséges is volna, de nagyon nehéz. És kérdéses, volna-e értelme. Attól tartok, hajlamosak lennének a testet fontosabbnak tartani a léleknél... különben is, ahogy így belegondolok, hát el kell ismernem, haragszom rájuk! No nem nagyon, szó sincs róla... talán nem is jó szó a harag... de így magamnak őszintén bevallva: *megvetem* apámat-anyámat! Képesek lettek volna odalökní a herceg farka elé... igen, igen, igazuk volt mindabban amit mondtak, persze, de ha lett volna bennük egy kis bátorság, hát megszöknék ők is velem együtt, és lesz ami lesz! Ha fontosabb lettem volna nekik, mint a vagyon, ami akkor elvész, mert itt marad! S ami persze úgysem sok... jó-jó, nem ők a legszegényebb parasztok, de hát mi az ami nekik van, ahhoz képest, ami most *nekem* van! De nem, ők hagyták volna, hogy a herceg megtojózzon, megtegyék ezt velem a katonái is talán... esetleg gyermekeket is fogadnak tőle, örök szégyenemre, és aztán már senki feleségül nem vett volna engem...

Végignézett az előtte lovagló, lóhoz kötözött nőn. Heffu, a nő testében, már hallgatott, mert rájött eddigre, úgysem hisz neki senki, csak kiröhögik.

—Ha most megengedném a katonáknak, hogy végigmenjenek rajta... amit azok persze örömmel megtennének... akkor megtanulná, mit éreznek ilyenkor a nők! Vagy épp akár halálra is kínoztathatnám... sőt, mindkettőt, egyik nem akadály a másiknak: előbb végigerőszakolja mindenki, aztán jön a bakó a kínozóeszközökkel... igen, igen, azt mondtam, én nem tenném vele ezt. De úgysem hitt nekem... és a hatalmasok úgyis gyakorta szöszegők... Na de jól van. Nem teszem. Sokkal jobb lesz az, amit kitaláltam neki, hihi... különben is... lehet ám még, hogy újra testet szeretnék cserélni! Ha ez a mostani, tegyük fel, megbetegszik nagyon... megöregszik... vagy akármiért is! No és csak olyan testbe mehetek, amit el akar hagyni a lakója! Végeredményben tehát minél több test van berakva a varázsló e testcsere-csoportjába, annál nagyobb az esélyem rá, hogy valamelyik épp akkor akar maga is cserélni, amikor én! Tehát előnyös, ha meghagyom a saját korábbi testem életét, és nem ölöm meg azt, benne a herceggel, bár előre tudom, ennek előbb-utóbb az lesz a vége, hogy a herceg megmenekül belőle, mert az biztos, hogy nem szívesen időzik most odabent! De úgy kell neki! Sőt, mindettől eltekintve is életben kell hagynom, mert ha megvetem is a szüleimet, de tudom, hogy bánkódnának a lányuk pusztulása miatt, mert hiszen ők nem tudják, hogy nem a lányuk halna meg...

Itt tartott a gondolataiban, mire beért a faluba. Meg sem állt a szülői házáig... ahonnan a szülei természetesen azonnal kiszaladtak és mély hajlongásba kezdtek, amint meglátták őt. Nem mertek nem így tenni.

—Örvendhettek, visszahoztam a lányotokat – szölt hozzájuk Riri – és még csak nem is háltam vele! Ugyanis semmi kedvem beledugni egy örültbe. De olyanba sem, aki csak úgy tesz, mintha örült lenne... márpedig nekem erős a gyanúm rá, hogy csak színészkedik! Képzeljétek csak, azt állítja, hogy ő nem más, mint én magam! Hogy ő lenne Heffu herceg! Ekkora képtelenséget! Még ha legalább azt mondaná, hogy ő valamelyik messzi ország királylánya álruhában, annak több értelme volna, hiszen legalább nő, aztán meg ki tudja, miként néz ki valami

messzi ország királylánya... na de hogy is lehetne ő én, amikor én magam is épp itt vagyok, jól láthatóan, ő meg szintén éppoly láthatóan nem férfi, hanem egy piasz lány! Szóval, legalább valami kissé hihetőt hazudozna... ez nagyon kétségbeesett próbálkozás rá, hogy elkerülje a haragomat! Na de engem nem is érdekel, hogy igazából örült-e, vagy csak megjátssza magát! Most azt parancsolom, hogy azonnal vigyétek ki a kukoricaföldekre, nyomjatok egy kapát a kezébe, és ott dolgozzon amíg csak látni lehet egy keveset! Megállás nélkül! Ha lazálni kezd, ha lóg, ha megáll – korbácsot a fenekére! Ti hárman lesztek az őrzői! - mutatott három katonára. —De nehogy megdugjátok! Jaj nektek, ha rájövök, hogy már nem szűz! Amíg én nem hállok vele, más sem teheti! És majd én megnevelem, hehehe! Ha csak alakoskodik és nem örült, majd megbánja mint a kutya amelyik hetet kölykedzett, mert jobb lett volna neki az én karomban, mint a mezőn, a tűző Nap alatt! Mert természetesen holnap is ott fog dolgozni, pitymallattól késő éjjelig, mint a rabszolgák, meg azután is és azután is... mindaddig, míg csak mást nem mondok! Ha meg örült, annál inkább így lesz, mert remélem a munka majd kigyógyítja az elmebajából, különösen mert csak rá kell jöjjön, semmi esetre sem lehet azonos énvelem, ha egyszer ily nyilvánvalóan nem nagyúri életet él, hanem paraszti munkát végez! - azzal egykori önmagára vigyorgott. —Isten hozott a parasztok világában, fenséges uram! - és még gúnyosan meg is hajolt előtte csak úgy a ló hátán ülve. Katonái fennhangon röhögtek a leányon.

Riri szülei ezt hallva megkönnyebbültek. Ennél messze sokkal rosszabbra számítottak. Ebben azonban semmi iszonyú nincs – a munkához ők szokva vannak, Riri is szokva van hozzá, ugyan nem látástól-vakulásig és pihenés nélkül talán, de a napi tizenkét-tizenhat órás munka igazán nem szokatlan a számukra, hát most legfeljebb egy darabig dolgozik a leányuk majd tizennyolc, néha esetleg tizenkilenc órát is... nem tragédia! Ki fogja bírni! A kukoricaföldet meg úgyis megkéne művelni... legfeljebb előbb lesz megkapálva! Utána talán könnyebb munka jut neki... meg aztán amilyen lusták a katonák, nem fognak azok minden nap egész időben ott gunnyasztani a lányukat lesve, elmennek itókázni, meg elalsznak... olyankor lehet szusszanni egy kicsit... s még a lányuk ártatlansága is megmaradt! Nem, semmi iszonyú nem történt eddig!

Riri is tudta, hogy a szülei így gondolkoznak. De tudta azt is, Riri testében most nem ő maga van, hanem a herceg, aki mindenhez inkább szokva van, mint a kemény munkához! Bár Riri teste ahhoz képest hogy női test, aránylag egészen szépen edzett, kerges a tenyere, izmos is nőhöz képest, igen... de azért a hercegnek már egyetlen óra múlva ugyancsak fáj majd a dereka! De már az is szokatlan lesz neki, hogy olyasmit kell csinálnia egyfolytában, amit nem szeret, nem élvez! Ezen idő minden pillanata felér majd a számára egy harmadfokú kínvallatással! Ellenben nem megy tönkre így a teste, nem úgy, mintha igaziból megkínozná...

—Na vigyétek, menjen vele ma még kíséretként mindenki, nekem még dolgom van másutt! De jaj nektek ha megszökik, akkor mindegyikötöket férfiatlanítom!

Legényei ellovagoltak a fogoly leánnyal, s Riri maga is ellovagolt, de ő egészen más irányba: a bíró házához!

A bírót ugyanott találta, még most is a tornácon pipázott, szép nyugodtan, kényelmesen...

Na, a nyugalma azonnal elpárolgott, amikor meglátta az udvarára becsörtető herceget! Arra sem vesztegette az időt, hogy a tornác lépcsőjét használja, csak úgy leugrott onnan olyan sietve, hogy el is csúszott és felhemperedett, de felpattant azonnal, és odafutott Riri lóva mellé, majd alázatos hajlongásba kezdett, és azt

tudakolta, miben lehet a fenséges herceg úr szolgálatára!

Riri válasz helyett egy jókorát rúgott csak úgy lóhátról a bíró arcába a vasalt, sarkantyús csizmájával. Annak betört az orra, s ömleni kezdett belőle a vér. Riri leugrott a lóról, elkapta a bíró ruháját, s úgy megcsavarta a nyaka alatt, hogy annak azonnal elakadt a lélegzete.

—Nyisd ki azonnal a fészert, hallod-e! - sziszegte az arcába Riri.

—Máris... máris... hebegte a bíró. Aki nemcsak amiatt nem mert visszaütni, mert Heffu egy herceg és a környék ura, de amiatt sem, mert Heffu igazi izomkolosszus hozzá képest. Odarohant a fészkerhez, ami nem kulcsra volt zárva, afféle értékes portékát mint kulcsra működő zár, nem használtak akkoriban a parasztok... néhány jókora retesz zárta azt be kívülről...

Amint az ajtó kitárult, Riri megragadta a bíró nyakszirtjét, s úgy megszorította, hogy a férfi azt hitte, mindjárt lecsippantódik a feje a nyakáról! És üvöltött a fájdalomtól, hogy jobban sem kellett. Riri egyetlen lökéssel belódította őt az odabenti sötétségbe, majd maga is utánalépett.

Amint szeme hozzászokott az ottani félhomályhoz, meg is pillantotta Miaut. A leány nem is szénán feküdt, csak a pusztá, hideg, döngölt földön. Most hogy látta, maga az uraság lép be hozzá, igyekezett feltápászkodni, hogy illően üdvözlje a herceget, de ez láthatóan nem csekély fájdalmába tellett, mert nem is egy alkalommal feljajdult közben, s az erőfeszítéstől remegett keze-lába.

—Hagyd csak, nem kell felállnod, ne erőlködj! - szólt azonnal Riri, azzal odaugrott mellé. —Hadd lám, mit művelt veled ez az állat! - és óvatosan igyekezett eltávolítani a rongyokat Miau sovány kis testéről. Aki természetesen iszonyatosan meglepődött azon, hogy messze környék leghatalmasabb ura ennyire emberségesen szól hozzá, sőt, hogy egyáltalán figyelemre érdemesíti!

—Fenséges uram, a leány megérdemelte amit kapott, mert... - kezdte a bíró, de rosszul tette hogy szólt! Mert most Riri abbahagyta Miau pátyolgatását, melléugrott, és rúgdalni kezdte a fémcizmás lábával, s e nemes tevékenységet mindaddig folytatta, míg csak a bíró el nem kezdett ordítani kínjában.

—Ki engedte meg neked, hogy pofázz, ha nem kérdezlek, mi?! Na, ki?! És mi van, még vissza se ütsz?! Nem mered?! Csak a kislányokkal vagy nagy legény?! A nőkkel?! Most bezzeg nem mersz tenni semmit, mi?!

Tulajdonképpen csak akkor hagyta abba a rúgdosást, amikor véletlenül olyan jól találta el a bíró könyökét, hogy az egy reccsenéssel eltört.

—Na most már van mivel foglalkoznod, azzal törődj, ne velem! - és visszatért Miauhoz. Alaposan szemügyre vette a kislány testét. Bár tulajdonképpen nem is kislány, az életkora alapján akár már lehetne egy gyermeke is, nem szokatlan az tizennégyéveseknél... de hát hiába, olyan satnya, hogy cseppet sem néz ki annyinak...

Most mindenesetre nem az volt a legfőbb jellegzetessége hogy sovány, hanem az, hogy igencsak kikapott nemrég! Testét tenyérynyi kék foltok borították, meg ostorcsapások nyomai is, és ahogy Riri óvatosan végigtapogatta a bordáit, meg mert volna esküdni rá, hogy a leánynak legalább két bordája törött az egyik oldalon, s egy harmadik a másik oldalon. De amikor a leány karját odébb rakta, akkor is feljajdult Miau, és amikor Riri megkérdezte hogy fáj-e, akkor bevallotta hogy igen, mert abba úgy belerúgott a bíró, hogy kificamodott. Ugyan helyre lett rántva, de hát az akkor is fáj még, és fájni is fog jódarabig...

—És így megvert téged, egyetlen kosár kibaszott dohánylevél miatt?! - ámult Riri. Miau meg nagy szemeket meresztett, hogy ezt honnét tudja az uraság, mert ő

nem mondta el még...

—Mindig nagyon szigorú volt velem. Mindig. - rebegte, és sírni kezdett. —Fenséges uram, nagyon szépen kérlek, ölj meg engem! Fejezz le! Az nem fog nagyon fájni, és én nem akarok tovább élni!

—Sokkal jobb ötletem van. - válaszolta Riri, azzal a bíróhoz lépett. Az megpróbált odébbcsúszni a földpadlón, de Riri rálépett a hátára, mire a férfi elterült mint egy szétlapított béka. Most lehajolt mellé a férfitestben levő leány, s ezt mondta:

—Nem érdemled meg, de kegyes leszek hozzád! Könnyű halálod lesz! - azzal megragadta a bíró állát, és egyetlen rántással kitörte annak nyakát.

—Többé nem bánthat téged. Megdöglesztettem. - mosolygott Miaura.

—Tedd meg kérlek velem is mielőbb! - válaszolta a kislány igazán minden vidámság nélkül.

—Bolond beszéd, neked ezentúl remek sorod lesz!

—Fenséges úr, tudom hogy hálátlannak tűnök, de nem szeretnék a te szolgád sem lenni. Én meg akarok halni. Én nem akarok élni. Kérlek!

—Úgy sem szeretnél élni, hogy a feleségem vagy?!

—Tessék?! - meresztett Miau nagy szemeket.

—Azért remélem belátod, egészen más ám az élete egy hercegnének, mint egy rabszolgánynak! Nem állítom persze, hogy ennek ne lennének árnyoldalai a számodra, mert az az igazság hogy igencsak nagy a farkam, emiatt gondolom fájni fog majd amikor beléd dugom, de állítólag mi nők... akarommondani... szóval hogy a nők igen tágulékonyak ott, szóval remélhetőleg hozzászoksz majd... úgy tudom azok sem repedtek még szét, akiknek korábban dugtam be! Minden más szempontból azonban remek életed lesz! És persze ne ijedezz, nem most akarom, előbb meg kell gyógyulnod...

—Hanem – gondolta – utána *igenis* kipróbálom! *Meg kell tudjam*, mit szeretnek ezen annyira a férfiak!

Karjaiba emelte a kislányt, és kivitte a fészerből. Feltette a lóra.

—Igyekezz nem lepotyogni róla!

—En... én még sosem lovagoltam...

—Na, akkor majd mögéd ülsz, és foglak! Igyekszem majd nem a törött bordáidat tapogatni... szóval, akkor bandukoljunk szép lassan haza, hogy ne nagyon rázkódjál! Tehát akkor leszel a feleségem?!

—Ez... ez *komoly*?!

—A lehető legkomolyabb.

—De miért épp én?!

—Mert tetszel. És mert hallottam, hogy szorgalmas vagy. Meg mert azt is hallottam, hogy eddig milyen igazságtalanul bántak veled, márpedig tudd meg, hogy mondjanak rólam bármit is az emberek, de én jó és kegyes uraság vagyok!

—Bocsáss meg fenség, de ez nem lehet igaz.

—Hogyhogy?!

—Egyetlen uraság sem jó. Hogy is lehetne az, amikor másokból él! Elhiszem, hogy nem vagy rosszabb, mint mások. Talán jobb is mint a legtöbb uraság. Lehet. De olyan *igazán* jó... nem, nem, jó ember, olyan nincs! Egyetlen lány van csak, Riri, aki jó volt hozzám nagy ritkán... kár, hogy nem találkozhattunk gyakrabban... nem engedte a bíró... de ki tudja, ő is hogy bánt volna velem, ha az ő házukban vagyok rabszolga...

—Na, majd most rájössz, hogy én *igenis* milyen jó ember vagyok! Szóval, leszel a feleségem?!

—Természetesen, ha ezt parancsolod!

—No és ha nem parancsolom, csak úgy megkérdem, volna-e kedved hozzá?

—Hát... talán igen... csak... - és Miau hirtelen ismét elsírta magát. —Csak nagyon félek!

—Mitől? Tőlem?

—Persze! Meg... meg...

—Meg mitől?

—A jövőtől! Mindentől! - suttogta a szerencsétlen kislány.

—Na, remélem majd megvigasztalódsz, ha felgyógyultál... most biztos amiatt vagy ilyen világgyűlölő hangulatban, mert fáj minden porcikád! - azzal, mert már közel értek a várkastélyhoz, rámutatott:

—Látod? Ez az egész mindenség mostantól a *miénk*!

—De hiszen mindig a tied volt.

—Úgy értem, mostantól a tiéd is!

    A leányka nagyot sóhajtott.

—Kérlek fenség, ne mondj olyat, ami nem igaz!

—Mi nem igaz?

—Hát hogy ez az enyim is volna.

—De ha mondom, hogy úgy van!

—De nincs úgy.

—Pedig akkor is úgy van! Mondd, mit szeretnél, s ha tudom, teljesítem! Például... például hol szeretnél lakni? Valamelyik toronyban, hogy messzire láss az ablakodból, vagy a földszinten, hogy ne kelljen sok lépcsőt másznod?

—Én Riri mellett szeretnék lakni.

—Hogy... hogy *micsoda*?!

—Egyedül ő volt jó hozzám egész eddigi nyomorúságos életemben. Fenséges uram, ha be akarod nekem bizonyítani, hogy valóban az enyém is a várad legálább egy *icipicit*, akkor tedd kérlek, hogy Riri is ideköltözhessek! Jól járnál vele, mert szorgalmas leány! S akkor nem kell elszakadnom egyetlen barátnőmtől! Például... például ha a feleséged leszek... akkor, ugye nekem lehet olyan... hogy is mondják, udvarhölgynek? Mindenesetre úgy tudom az előkelő nőknek vannak szolgálólányaik... hadd legyen Riri az én szolgálólányom!

Na most, Riri előtt tiszta sor volt, hogy nem engedheti be a várába Heffu herceget női testben sem szolgálólánynak, mert az első adandó alkalommal megmérgezné vagy megölné másképp! Miaunak sem lenne belőle sok haszna, az a Riri már nem az igazi Riri, csak a teste olyan...

Nagyot sóhajtott, és így szólt:

—Leánykám, nem akartam eddig elmondani neked, s nem is biztos hogy megérted, de rákényszerítesz, hogy megpróbálkozzam vele... te már most, e pillanatban is Riri mellett vagy! Ugyanis ő karol most át téged! Én vagyok Riri! Épp csak én Heffu herceg testében vagyok. Ugyanis belevarázsolt engem egy varázsló. Egy Kajjám nevű varázsló. A herceg lelke pedig ugyanakkor az én testembe került, tehát Riri női testébe. Testet cseréltünk, érted?

—Mi... *micsoda*?!

—Tudom hogy nehéz elhinni, de így van! Gondolj csak bele, kérlek, mit is képzelsz, az igazi herceg érdeklődött volna irántad egyetlen árva kis pillanatig is?! Hát persze hogy nem! Én azonban mindent tudtam rólad, mert a herceg felrendelt magához, hogy velem háljon, de mielőtt elmentem volna hozzá, meg akartalak keresni, hogy elmondjam neked a hírt, hogy felkeresett egy varázsló, és... - és Riri

elmesélt most mindent Miaunak.

—Emlékszem... igen... Riri kiabált a bíróval... összeveszett vele, hallottam odabent a fészkerben... - emlékezett vissza megélénkülve a kislány. - és Riri meglepve tapasztalta, milyen egykettőre elhisz mindent a testcseréről és a varázslóról a kis Miau. Aztán eszébe jutott, hogy hiszen épp fiatalabb kora miatt Miau sokkal közelebb áll valóban a gyermekek gondolkodásához, ő még vagy hisz javában a mesékben, vagy legalábbis nemrég még hitt bennük, és ha a Világ jóságában már nem is hisz, legalábbis nem az emberek általában való jóságában, de szívesen hisz abban, hogy *valami* jó azért mégis kell legyen a Világban, amiért élni érdemes... hiszen remény nélkül meghal az ember...

És ezt amiatt is el kellett higgye, mert Riri számos emléket fel tudott említeni neki, amiről nem képzelhette, hogy Heffu herceg tudna róla, vagy akárcsak érdekelné is annyira, hogy megjegyezze. Például amikor egyszer megbotlott, és összetört három tojás is a kosarában, és ekkor Riri adott neki a magukéból, hogy a bíró meg ne verje emiatt Miaut... de sok más közös élményük is volt.

S így aztán Miau végül elhitte mindezt, és nagyon örvendett neki. Riri persze lelkére kötötte a titoktartást, amit Miau meg is ígért.

—Annak viszont örvendek, hogy nem kell alakoskodnom előtted! - ölelte át boldogan a kislányt, de mert az felszisszent, ezt abbahagyta.

A várba érve azonnal közölte mindenkivel, hogy úgy nézzenek rá Miaura, hogy a kislány immár nem rabszolga, hanem az ő felesége! Egyelőre persze még nem hivatalosan csupán, de mihamar teljesen hivatalossá is teszi ezt az ügyet, tehát itt a várban mostantól nem csak úr van, de úrnő is, és az nem más mint Miau!

—Nagyon nem szeretném, ha bármelyikötökre is panaszkodni kezdene az én drágám – nézett végig a várbeli népségen – mert akkor az illető nem lesz hosszú életű! És előre szólok, nem fogom a drága időmet azzal elpocsékolni, hogy azt vizsgáljam, kinek van igaza, Miaunak vagy annak, akire panaszkodik. Ezt ugyanis már jóelőre eldöntöttem, méghozzá úgy, hogy kivétel nélkül mindig Miaunak van igaza! Akkor is neki van igaza, ha nem neki van igaza, világos?! - és szigorú képpel körbenézett. Úgy látta, senki nem mer nemhogy ellenkezni, nemhogy bólogatni, de talán még lélegezni sem. Heffu herceg úgy tűnik alaposan megnevelte a várbelieket... ez nagyszerű, ez remek, ez most nagyon jól jött neki, Ririnek!

—Akkor azonnal tessék kiűriteni a szobám melletti szobát, mert Miau ott fog lakni, vágjatok is egy ajtót a két szoba közé, és amit csak kér, azt adjatok neki!

Ezután pedig találomra rábökött az egyik katonára, s elhívatta vele ide a várba a saját édesapját. Mármint Riri édesapját... s amikor az apuka nagy alázatoskodva megjelent előtte, így szólt hozzá:

—Örömmel közölhetem veled, hogy falvatoknak immár nincs bírāja. Amikor ugyanis az imént ott jártam nála, nagyon megmérgekedtem erre a rusnya, galád dögre, és kitörtem a nyakát. Most tehát új bíró kell a faluba. Halljuk, akarsz-e bíró lenni?!

—Én... fenséges uram... hálásan köszönöm neked... - hajlongott a férfi.

—Akkor remek, ezt meg is beszéltük. De nehogy úgy legyen, hogy terád is megmérgekedem, mert ugye nem akarod, hogy neked is kitörjem a nyakadat...

—Nem, nem, dehogyis...

—Akkor jó ha tudod, hogy a lányodra még mindig haragszom, és abban a pillanatban hogy hírül veszem, hogy nem dolgozik minden nap legkevesebb tizen-

nyolc órát a mezőn, de megállás nélkül ám, abban a pillanatban máris megmérge-
gesedem rád! És akkortól te máris nem vagy bíró! Sőt, az a legkevesebb hogy bíró
nem vagy, de élő sem! Ezt vedd nagyon komolyan! Ha vége a munkának a kuko-
ricatáblán, akkor jöhet a krumpli kiszedése, a kukoricafosztás, meg egyéb
minden más munka, és azt akarom, hogy jó nehéz munkákat kapjon! Olyasmivel
nekem ne is próbálkozz hogy azt mondod, épp nincs munka, amit végezhetne! És
most tűnj a szemem elől!

Riri meg volt magával elégedve. Tudta, hogy apjának régi vágya hogy bíró
legyen, de eddig erre semmi esélye sem volt. Hát most megkapta, amire vágyott!
Ezzel ha úgy vesszük, ő Riri megtette gyermeki kötelességét szülei iránt! És az is
biztos, hogy apja, aki annyira tutyimutyi, behódoló, hogy képes volt őt Ririt oda-
küldeni a herceg ágyába, ahelyett hogy elszökött volna vele, ő tehát olyan bíró
lesz, akivel nem lesz sok gondja. Továbbá, így van a legbiztosabban megkeserítve
a herceg élete, mert most a tulajdon apja fogja árgus szemekkel lesni, eleget dol-
gozik-e a lány, mert nem meri megkockáztatni, hogy elveszítse frissen szerzett bí-
rói méltóságát, sőt az életét is!

Ebben egészen biztos lehetett, mert látta, hogy édesapja csöppet sem aggódik
és sajnálkozik leánya sanyarú sorsán, ellenben úgy örvend, hogy ilyennek őt Riri
még sosem látta. Apja örül, hogy bíró lehetett, és mindenáron meg akarja majd
tartani e posztot, még ha ebbe beledöglük a leánya, akkor is!

Ez különben logikus. Lánya lehet még akárhány, de ha most elszalasztja a bírói
rangot, akkor e lehetőség soha többé nem nyílik meg előtte...

Csak hogy ezzel az üggyel végzett, azután ment Miauhoz, és azt kérdezte tőle,
hoggy...

—Nem fáj nagyon a bordád, kicsikém?

—Dehogyanem, fáj minden egyes lélegzetvétel.

—Hát sétálni tudsz-e?

—Nagyon lassan. Minden lépésnél fáj a bordám.

—Kár. Szerettem volna veled bejárni a várunkat, megnézni, mi van benne, és hol.
Sőt, hiszen azt sem tudjuk még, hol a kincseskamra, márpedig nem kérdezősköd-
hetek, mert az gyanús volna.

—Veled tartok.

—De azt mondtad, fáj még...

—Persze, de azért kibírom. Kíváncsi vagyok. Fájt már nekem nagyon sok minden
más is... és ez legalább érdekesnek ígérkezik! Sosem voltam még várban. Az is
érdekesen hangzik, hogy kincseskamra... előre tudom, hogy nagyon fogok szen-
vedni, főleg a lépcsőmászásnál, de azért megpróbálnám. Ha nagyon lassan bal-
lagok, talán nem lesz semmi baj. És ha már nem bírom, akármikor abbahagyha-
tom.

—Hát persze! Különben is, ez a vár akkora, hogy szerintem egy hétig is eltart,
mire teljesen bejárjuk, sőt, annál is tovább, szóval ma még úgyis csak a legérde-
kesebbnek tűnő helyeket nézhetjük meg...

Végülis Miau jó három órán át bírta a sétát a várban, ami igazán rendkívüli
teljesítmény volt tőle törött bordákkal, pláne mert közben sok-sok lépcsőt kellett
megmászniuk. De szerencsére megtalálták a kincstárat is, és itt Riri igazán el-
álmélkodott, mert ennyi temérdek értéket még soha életében nem látott!

Hanem aztán Miau elfáradt, s kérte Ririt, hogy hadd mehessen vissza a
szobájába. De különben is nagyon éhes már. És kérte azt is, hogy hadd füröd-
hessen meg jó melegvízben.

—Nagyon ritkán volt részem abban az élvezetben, hogy ezt megtehessem, a bíró nem szokta engedni... - mondta.

Riri visszatért a kislánnyal, és szólt, hogy teljesítsék Miau kérését – de különben ami az ételeket illeti, ez az ő kérése is! Mire Miau megfürdik, legyen kitalálva egy remek lakoma, mindennel mi szem-szájnak ingere!

—Most hogy úr vagyok, nem úgy lesz az mint parasztként, hogy heteken át csak babot meg puliszkát ehetek! - mondta Miaunak.

Különben mire visszatértek az uraság szobájához, kiderült, hogy már várják őt – egy magas rangúnak tűnő valaki várta őt a személyzetből, akiről Riri még mindig nem tudta nemhogy a nevét, de azt sem, milyen rangban van. Különösebben persze nem is érdekelte. Rájött már, hogy többnyire elegendő, ha annyit tud a személyzetéről, hogy itt az ő számára mindenki neve úgy hangzik, hogy „hé, te”! Ez neki nagyon megfelelt. Persze, ettől még szándékozott megtanulni sok ember nevét, de úgy vélte, ez nagyon ráér apránként, s elég ha akkor is csak a legfontosabbakról tud ilyesmit.

Mindenesetre aki most várta őt, az elmondta, hogy türelmetlenkedik a püspök, mert az uraság – tehát Heffu herceg – azt ígérte, hogy még ma fogadja őt, aztán már este van, s még ez nem történt meg!

—Húha! Egy püspök azért nem akárki, azt mégis illene fogadnom... - tűnődött el Riri. S végül így szólt:

—Majd vacsora után. Jobb az ilyesmit teli hassal!

A férfi meghajolt és megvitte a hírt a püspök atyának.

A lakomát eredetileg a lovagteremben óhajtották felszolgálni Riri számára, de ő szólt, hogy hozzák inkább be ide a szobájába amit kell.

—Miau még nem végzett a fürdéssel, én viszont nagyon éhes vagyok, s így amíg fürdik, én akkor is ehetek! - parancsolta.

—Persze-persze, természetesen uram, miért is szakítanánk félbe a kis cicuska tisztálkodását... - mosolygott a katona.

A következő pillanatban akkora pofont kapott, hogy a fal adta a másikat, s ez még nem is volt elég neki, mert Riri iszonyatosan tökön is rúgta.

—A te számodra Miau nem egy „cicuska”, mert ő az én cicuskám! A te számodra ő nem más, mint a fenséges hercegné, világos?!

—Igen, igen, kegyelem!

—Ha még egyszer tiszteletlenségen kaplak, esküszöm, hogy legyömöszölöm a pöcsödet a torkodon, de zacskóstól ám! No és most mehetsz, te koca kölyke!

A katona ment, aztán hozták a vacsorát, ami annyi volt, hogy végigkóstolni sem bírta az összes fogást, mert volt vaddisznópecsenye, sült fácán, pontyfilé, özgerinc, fűrj-pástétom, halászlé, pacalpörkölt, és ezek csak a főbb fogások, mert volt még mindenféle krém, meg levesek, szósok, s persze temérdek ital! Ez utóbiból azonban Riri csak rendkívül mértékletesen kóstolgatott, semmiképp sem akart lerészegedni, mert más sem kell, csak hogy valamiképp elszólja magát a várnép előtt...

Bőségesen falatozott Miau is, ami igazán ráfért, hisz olyan girhes volt. Hanem aztán hogy már úgy telilakták magukat hogy jobban sem lehetett, ideje volt fogadni a püspököt.

Jött is a szent férfiú. És már azon meglepődött, hogy a herceg őt Miau jelenlétében óhajtja fogadni.

—Komoly dolgokról óhajtok beszélni veled, gyermekem, mely nem nők fülének

való!

—Aha, hát most rábasztál aranyapám – gondolta épp ezekkel a trágár szavakkal Riri, magában vihogva – mert ha velem beszélsz, mindenképp nővel beszélsz... akkor meg már olyan mindegy, ha Miau is hallja!

—Nekem atyám nincsenek titkaim a feleségem előtt.

—Hogyan...?!

—Napokon belül feleségül veszem. Ő lesz itt az úrnő, illetve máris az, ő lesz Miau hercegné!

—Na de hiszen már a külsején is látszik, hogy valami idegen népből való. Sőt, ahogy látom, nemrég igencsak össze lett verve, ez meg, már megbocsáss, de azt a gyanút ülteti el a szívemben, hogy esetleg valami rabszolgapajtás. Aki persze kizárólag a te kegyednek hála lehet most ilyen szép ruhákban.

—Szentatyám, elvárom, hogy te is a hercegnét tiszteld Miau személyében!

—Ugye hogy nem a mi népünkben való, már a neve is erre utal!

—Teljesen mindegy, én őt feleségül fogom venni.

—Egyáltalán meg lett-e cipőzve?

—Attól tartok nem, de majd pótolja a hitbeli hiányosságokat. Eddig erre nem volt módja, sajnos. Természetesen saját hibáján kívül nem lett felvéve a Szent Cipőségbe. Lényeg az, hogy mielőbb feleségül veszem őt. Nyilván ehhez az kell, hogy betérjen a tapodány vallásba, de ezt majd elintézik ti papok.

—Hát azért ez nem olyan egyszerű, ehhez kell neki egy több hónapos hitoktatás.

—Semmi baj, majd részt vesz rajta. Elvárom viszont, hogy ez ne legyen akadálya az esküvőmnél!

—De fiam, nem adhatjuk össze őt veled, amíg nem lesz tapodánnyá!

—Engem nem érdekelnek az efféle részletek. Méltóztass úgy tenni, hogy előbb összeházasítsd vele, vagy ha nem te hát más pap, s ami a hitoktatást illeti, majd bepótolja!

—Nem tudod mit beszélsz, gyermekem, az Antitapposz szól a szádból! Nem szolgáltatathatjuk ki a házasság szentségét senkinek, a Szent Cipő Felhúzása nélkül!

—Majd felhúzzátok rá, nem gond. Miau természetesen ki fogja jelenteni, hogy mindenben egyetért szent tanaitokkal. Tehát hisz mindenben, amit az egyház tanít. És a hit a lényeg. Ehhez képest a többi mellékes, vagy nem?

—Hát... - tűnődött el rosszkedvűen a püspök. Nagyon nem szívesen vezett volna össze a herceggel. Végül így szólt:

—Ennek még utána kell néznem. Nagy dolgot kívánsz tőlem, fiam! De, persze, mint ahogy sejtet is nyilván, nem ezért jöttem most hozzád.

—Halljuk akkor! - szólt Riri, és nagyon élvezte, hogy milyen fontos személy lett. Nem is remélte még ma reggel, hogy este már egy püspökkel beszélgethet, s hozzá lényegében úgy, mint aki egyenrangú a szent emberrel...

—Arról van szó, hogy mint arról már minden bizonnal értesültél jómagad is, háború készülődik a Fűszerszigettel.

—Na és?

—Hát ugye, a fűszerszigetiek erősek. Nagy sereg kell ellenük. Márpedig mindenképp le kell győznünk őket végre, mert tűrhetetlen, hogy ezek a galád eretnekek merészelik magukat tartani a Szent Cipő egyetlen igaz követőinek, amikor pedig teljesen nyilvánvaló hogy tévúton járnak, amit az is jelez, hogy papjaik nyakában nem jobb-, hanem ballábas cipellő lóg! Szóval, a Cipősház Ura, a Cipők Atyja újra úgy döntött, hogy időszerű ismét Cipőútra kelni e galád eretnekek ellen.

—Igen, hát persze, mi sem természetesebb ennél! - bólogatott Riri, holott cseppet

sem örült a megtudott hírnek! Tudta ő jól, mivel járnak az efféle háborúk.

Az egésznek az volt az oka, hogy vallásuk prófétáját, Tapposzt, ifjúkorában halálra taposták az akkori hitetlenek. Ez mintegy ezer esztendővel ezelőtt történt. Tapposz követői elszaporodtak a próféta halála után, s úgy döntöttek, jelképként a próféta halálát okozó cipőt választják. S így aztán a papok a nyakukba két miniatűr cipőcskét lógattak, többnyire egyenesen színaranyból készíttettek, hogy ezzel is jelezzék a vallásukat. No meg hogy milyen gazdagok...

A kis cipőcskék ezüstláncon lógtak, már amiatt is, mert a széles körben elterjedt babona szerint az ezüstnek rontásűző hatása van, félnek tőle a varázslók, boszorkányok és a démonok. A baj ezzel csak az volt, hogy a két lánc, melyen a két félpár cipő lógott, minduntalan összetekeredett, emiatt sokszor el is szakadt, s különben is ronda volt az összezsavarodott lánc. Erre kitalálták, hogy elég csak az egyik félpár cipőt hordani, az is megfelelő jelkép. Ám rögvest felmerült a kérdés, hogy melyik fél pár cipő legyen is a kedvezményezett: a bal vagy a jobb?! Sajnos mindegyik mellett „komoly” teológiai érvek sorakoztak. A jobb láb mellett szóló érvek: küszöböt csak jobb lábbal illik átlépni; bal lábbal kelni fel az ágyból már a közmondás szerint is szerencsétlenséget jelent; a „jobb” szó már önmagában is jelzi, hogy ez „jobb” mint a másik alternatíva; kezet fogni sem illik bal kézzel csak jobbal, s ehhez hasonlóan nyilván a jobb láb is többet ér, mint a bal. A bal cipő mellett szóló érvek: a bal oldal rosszabbnak van tartva mint a jobb, de épp ezért kell a bal cipőt használni jelképként, mert Tapposz halálra taposása nagy bűn volt, azaz rossz tett. A katonák menetgyakorlatokon mindig a bal lábukkal lépnek ki elsőként. Tapposzt egy hibás bírói intézkedés kapcsán ítélték halálra, ami BALítélet volt.

Nyomban kitört a harc a bal- és jobbcipősök közt, amit bonyolított, hogy kis számban maradtak hívei a régi módszernek is, hogy tehát mindkét cipőt kell a nyakba akasztva hordani. Az évszázados háborúban apránként a jobbcipősök kerekedtek felül errefelé, ahol Riri is lakott, de máshol akadtak a balcipősöknek is országai, a legközelebbi épp ezen úgynevezett „Fűszersziget” volt, nem messze tőlük.

No és most el kell áruljuk, hogy Riri bár vallásos volt – nemigen lehetett más, hiszen egyáltalán semmiféle természettudományos képzésben sem részesült, s írni-olvasni is épp annyira tudott mint a herceg, vagyis sehogy – de bár vallásos volt, ám épp hogy csak! Igazából messze sokkal butább volt mint a püspök, ám ez most tulajdonképpen a javára vált. Amiatt vált a javára, mert nem kezdett el okoskodni, s így elveszni mindenféle teológiai részletkérdésekben. Minthogy soha életében nem hallott az evolúcióról (ami fura is lett volna, hiszen ezt a bolygóján még nem fedezték fel), emiatt neki természetesen szilárd meggyőződése volt, hogy van Isten, és ez az Isten teremtette a Világot, benne az élőlényekkel. Ám Riri úgy képzelte, az Isten egy művész. Megteremtette a világot, azután már nem sok mindent csinál, csak nézi és gyönyörködik benne. Miért is csinálna bármit is már, hiszen azért isten az Isten, hogy tökéletes legyen, nyilván tehát már legelsőre is rögvest olyan világot alkotott, amilyent épp szándékában volt, azaz teljesen felesleges hogy időnként hozzápiszkáljon!

Vagyis Riri elfogadta Isten létének koncepcióját, de igazából nemigen hitt abban a sok egyéb mindenfélében, amit ezen felül a papok hirdettek. Hanem arra jól emlékezett, hogy korábban volt már egy „cipőútra kelés”, ahogy a papok a szent háborút nevezték, volt egy ilyen, akkor, amikor ő még csak hat vagy hét esztendő kislány volt, errefelé vonult át a Szentcipősök serege, és bizony akkoriban

olyasmik történtek, hogy az neki már akkor sem tetszett, bár nagyon picike lány volt. Mindenki sírt, rettegett, a parasztok dugdosták a terményeiket mert a szentcipősök mint a csürhe, mindenkit kiraboltak és mindent felzabáltak ha tudtak; elhajtották az állatokat messzire a hegyekbe, hogy a szentcipősök ne találják meg őket, de így is sok nyájat megtaláltak, azokat is felzabálták, a pásztorokat pedig megölték; sőt, még a falu kutyáinak egy részét is megették! És persze majdnem minden lányt és nőt megerőszakoltak, többségüket nem is egyszer hanem jó sokan, akár több százan is. Riri emlékezett rá, hogy édesanyja őt bebújtatta a kukoricacsuhé alá, mert félt, hogy még őt Ririt is megerőszakolják, hiába olyan picike. Néhány házat fel is gyújtottak.

Aztán a sereg eltakarodott, de mert nem maradt élelem, ráköszöntött a falura a nagy éhínség. Örölt fakéregből sütöttek pogácsát maguknak, de még abból is kevés volt, s a férfiak maguk húzták az igát a szántóföldön az ökrök helyett, mert hisz a sereg az ökröket is felzabálta.

Igazából a falu épp csak mostanra tért magához az eltelt évek alatt apránként abból a nagy katasztrófából. S most a papok újabb háborút szerveznének?! Riri tudta, hogy ő már nem szabad hogy úgy gondolkozzék mint a parasztok, mert ő már úr és nem paraszt, de akkor is úgy vélte, neki aztán teljesen mindegy, hogy valami távoli szigeten aminek különben a nevét is most hallja életében először, ott a papok jobb- vagy ballábas cipőt lógatnak a nyakukban! És merészelte úgy vélni, hogy a Magasságos Úristen is nyíltan szólva szarik rá, mi van a papjai nyakában. Istent inkább csak az érdekelheti, szeretettel emlegetik-e a nevét. De ha most megint jönnek a katonák és ismét kirabolják a falut, sokakat megölve és megerőszakolva közben, akkor a parasztok cseppet sem szeretettel emlegetik majd isten nevét, inkább gyűlölettel!

—Örülök fiam, hogy megértően fogadod a Szent Háború hírét! - szólta a püspök. — Hadd halljam hát, mekkora sereggel kívánsz csatlakozni szent küldetésünkhöz?

—Mi?! Csatlakozni?! Hogy én?! - ámult el Riri.

—Persze hogy te! Hiszen ugyan ki más, amikor te vagy messze környék legnagyobb ura! Remélem, kiteszel magadért, s te sem vonulsz fel kevesebb mint tízezer fővel, hiszen már dicső emlékü apád is így tett!

Na már most, Ririnek esze ágában sem volt hadba vonulnia! Utálta a verekedést, és persze nem is értett a hadakozáshoz. Nem értett a kardhoz, törhöz, késhez, de még a nyilazáshoz sem, mert a parasztnak még a nyíl is tilos fegyver volt. Azt tudta, hogy ő most e testben nagyon erős, de úgy vélte, az mit sem számít, ha leteríti egy nyílvevő. De különben sem volt annyira buta hogy ne tudja: egy hadjárat iszonyatos összegbe kerül! Nem tudta mennyibe, de hogy borzasztóan sokba, abban biztos volt. Emiatt most így szólt:

—Attól tartok szentatyám, csalódnai fogsz bennem, mert egyáltalán semmiféle haderővel nem vonulok hadba! Én magam sem megyek, de katonákat sem küldök!

—Hogyhogy?!

—Mert csak nem és kész. Nincs kedvem hozzá.

—De fiam, nem tehetsz ilyet! A Cipők Könyvében is már le van írva, hogy mindenkinek kötelessége minden eszközzel terjeszteni a Szent Tanításokat!

—Ezt nem is kétlem, csak hogy az biztos nincs beleírva, hogy mindenkinek ugyanazzal a módszerrel kell terjeszteni a hitet. Én pedig úgy találom, hogy messze sokkal többet használok a szent hitnek, ha arra törekszem, hogy alattvalóim jól éljenek a birtokon, javakban bővelkedve, s a nyomorúságokat elkerülve. Szerin-

tem ugyanis aki bőségben él, az szereti az istent aki e bőséges élet lehetőségét nyújtja neki, márpedig ugyan mi más is lehet kedvesebb az Úrnak, mint ha a teremtményei szeretik őt?!

—Szeretett gyermekem, te nem vagy egyházi személy, nem a te dolgod, hogy eldöntsd, miként kell szolgálni a Mindenhatót!

—Meglehet, az viszont nagyonis az én dolgom, hogy eldöntsem, miként éljenek a birtokomon lakók! Ezért vagyok herceg! És én úgy vélem, épp eleget hadakoztam már eddigi életem során, most már eljött a békesség ideje! - és visszagondolva a herceg szavaira amit neki mondott amikor épp vele hálni készült, így szólt:

—Hiszen mivé is lenne a világ, ha állandóan csak a harcmezőn hadakoznánk, tusakodnánk, s az ágyban sosem!

—Ez nagyon világi gondolat!

—Mit vársz tőlem, hiszen világi személy vagyok, te magad mondtad, hogy nem vagyok egyházi ember... és kár is gyözködnöd, mert döntésem megmásíthatatlan! Nem vonulok hadba és kész!

—Remélem még meggondolod magadat, fiam. Úgy vélem, most csak nagyon belefeledkeztél a... a... a *szenzuális* élvezetekbe.

—Ezt nem értem.

—Hát ugye, azokba az örömekbe, melyeket ez a Miau nevű nő nyújtani képes.

—Ja, szóval így gondolod! Hát végülis jogod van azt gondolni amit óhajtasz, a lényeg, hogy a döntésemet tudomásul vedd.

—Azért én mégis nagyon bízom benne, hogy ha meglátod a legyőzhetetlen, szent sereg felvonulását, ráébredsz kötelességedre, és csatlakozol hozzánk! Nem is lehet ez másként, elvégre egy olyan vitéz férfi mint te, nem érezhet ilyenkor mást, mint vad sürgetést idegeiben, bizsergést izmaiban, vére fel kell pezsdüljön, s leküzdhetetlen vágy kell noszogassa őt, hogy maga is útra keljen dicsőséget aratni az Úr nevében! Amint tehát meglátod őket...

—De hiszen meg sem fogom látni őket!

—Már dehogynem!

—Ugyan miért is látnám meg őket!

—Na de ha egyszer itt vonulnak majd el a várad alatt!

—Miért itt vonulnának el?!

—Na de hát ugyan hol másutt?!

—Mit tudom én, akárhol!

—Na de gyermekem, ne beszélj már úgy, mintha azt se tudnád, hogy országunk teljes tengerpartja a te birtokodhoz tartozik!

—Na és?!

—Hogyhogy na és, hiszen ebből egyértelműen következik, hogy sehol másutt nem szállhat hajóra a sereg, csakis a te valamelyik kikötődben!

—A kurva életbe! - gondolta Riri, de így válaszolt:

—Ez egy nemzetközi sereg lesz, sok országból való, nemde?

—Persze!

—Hát akkor szálljanak hajóra más országban. Mert azt ne mondd nekem atyám, hogy a többi országok tengerpartja is mind az én birtokom!

—Persze hogy nem, de hát az nem lenne célszerű, mert az jócskán megnövelné a tengeren megteendő utat, de meg különben is szükségesek a kikötőid, hogy oda befussanak a harcok során megsérülő hajók, meg hogy utánpótlást vehessenek fel!

Riri lehunyta a szemét, s felidézte magában azokat a töredékes emlékeket,

amik benne maradtak kislány korából. Hogy miként reszketett a kukorica-csuhéba elbújtatva... miként sírtak a faluban a megerőszakolt lányok és asszonyok... miként lobogtak a felgyújtott házak... és hogy milyen ocsmány íze volt a fakéregből sült pogácsáknak... de még abból sem volt elég, azon a télen többen éhen haltak, még a vén Üszök bácsi is, akit pedig ő nagyon szeretett, mert sokat mesélt neki is és más kislányoknak is...

Olyan elszánás ébredt benne, mint még talán soha. Az lehet hogy ő már nagyúr, de akkor sem fogja ezt újra rászabadítani a falvára! Egyetlen falura vagy városra sem!

—Nem! - szólt határozottan, és felállt. —Emlékszem ám, mivel járt ez szeretett jóapám idejében! A szent sereg cseppet sem viselkedett ám valami különös szentséggel! Fosztogattak, raboltak, gyilkoltak, nőket erőszakoltak, úgy viselkedtek itt, ezen a birtokon is, mintha máris az ellenség földjén lennének! Még gyújtogattak is!

—Biztos éhesek voltak... - kezdte a pap.

—Legyenek éhesek másutt. Itt nálam *nem*! Nem engedélyezem a seregnek, hogy az én birtokomon vonuljon fel, nem engedem hogy itt keljen át a tengerhez, és még azt sem, hogy a hajóik befussanak bármely kikötőmbe! Semmit sem engedélyezek! Én ebből az egészből teljes mértékig ki akarok maradni! És ki is fogok maradni!

—Az Antitapposz szól a szádból, fiam, vedd észre!

—A nyugalom és béke óhajta szól a számból.

—Attól tartok, amíg ennyire pogányul gondolkodol, addig nemcsak nem adhatlak össze ezzel a Miau nevű nőszeméllyel, de még az ő hitoktatását sem kezdek el, hiszen bizonyos előttem, hogy ő beszélt tele a fejedet istentelen gondolatokkal!

—Ebben az esetben jobb lenne, ha sürgősen távoznál a váramból, amíg békével teheted! - azzal elordította magát:

—Hé, őrség!

Amikor a két alabárdos berohant, így szólt:

—Kísérjétek ki a püspök urat! Azonnal távozni óhajt.

A püspök távozása után így szólt hozzá Miau:

—Gratulálok, Riri. Egyetlen napja sem vagy a herceg testében, de máris összevesztél az Egyházzal, s jó esélyed van rá, hogy kiátkozzanak!

—Ennyire veszélyesnek tartod az ügyet?

—Naná. Úgy a papság tőkére léptél, mint szerintem még soha senki.

—Te beleegyeztél volna abba, hogy átvonuljon itt a seregük?

—Nem tudom, de különben is kár már ezen töprengeni, mert ami történt, megtörtént. Én annyit tudok, hogy most alszom ha megengeded mert nagyon rámfér, bár attól tartok, csak ülő helyzetben tudok majd aludni, a bordáim miatt... szerintem aludj te is, Riri, mert sok volt ez az izgalom mára!

—Jó, de szólíts úgy, hogy Heffu. Tudod, nehogy gyanús legyen valakinek...

—Jó. Szóval aludjunk. De holnap jó lesz, ha elkezdesz sereget gyűjteni, lehetőleg olyan katonákból, akik nem különösebben vallásosak...

Hát Riri nagyon komolyan vette Miau intelmét! Különösebben nem ijedt meg egy esetleges háború fenyegetésétől – úgy vélte, egyedül arra kell ügyelnie vereség esetén, hogy élve fogják el. Aztán amíg a börtönben tartják, hogy eldöntsék a papok, miként végezhetik ki őt a leglátványosabban, majd testet cserél...

Na de ezt jó volna azért mégis elkerülni. Mert ki tudja, milyen testbe kerülne...

ez a mostani egész jó. Erős, gazdag, fiatal... Riri elhatározta, mindent megtesz azért, hogy jelenlegi állapotát minél tovább élvezhesse. Ha ennek az az ára, hogy a papok tőkére lép, akkor arra a tőkre bizony rá lesz lépve! Majd meglátjuk, melyikük a hatalmasabb! Az egészséget végülis felfoghatja egy izgalmas, szórakoztató játéknak is...

Másnap tehát már kora reggel így szólt Miauhoz:

—A papok kardja szavakból áll, az enyém azonban acélból. Meglátjuk, melyik az élesebb! Igazad van, fel kell készülnöm egy esetleges támadásra, aztán ha mégsem támadnak, hát semmit nem veszítettünk. Az azonban bizonyos, hogy én most nagyon örvendek annak, hogy úr lett belőlem, és eszem ágában sincs hagyni, hogy a papok uralkodjanak helyettem a birtokomon! Elég volt nekem hogy akkor parancsolgattak amikor paraszt voltam, sosem tehettem azt, amit akartam, de az még hagyján is hogy én nem tehettem azt, hiszen nő voltam, de még apám sem tehetette azt, amit akart – na nehogy már most se élhessek úgy, ahogy akarok, most, hogy herceg vagyok! Elég volt nekem egy életre... hehehe, szó szerint egy életre! - abból, hogy mások mondják meg mit tegyek, most végre úgy akarok élni, ahogy nekem tetszik, sőt, én mondom meg azt is, mások hogyan éljenek!

—Zsarnok akarsz lenni?

—Még szép. Ez a legbiztosabb módja annak, hogy ne mások zsarnokoskodjanak énfölöttem! Na de azért azt ne feledjük, hogy bár most nagyon erős vagyok, de akkor is csak egyetlen ember. Tehát hívek, s hozzá lelkes hívek kellenek... minde-
nekelőtt teszek róla, hogy a papok ne nagyon beszélhessék tele a katonáim fejét mindenféle sületlenséggel! Mert nekem nem hiányzik, hogy valaki csak amiatt vágja el a torkomat, mert egy pap bebeszéli neki, hogy másképp elkárhozik! S ennek legegyszerűbb módja, ha az alattvalóim nem lesznek nagyon vallásosak.

—Te Riri nem hiszel istenben?

—Miért is ne hinnék benne... épp csak szerintem sokkal nagyobb hatalmú az Úr annál, mint ahogy azt a papok hirdetik! Például akkor is képes meghallgatni az imákat, ha azokat nem templomban mondják...

—Nem értem, ezt miért mondod.

—Majd megérted. Gyere csak velem!

Riri összehívta az udvarra a teljes várnépet. Míg azok gyülekeztek, így szólt Miauhoz:

—Tudom még parasztlány koromból, hogy a legtöbb ember lusta imádkozni. Templomba járni is. Néha szívesen elmennek, de gyakran bizony sajnálják rá az időt. Mert ugye ott a sok munka a földeken, a kertben, vagy a házon belül... ha meg épp nincs olyan sok munka, bizony jólesne pihenni, nem templomba men-
ni... hát én teszek róla, hogy ezentúl lustálkodhasson a jónép!

S így amikor mindenki jelen volt, e bejelentéssel képesztett el mindenkit:

—Drága szeretett alattvalóim! Hülyék vagytok mint a szar a seggemben, ostoba tahók, és lusta disznók vagytok, de én azért szeretlek benneteket! És úgy döntöttem, elintézem, hogy ezentúl jobban éljete! Sőt, még azt is elintézem, hogy a Mennybe jussatok! No nem kell megijedni, nem most rögtön... de egyszer mindenki meghal. Hát én garantálom nektek, hogy mindegyikőtök a mennybe jut azután – hacsak persze meg nem haragszom rá! Mert tudjátok meg, hogy úgy döntöttem, hogy ezentúl bárki bármit tesz is, annak bűneit ezennel magamra vállalom! Feltéve természetesen, hogy meg vagyok elégedve vele. Mert ha nem, akkor nem vállalom magamra. No és hát ugye akinek nincs bűne, az a mennybe

jut, ez tiszta sor, ennyit remélem még a ti taplóagyatok is tud! Tehát ha csak mást nem mondok, ezentúl nem kell félni, ha valaki mondjuk ráejt egy követ a lábára és elkáromkodja magát! A lába persze neki fog fájni és nem nekem, és az is igaz, hogy káromkodni ezek után is csúnya dolog, nem helyes, kerülendő. Na de ha már egyszer mégis kicsúszott a száján, hát akkor kicsúszott, visszagyömszölni magunkba nem lehet a kimondott szavakat, s ez bizony bűn! Na de mostantól e bűn *engem* terhel! Akkor is, ha nem előttem káromkodik valaki, hanem tőlem nagyon messze, és én nem is tudok róla. Ha valaki elfelejt imádkozni lefekvés előtt, annak a vétke is engem terhel. Sőt még akkor is, ha cseppet sem felejtette ezt el, egyszerűen nagyon fáradt hozzá, s így inkább korábban lefekszik, nem húzza imával az időt.

—Mennyire kell fáradtnak lennünk ahhoz, hogy így dönthessünk?! - kérdezte azonnal az egyik fiatal lovászlegény nagy bátran.

—Aha, úgy látom, te nemigen szerethetsz imádkozni... - vigyorgott a legény képébe Riri. —Nos, azt mindenki maga dönti el, elég fáradt-e ahhoz, hogy ez feljósítsa őt az imádság elmulasztására. De lehet olyasmi is, hogy tudván tudja hogy cseppet sem fáradt, de mégsem imádkozik! Elképzelhető például, hogy ő ahelyett valami hasznos munkát végez inkább a számomra. Például aki lovász, ehelyett mondjuk megjárátja a lovaimat. De az is lehet, hogy ő még csak hasznos munkát sem végez akkor, hanem egyszerűen henyél egy jót, vagy egy kellemeset szeretkezik valami menyecskével, vagy máshogy szórakozik. Ez is felfogható úgy, hogy ő ezzel tulajdonképpen engem szolgál, mert remélem nem akartok a szemembe hazudni, s elismeritek, hogy bizony ti azt a menyecskét úgyis megölelgetnétek, ha nem akkor az ima helyett hát máskor, később, s ez azt jelentené, hogy akkor nem dolgoznátok, mert munka helyett ölelgettek. Nos, így egyszerűen nem a munka rovására megy az ölelgetés vagy itókázás vagy akármi más, hanem az ima rovására! Igen, ez bűn, de e bűn mostantól nem benneteket terhel, hanem engem. És ugyanez érvényes a misézésre is. Ezentúl az megy misére, akár hétköznap, akár vasárnap, aki akar. Nem kötelező. Illetve, elvileg természetesen kötelező most is, mindenkinek kutya kötelessége, s ha elmulasztja, azzal vétkezik! Épp csak e vétek nem őt terheli, hanem az én gyöngé vállaimra száll! - és megfeszítette hatalmas izmait. Legényei nevettek.

—Hasonlóképp áll a helyzet a gyónással is! - folytatta Riri. —Ez aztán ezentúl tényleg felesleges. Mert minek is gyónjatok, amikor ettől a pillanattól kezdve nincs semmi vétkeitek, mert ami volna, az uratokat, Heffu herceget terheli! Ezentúl tehát nem kell szégyenkezve kucorognotok a gyóntatófülkében, nem kell szánszalmas kis titkaitokat kitéregetni a pap kíváncsi fülének, mert olyan ártatlanok vagytok, mint a ma született bárány, s a gyónás elmulasztásának vétke is engem terhel úgyis, nem mást!

—És a templomi adó? - kérdezte valaki bátran.

—Magától értetődik, hogy ha valaki nem adakozik az Úrnak, az hatalmas vétek! Na de mondtam-e én olyasmit, hogy ezt nem vállalom?! Ugye hogy nem! Szóval, ezentúl nekem kell adnotok azt, amit eddig a templomban a perselybe dobtatok, azaz, nekem *kéne*, de én úgy döntöttem, hogy egy darabig ettől eltekintek. Feltéve persze, ha amúgy meg leszek elégedve veletek. S ha valaki pap emiatt morcoskodna, mondjátok meg neki nyugodtan, hogy semmi közötök az egészhez, beszélje meg a pap ezt velem, mert hiszen a ti dolgotok az, hogy engem szolgáljatok, ami meg a többi dolgot illeti, az rám tartozik, mert magamra vállaltam mindenki bűneit! Ez persze nem azt jelenti, hogy ezentúl bármit nyugodtan elkövethettek!

Vannak dolgok, amiket nem szabad. Túlvilági büntetést nem kaptok érte, de ettől én még iszonyatosan elláthatom a vétkeis illető baját, s meg is fogom tenni! Például, tegyük fel, megerőszkoltok valami lányt, akivel kapcsolatban ezt nem engedtem meg. Eddig az úgy volt, hogy emiatt megbüntettem volna a vétkeist én, s még számíthatott volna a túlvilági büntetésre is! Nos, túlvilági büntetés emiatt nem lesz, nem kell félni, ettől az illető még simán a mennybe jut, mert ez a vétkeis engem terhel. De mert ki nem állhatom, ha engem vétkeis terhelnek, emiatt az ilyesmit elkövetőt ezentúl kétszeresen, sőt háromszorosan is megbüntetem ebben az evilági életében! Tehát, amit én tiltok, az ezentúl is tilos. Itt csak arról van szó, hogy a vallási vétkeis miatt nem kell aggódnotok! Remélem világos!

—De ha a pap nagyon követelődzik... - kezdte újra az iménti lovászlégény.

—Természetesen aki pofátlan, az nem hagyja abba a pofátlankodást, míg jól fel nem képelik. - válaszolta Riri.

—Felképelni egy papot?!

—Szerinted egy pap megverése világi vagy vallási bűn?

—Vallási! Hatalmas vétkeis!

—Na ugye hogy vallási vétkeis. De hiszen az imént mondtam, hogy a vallási vétkeist magamra vállalom, vagy nem?!

—Ja, hogy szóval... hűha! Tehát ezentúl nem kell hajbókolnunk előttük?!

—Hogyne kéne. Ám ha ezt valaki mégsem teszi meg... természetesen kizárólag attól a kegyes céltól vezettetve, hogy a dereka meg ne fájduljon, s így jobban tudja szolgálni az én érdekeimet valami munkában... szóval, ha egymerő jóindulatból mégsem hajlong valaki a papok előtt... nos, akkor ez is olyan vétkeis, amit ő követ el, de mint vétkeis engem terhel! Remélem, érthető voltam!

—Naná! Hurrá! - kiáltotta valaki. S erre mindenki elkezdett éljenezni.

—Látom ez tetszik nektek... ugye hogy nem vagyok én rossz ember! Na de ne higgyétek ám, hogy ez csak rátok, várbeliekre vonatkozik... pattanjatok csak lóra, megyünk ide a legközelebbi faluba, ott is kihírdetem ezt... ti elkísértetek. És ki lesz ez hirdetve mindenhol másutt is!

Riri tehát kivonult szülőfalujába, együvé parancsolta a lakosokat, s nekik is elmondta mindezt. De nem ám olyan egyszerűen, mint a várban, hanem azzal kezdte, hogy megkérdezte tőlük, emlékeznek-e rá, milyen volt a legutóbbi szent háború, amit a Cipők Atyja szervezett!

Naná, hogy emlékeztek rá. Hiszen a kis Riri is emlékezett erre, hát akkor hogy is ne emlékeztek volna erre nála is sokkal de sokkal jobban azok, akik már akkor is felnőttek voltak, vagy legalábbis serdülők!

Arcukon végignézve Riri úgy látta, igazán nem tartoznak az akkor történtek a falusiak kellemes emlékei közé!

—Tudjátok meg, hogy tegnap nálam járt a püspök, és arra próbált rávenni, hogy keljek én is Cipőútra a balcipősök ellen, vezessek hadjáratot a Fűszersziget ellen! Ugye sejtitek, ha erre igent mondok, az a legkevesebb, hogy rendkívüli adót kell kivessek rátok, mely legszerényebb becsléseim szerint is meglenne a mostani kétszerese, de inkább háromszorosa vagy négyszerese! És ez éveken át tartana!

Riri e szavaknál elhallgatott, és nagyon alaposan megnézegette a falusiakat. Ismerte mindet, még „előző életéből”... pontosan tudta azt is, ki milyen gyakran, milyen szavakkal szokta szídni a herceget... hogy nem szerették az uraságot, az biztos!

De most nem mertek szólni...

—Van egy jó hírem a számotokra. Bár tudom, hogy sok rosszat pofáztok rólam, de

én oly kegyes voltam, hogy úgy döntöttem, lemondok a hadjárat vezetésével járó dicsőségről, és nem kelek cipőútra! Ezekből tehát nem kell töletek rendkívüli adót sem szednem.

Na erre viszont azonnal kitört az üdvivallgás! Alaposan megijedtek az előbb, de íme, nem történt semmi szörnyű... milyen nagyszerű is ez!

—Csakhogy – folytatta Riri – a püspök nem mondott le a cipőútról, s ha én nem megyek is el rá, úgy akarta, hogy errefelé vonuljanak el a szentcipősök, épp úgy, mint a múltkor, pár éve! Valahogy olyan érzésem van, hogy nem örülnétek neki, ha megint úgy lenne.

Egetverő helyeslés tört ki a falusiak köréből.

—Remek, látom egyetértünk. Szóval, nemet mondtam a püspök úrnak. Csak ne vonulgasson errefelé senki, az én dolgom hogy kiraboljalak benneteket, nem akarom átengedni ezt az örömet másnak... hehehe! Na de úgy láttam a püspök úron, hogy ez nagyon nem tetszik neki, csúnya dolgokat beszélt nekem... hát én erre megmérgekedtem, s úgy döntöttem hogy ha ő belekotynyeleskedhet a világi dolgokba, akkor én is beleszólhatok az egyházi dolgokba! Vagyis most az úgy lesz, hogy ezentúl egyetlen kötelességetek van, az én szolgálatom! Ami a papokat és az úristent illeti, azt rám bízhatjátok. Mert ezentúl mindenki garantáltan a Mennybe jut, mert minden vétkeketek magamra vállalom! - azzal elmondta a parasztoknak is ugyanazt, mint amit korábban a várban. Végül így fejezte be:

—Lehet hogy én kegyetlen vagyok, meg zsarnok, meg ilyesmi, de most azt hiszem egyetérthettek velem abban, hogy nagy hasznatokra lettem! Végre van hasznatok is belőlem, az uraságból, nem is akármilyen! Ezentúl bármit tehettek, mert legfeljebb tőlem kell félnetek miatta, ám akármint legyen is, akár kaptok érte büntetést tőlem, akár nem, az biztos, hogy ha lejár az életetek, a Mennybe juttok! Én lehet hogy elkárhozom, de az az én dolgom.

—Uram... fenséges uram...! - furakodott előre Riri egykori szomszédja, a fukar Stepton. —Akkor eszerint nekünk már nem kell fizetni a papi tizedet sem?!

—Hogyne kéne. Persze hogy kell. *Hatalmas* bűn, ha valaki nem adja meg Istennek, ami az Istené!

—De, de... de te ezt a bűnt magadra veszed, azt mondtad!

—Úgy van.

—És te sem büntetsz meg érte, ha nem fizetek papi tizedet?!

—Én akkor büntetlek meg, ha a *nekem* járó adókat nem fizeted meg. A papokéhoz ugyan mi közöm lenne, az nem az enyém!

—Hálásan köszönöm, köszönöm, köszönöm, ó te nagy és kegyes uraság!

—De herceg, amire készülsz, pogányság, vedd észre! - kiáltotta a falu papja.

—Miért is lenne az, nem kezdek el más isteneket imádni, sőt, azt sem tiltom meg, hogy bárki adakozzon neked vagy más papnak, ha így akarja kimutatni kegyes érzületét! Sőt, még azt is elismerem, hogy aki nem tesz így, az vétkezik!

—Nincs jogod magadra vállalni más vétkét!

—Hogyne lenne. Mert először is, azért vagyok herceg, hogy mindent megtehessek, nemde? Aztán meg, az én népem nagyon keményen dolgozik, míg én, ismerjük el azért, csak henyélek naphosszat! Illik, hogy legyen valami haszuk is belőlem, ha már eltartanak! De még vallásilag sincs igazad, papocska, mert hiszen Tapposz is magára vette a világ bűneit, akkor megtehetem én is, pláne hogy nem is az egész világ bűneit veszem magamra, csak azokét, akik engem híven szolgálnak! Avagy tán nem te magad prédikáltad nemegyszer a templomban, hogy igyekezzünk olyanná válni, mint Tapposz, legyen ő a példaképünk?! Hát én épp ezt teszem

most!

—De hiszen ha ezt komolyan gondolod, akkor, előre látom már, ebből az lesz, hogy nem fejezik be a falusiak a templom építését!

—Talán mégis, ha megfizeted a munkájukat!

—Miből?!

—Ha nincs miből, engem az sem érdekel. A templomon az dolgozik majd, aki akar. Aki nem akar, hát nem teszi majd. Különben is, biztos vagyok benne, Isten elég hatalommal rendelkezik hozzá, hogy azt az imát is meghallja, amit nem templomban mondanak neki. Ha nem így lenne, felesleges volna az esti ima is lefekvés előtt.

—De templom nélkül megkevesbedik Isten dicsősége!

—Mulatságos dolgokat beszélsz. Hiszen az egész Világ az ő teremtménye, kell ennél nagyobb dicsőség?!

—Teljesen eretnekké váltál!

—Hogy merészelsz így beszélni a herceg úrral! - ugrott a pap mellé Heffu lovászelegénye, az, aki megkérdezte még a várban Ririt, mekkora fáradtság esetén nem kell imádkozni, azzal a buzogányával akkorát csapott a pap fejére, hogy az nyomban összeesett.

—Így ni, most már nem untathat a fecsegésével! - mondta azután.

—Hát, hm, azért máskor ne ilyen hirtelen, jó?! - szólt hozzá Riri.

—Parancsodra nagyuram! De remélem nem is lesz olyan, hogy „máskor”, mert megtanulta ebből, hogy ne pofázzon vissza neked!

Ami a papot illeti, tényleg nem lett a számára olyan, hogy „máskor”, mert mint kiderült, a lovászelegény túl nagyot ütött, s a férfi ebbe belehalt.

—Hát... hát megölni azért nem akartam... - sápadt el a fiú.

—Fel a fejjel, kölyök, ennek a vétke is engem terhel! Nem örülök neki, hogy így esett, de akkor is engem terhel a vétke... - nyugtatta meg őt Riri, s úgy látta, a lovásza ettől határozottan megkönnyebbült. Egy pap megölése miatt simán elkárhozna, de így, hogy a herceg magára vette a vétkét, így talán mégsem...

Riri, aki meglehetősen jól ismerte a falusiakat, hiszen köztük élt egészen tegnapig, ő tehát nagyon jól tudta, ki mennyire számít hívőnek. Akadtak egypáran, akik bizony a legkifejezettebben hitetlenek voltak – tulajdonképpen ateisták, bár e szót nemcsak ők nem ismerték, de Riri sem. Persze, hitetlenségükről nemigen beszéltek nyíltan, csak néhány nagyon jó barátjukkal szóltak erről, négy-szemközt, titokban... volt például köztük egy Zogcsen nevű férfi, aki korábban matróz volt, és sok éven át mindenfelé hajókázott a nagyvilágban, állítólag még fekete embereket is látott, messze délen... azt mondta, hogy biztos amiatt süttek feketére, mert ott olyan forróság van. De volt olyan messze északon is, ahol örök-ké hó és jég van. Nagy hazudozó volt Riri szerint az öreg, mert olyasmiket is mondott, hogy ott északon állítólag fél évig tart a nappal, és fél évig az éjszaka! Mindenesetre ez a férfi annyi sok helyen járt, s annyi sok vallással találkozott útjai során, hogy azt mondta, ő nem hisz egyikben sem. Azt nem tudja mi az igazság, és mi lesz a halál után, lesz-e egyáltalán valami, de az amit itt mesélnek a papok, épp annyira lehet igaz vagy hamis, mint akármelyik másik vallás, mint például az amit a fekete emberek hisznek.

Ez a férfi aztán visszatért a faluba, mert megütötte a fejét a vitorlarúd, napokon át eszméletlen volt, már azt hitték meghal, de aztán mégsem halt meg – ám többé nem lehetett matróz, mert szinte állandóan szédült, ha akár csak két-három lépés magasban volt is. Lovagolni sem nagyon tudott emiatt. Szép lassan, nyugodtan

igen, de ügetni már nem. Hazatért hát, s itt nagy-nagy szegénységben élt, s hogy mégis legyen valami kis lehetősége itókázni, ha csak tehetné a kocsmában időzött, és mesélt mindenkinek az útjairól, s ezért néha fizettek neki egy korty italt.

Riri úgy vélte, Zogcsen nagyon örvend ennek az ő új törvényének. S ezentúl egy árva garast sem ad a papoknak!

De Zogcsen annyit mesélt ennek-annak, hogy emiatt számos falusi másképp tekintett már rá a vallásra, s így akadtak akik vagy egyáltalán nem hittek már, vagy csak alig-alig. Ezek is mind nagyon örülnek most, az biztos!

Másrészt, a falu lakóinak legnagyobb része komolyan, őszintén vallásos. Ők semmiképp sem kétlik, hogy mindaz igaz amit a papok mondanak – na de épp mert nagyon vallásosak, emiatt nagyon rettegnek a pokoltól! Ezek aztán még jobban örvendenek most, mint a hitetlenek, mert hiszen ez nagyszerű – lehet hogy most életükben szegények és nyomorultak, de legalább annyi bizonyos, hogy okvetlenül a Mennybe jutnak, mert hiszen az uraság magára vállalta a vétkeiket! Lehet hogy ezek az emberek ezentúl is adnak majd a papoknak ezt-azt, de ettől még őszintén megkedvelték most Ririt. Azaz Heffu herceget...

E törvény tehát lényegében mindenkinek tetszett, kinek ezért, kinek azért. Még akkor is, ha tulajdonképpen nem is lehet törvénynek nevezni. Hiszen Riri nem parancsolt semmit...

Illetve most annyit mégis, hogy mert a pap meghalt, emiatt elkobozza a maga számára annak teljes vagyonát.

Ezután így szólt:

—De ugye tudjátok, csak addig vehetem magamra bármelyikötök vétkeit is, amíg élek?!

A parasztok bólogattak. Hiszen ez nyilvánvaló!

—Márpedig attól félek, hogy mert nem léptem hadba a balcipősök ellen, emiatt hamarosan ellenem támadnak majd mindenféle más uraságok. És az nem lenne jó! No most hogy támadnak-e vagy sem, az nem tőlem függ, de ha netán támadnak, s ideélnének, akkor elvárom, hogy ti is tegyetek meg mindent önmagatok megvédelmezése érdekében! Ezentúl tehát az lesz, hogy mától nem tilos a fegyverviselés! Sőt nemcsak nem tilos, nemcsak szabad, de egyenesen *kötelező*! Megparancsolom, hogy minden férfi tegyen szert egy kardra, legyen ezen felül kése, tőre és buzogánya is, csináljon magának íjat és tanuljon meg bánni vele! Persze ne rám lőjön vele, mert tudjátok hisz mondtam, ha elhalálozom, nem vehetem magamra senki bűneit már... és nem kell megijedni, nem várom el, hogy mindegyikötök kiváló katona legyen. Szó sincs róla! A hadakozás természetesen továbbra is azok dolga, akik hivatásos katonáim. Épp csak azt szeretném, hogy ha netántán, minden erőfeszitésem ellenére mégis elérkezne egy esetleges ellenséges hadsereg valami kóborló martalóc-csapata idáig, akkor kellemetlen meglepetésben legyen része, mert döbbenjen rá, hogy ti bizony nagyonis kemény fickók vagytok, képesek vagytok megvédeni a falvatokat, vagy legalábbis a falvatok elfoglalása akkora áldozatba kerüljön az ellenségnek, hogy úgy gondolja, ez neki nagyon de nagyon nem érte meg, s tulajdonképpen jobb lett volna ha bele sem kezd! De ésnél legyetek: attól hogy lesz íjatok, a vadorzás továbbra is tilos!

Riri e szavait is megéljenezték, bár most már aggodalmasabbá váltak a tekintetek. Nem örültek volna egy háborúnak...

Már épp fordult volna vissza a várba, amikor megszólalt saját édesapja, a mostani bíró:

—Fenséges herceg, kérlek bocsásd meg ostoba kérdésemet...

—Igen? - nézett rá Riri.

—Mi lesz most, hogy nincs papja a falunak?

—Mi lenne?

—Hát, ki fog esketni, temetni, misézni... csak amiatt kérdelem, mert félek, hogy most, hogy... hogy is mondjam... talán nem a legjobb a viszony közted és a püspök úr közt, most talán nem küld majd a püspök új szentatyát hozzánk, pláne mert ha küldene is valakit, de az talán nem akar majd jönni, ha megtudja, hogy az elődjét itt agyonverték... és akkor mi szentségek nélkül maradunk...

—Hm! - tűnődött el Riri. Ő ugyan elviselte volna könnyedén, ha a falu pap nélkül marad, de belátta, hogy bizony sok falusinak ez kész tragédia volna! Mert az lehet, hogy örülnek, hogy nem kell már adózni a papoknak, örülnek annak is, hogy nem kell még akár imádkozniuk sem, de azt azért szeretnék, ha életük fontos eseményei valamiféle szent jelleget kapnának holmi „szent ember” segédkezése révén. Még az is szeretné, aki egy árva szót sem hisz az egészből, de szeretné, mert mennyivel másabb ám például egy esküvő, ha látványossá lehet tenni valami vallásos szertartással!

Az volt csak a baj, hogy ő is úgy gondolta, a püspök nem fog ide másik papot küldeni, de különben meg ő Riri sem akarta, hogy ide legyen küldve egy pap, hiszen az a püspök embere lenne, akiben ő Riri nem bízhatna meg!

—Hm-hm... igen, ez komoly gond... - nézett végig a falusiakon. Majd felderült az arca. —Na de sebj! Mit ácsorogtok itt ilyen búvalbaszott pozával, hiszen nem kell félni amíg engem láttok! Azért vagyok én a földesúr, hogy megoldjam az efféle komoly gondokat! - azzal rámutatott Zogcsen bácsira, a volt tengerészre. —Ezentúl te vagy itt a pap!

—Micsoda?! Hogy én?! - ámult a férfi, majd nagy bátran még ezt is kibökte. —De hiszen én nemhogy istenben nem hiszek, de talán még saját magamban sem!

Most már végre ki merete mondani. Biztos volt ugyanis benne, hogy a herceg sem hisz istenben, ha ilyesmiket mert elrendelni! De különben is, az istentagadás is vallási vétek, s mint ilyen, a herceg magára vállalta...

—Teljesen mindegy hogy hiszel-e, mert nagyon jól tudom, hogy a szentségek önmagukban hatásosak, függetlenek az őket kiszolgáltató pap érdemeitől, hitétől, egyéb tulajdonságaitól. Ez úgy van tehát, hogy kifejezetten az a szabály, hogy még hitetlen, vagy az egyházból kitagadott pap is kiszolgáltathat szentségeket, mindössze ha kiátkozták az egyházból, akkor nem taníthat. Mármint vallást nem taníthat. De a szentség amit kiszolgáltató, az attól még tökéletesen érvényes, akkor is ha a pap maga hitetlen, részeg, nem beszámítható, feslett életű vagy akármi más emberi hiányossága legyen is! A szentség amiatt szentség, mert *szent*, a szentsége tehát önmagában rejlik!

—Jó-jó, de hát hiszen én még csak pap sem vagyok!

—Hogy a csudába ne lennél pap!

—Nem értem, fenséges herceg, hogy lehetnék én pap, amikor nincs tudomásom még nekem sem róla, hogy pap lennék?!

—De hiszen az egész falu tudja, hogy pap vagy!

—Meglepnek a szavaid, miként lehet ez, amikor még én sem tudom magamról?!

—Úgy, hogy egyszer pár éve azt mesélted a kocsmában, hogy pestis támadta meg a hajót amivel utaztál, és elvitte a kapitányt is! És akkor te lettél a kapitány, mert te voltál a legtapasztaltabb matróz, te léptél a helyébe, és sok kaland után haza is vezetted a hajót! Így volt vagy nem így volt?!

—Így hát, fenséges herceg, így volt ez, pontosan, s máig is büszke vagyok rá, csak

azt tudnám te honnan tudsz erről...

—Az téged ne érdekeljen. Na de ha így volt, akkor az úgy kellett legyen, hogy miután kapitány lettél, biztos még sokakat elvitt a pestis a hajóról, nemde?!

—De bizony, a végére már csak nyolcan maradtunk, velem együtt!

—És akik meghaltak, azokat tengerbe dobtátok, ugye?

—Persze, mi mást is tehattünk volna!

—Na de ilyenkor a kapitány illik hogy az elhunytak fölött halotti misét mondjon!

—Mondtam is, persze, úgy illett az valóban!

—Na látod! Miséztél, pedig a misézés papi feladatkör! És teljesen logikus, hogy ezt tetted, mert hiszen a kapitány élet-halál ura a hajón, s a papok még azt is megengedik, hogy szükség esetén összeházasítson férfit és nőt! Ha gyermek születik, felveheti a Szent Cipőségbe! Pogányokat is megcípőzhet! Hitehagyottakat is visszafogadhat a szent egyházba! Tehát abszolúte bármit megtehet, élhet a szentségek teljes készletével! A kapitány tehát lényegében pap. Na már most, az előbb mondtam, hogy szentségeket még hitehagyott pap is kiszolgáltathat, vagyis aki egyszer pap lett, az örökre pap marad! Te tehát mert egyszer kapitány voltál, pap voltál, s emiatt ma is pap vagy!

—De hiszen akkor sem tudom, mi a dolga egy papnak!

—Ne aggódj, majd belejössz, ide se kell több ész, mint ahhoz, amit kapitány korodban műveltél! Tehát mától, sőt, e pillanattól fogva te vagy a falu papja! S mert gondolom a püspök úrtól nem kapsz egy fityinget sem, s a falusiak sem kötelesek neked adózni, emiatt hogy éhen ne halj, tőlem kapsz a munkádért fizetséget, s ez havonta két arany! Ez sok pénz, de odaadom, nesze egy arany belőle rögvést itt van – dobta a férfi elé a földre – ám elvárom, hogy ezentúl kivétel nélkül minden szentséget *ingyen* szolgáltatass ki a falusiaknak, világos?!

—De... de... ha nem jól csinállok valamit...

—Hogy a csudába ne csinálnál jól mindent, nem vagy te hülyegyerek... de ha *mégis* tévednél, semmi baj, a szentség akkor is érvényes, ha az akinek adod, őszinte hittől fogadja, a hitéről pedig ő maga tehet és nem te. Ami meg azt illeti hogy a hibázás miatt vétkeznél, az is olyan vétek amit magamra vállaltam, de meg te különben sem hiszel, az imént mondtad, szóval semmi baj sem lehet. Te tehát mostantól pap vagy itt, és azt csinálsz amit akarsz, az a lényeg, hogy a derék falusiak meg legyenek elégedve a szentségi szolgálataiddal! Ez az egyedüli ami engem érdekel, semmi más!

—Na és még valami. - szólt Riri, körbenézve a falusiakon, mintha tekintetével keresne valakit. Így is volt, mert most pillantása megállapodott egy Viorina nevű leányon, akit még jól ismert „paraszti életéből”.

—Hé, te! - szólt hozzá. —Úgy tudom, neked nagyon rossz a férjed mellett, állandóan panaszkodol rá, s látom hogy joggal, mert most is alig nézel ki emberi lénynek, úgy teli vagy kék foltokkal! S gondolom a testeden még több is lehet, mint az arcodon. Nincs kedved őt otthagyni?!

—Hogy... hogy otthagyni... hogy értsem ezt, kegyes herceg...

—Mi az hogy hogy, úgy, ahogy mondom! Elköltözzöl tőle, és kész! S mert tudom azt is, hogy elég zsúfoltan élnek a szüleid, van hat gyerekük is, így oda nem lenne jó visszamenned, emiatt ha akarod, egyszerűen parancsba adom, hogy a falu építsen neked egy házat. Nem fognak megszakadni belé, főleg mert a templomot most úgysem kell megépíteniük... Na, akarsz-e elköltözni?!

—En... igen, szeretnék, de... de...

—Nincs itt semmi „de”, tudom én jól, hogy ez vallási vétek, de ne aggódj cseppet

sem: ettől még simán a mennybe jutsz, mert e vétet is magamra veszem!

—De hiszen van nekem annál nagyobb gondom is, fenség, hogy holmi vallási vétkek miatt aggódjak – elköltöztem volna én a férjemtől rég, vétet ide vagy oda, ha nem félnék attól, hogy agyonver! Pedig megtenné, az biztos is!

—Naná hogy megtenném, meg is teszem ha elköltözel, de meg ám – szólalt meg a mellette álló férje – és a legnagyobb lelki nyugalommal verlek majd agyon, mert ölni bűn ugyan, de ez is csak olyasféle vétet, amit a mi jó hercegünk magára vesz, tehát ettől még én is a mennybe fogok jutni! - és bizakodóan nézett a hercegre.

Riri bólogatott.

—Jól látod a helyzetet! Valóban, én megígértem nektek, hogy mindegyikőtök a mennybe jut, mert minden vétet magamra veszek, s ez így is van, ha tehát agyonvered a nejedet, azzal sincs semmi gond, ettől még úgy lesz ahogy mondtad, és a mennybe jutsz! Épp csak arról nincs fogalmad, hogy ezesetben nagyon hamar meggyőződhetsz róla hogy nem hazudok és magamra vettem valóban a vétkeidet, vagyis azt akarom mondani, hogy ezesetben talán sokkal hamarabb jutsz a mennybe, mint szeretnéd! Mert a vétkeidet ugyan magamra veszem, de arról szó sincs, hogy ne büntethetnélek meg ebben az evilági életben, márpedig tudd meg, hogy egy ideje munkanélküli a bakóm, ha tehát te az elköltözés miatt agyonvered a feleségedet, vagy akárcsak egyetlen ujjal is megütöd, akkor gondoskodom róla hogy a hóhérom elé kerülj, aki kivégez téged, de nem azonnal, hanem csak úgy szép lassacskán, sok napon keresztül, mert te is sok napon át gyötörted Viorinát! Szóval halljuk kedveském – fordult megint a lányhoz – akarsz-e elköltözni ettől a vadbaromtól?!

—Hát így már mindjárt más a helyzet, persze hogy szeretnék megszabadulni tőle, hálás köszönetem, fenség! És, és...

—Na mi az?

—És kérek bocsásd meg nekem, hogy eddig annyi sok rosszat gondoltam rólad!

—Nemcsak gondoltál, mondogattad is fünek-fának... - jegyezte meg Riri. Viorina elsápadt. Ezt honnan tudhatja a herceg?!

—Kérek bocsásd meg nekem, mert már látom hogy buta voltam, és te egy nagyon jó és kegyes uraság vagy!

—Semmi baj, félreismertél, ennyi az egész. Tekintsd úgy, mintha egy egészen más ember lennék mostantól... No és mert tudom, hogy mindig arról ábrándoztál, milyen szép lenne a Bikaszarv-hegy mellett élni, úgy döntöttem, hogy ott építsen neked a falu házat! Ott a forrás mellett közvetlenül. Tied a forrás, és körülötte akkora föld, amekkorát csak meg bírsz művelni! Az mostantól a te jobbágytelked.

Viorina térdre esett.

—Fenség...! - nyögte, és más nem is bírt mondani a meghiúsultságtól. Kezét hálálkodva nyújtotta Riri felé.

—Jó-jó, ne nyújtogasd a praclidat, úgysem csókolom meg... szóval veled végeztem is azt hiszem, de kijelentenék még valamit! Biztos tudjátok, hogy nemcsak új papotok van, de új bírátok is, mégpedig tegnaptól. A régi bíró rabszolgalánya, Miau, ő viszont nem elszökött, hanem nálam van a várban. És ha találkoztok vele, úgy tiszteljétek, hogy ő már nem rabszolga, hanem a ti úrnőtök, meg mindenki más úrnője is aki csak él a birtokon, ugyanis őt feleségül veszem! Ő a hercegné! Most csak amiatt nincs velem, mert pihen, ugyanis a bíró eltörte Miau néhány bordáját. Na emiatt volt az, hogy én meg az ő nyakát törtem ki... tehát én őt feleségül veszem, s hozzá rögtön holnap, elvárom tehát, hogy addig a

szent életű Zogcsen, a papunk – vigyorgott a volt matrózra – mindent előkészítsen az esküvőre, mert azt akarom, hogy ő házasítson össze bennünket!

—Én?!

—Persze hogy te, te mamlasz, hiszen te vagy a pap! S gondolom, a havi két arany fizetségbe ez is belefér!

—Persze hogy belefér! - ismerte el Zogcsen. Naná hogy belefért, matróz korában bő negyed évi zsoldja lett volna egy arany. Most meg kettő, és havonta! Időarányosan tekintve a dolgot tehát, hatszoros fizetséget kap! Boldogan paposkodott ezért a pénzért, nem ez volt neki a gondja, hanem az, amit ki is mondott:

—De még soha senkit sem házasítottam össze.

—De biztos láttál már esküvőt. Na nem bánom, gyere most velem a várba, s ott kérdezd meg a vár papjától, miként megy ez!

Zogcsen megemberelte magát, gyorsan kölcsönkért egy lovat az egyik falusitól, s követte a herceget a várba. Sajnos mire odaértek, kiderült, hogy a vár papjától nem vehet leckéket paposkodásból, mert alig ment el a herceg a faluba, a pap gyorsan összezsomagolt, felpattant a szamarára, s eltávozott.

—Aha, úgy tűnik nem tetszik neki, hogy én magamra vállalom sokak vétjét... s ennek volt esze hogy ne szólaljon meg akkor, amikor mindezt kihirdettem, nem úgy, mint a falusi papnak! - gondolta Riri. —Na sebj, megleszünk nélküle! - vigyorgott Zogcsenre.

—Fenséges herceg, kérlek ne hidd hogy hálátlan vagyok, nagyon örülök hogy a papod lehetek, s igazán, a havi két arany is bőséges fizetség, de nagyon félek hogy megharagszol rám, mert nem lesz hozzád méltó a szertartás! Elrontok valamit... hiszen nincs gyakorlatom...

—Le van szarva. - vigyorgott rá Riri. —Idefigyelj, most hogy négyszemközt vagyunk, elárulom neked, magasan teszek rá, szabályos lesz-e a szertartás! Azt úgyis tudom, hogy az úgymond „igazi” papok úgysem ismerik majd el szabályosnak, de engem ez nem érdekel. Az egésznek csak az a célja, hogy Miau elhiggye, hogy jogszerűen a feleségem. Nem mintha másképp ne egyezne bele hogy a feleségem, hogy a frászbba ne tenné, örül hogy már nem rabszolga – de én szeretném fokozni az örömét! Érted?!

—Még nem, de talán kezdem már.

—Akkor folytatom a kiokosításodat. Mostantól tied a várbeli kápolna is, törd a fejed, miként lehet a legnagyobb felhajtást csinálni az esküvő idejére! Miau úgysem látott még itteni esküvőt, mert fiatal is, rabszolga is volt eddig, és mert nem is a mi népünkbeli való. A lényeg, hogy tűnjön a számára az egész rendkívül szentnek, rendkívül istenesnek, magasröptűnek, legyen szép, és mondj sok-sok mindenféle akármit, amik rém komoly bölcsességnek tűnnek.

—Olyasmiket mondhatok, az nem gond, de nem ismerem az ősök nyelvét, amit a papok beszélnek.

—Semmi vész, mert azt úgyis csak a pap értette volna, de az nem problémázhat hiszen lelépett. Szóval ez sem gond, tőlem haladzsázhat sz mindenféle teljesen értelmetlen baromságokat is a szent szövegek helyett, csak úgy tűnjön, mintha igazi volna! Tehát ne olyasmiket mondj azért, hogy „lala lula lila lele”, mert arról senki nem hiszi el, hogy igazi nyelv.

A matróz arca felderült.

—Hát akkor ez tényleg nem lesz gond, mert tudd meg fenséges herceg, hogy ha az ősök nyelvét nem tudom is, mert sosem jártam papiskolába, de amíg matróz voltam, számos nyelvet megtanultam ám, s ezek közt van néhány messzi-messzi nép

nyelve is, ezek közül például majdnem úgy ismerem az egyiket mint az anyanyelvemet, ez a „nyámnyám” nép nyelve, ők tudod fenség emberevők, és három éven át a foglyuk voltam, ott hízlaltak a ketrecükben, de közben beszélgettem a kisgyerekekkel, s végül úgy menekültem meg, hogy az egyik ottani lány, akinek a mi nyelvünkre lefordítva az volt a neve, hogy „Vörös Popsi”, ő férjül választott! És jól is éltünk, remek nő volt, de sajnos hamar meghalt szegénykém, amikor egy kolerajárvány a fél törzset elpusztította. Szóval majd akkor az ősök nyelve helyett beszélek nyámnyámul, jó lesz?!

—Hogy hangzik ez az emberevő nyelv? Hogyan mondják például azt, hogy „Isten nevében férj és feleség vagytok, csókoljátok meg egymást”?

—Ezt úgy mondják, hogy „Huhulu Krgr dum csámcsám dodo dzsodszo, bhairava zsrang cupcup!

—Remek, tetszik ez a nyelv! A „cupcup” a csók?

—Fogjuk rá. Sokféleképp nevezhetik.

—És melyik szó volt ebben a mondatban az Isten?

—Az, hogy „Krgr”. Attól félek ez nem egészen az az isten akire te gondolsz herceg, mert ők egészen más vallást hisznek, szerintük például amiatt van éjszaka, mert olyankor az Égi Krokodil megeszi a Napot. Náluk nincsenek is istenek csak szellemek. Ez az Égi Krokodil a leghatalmasabb szellem szerintük, ennek a neve az, hogy „Krgr”.

—Jó, nekem mindegy. Lényeg hogy azt hiszem értesz már engem. És ezt tartsd észben akkor is, amikor a falusiaknak papolsz. Engem nem érdekel milyen baromságokat cselekszel ott, a lényeg, hogy a nép meg legyen elégedve veled, és ne kívánja vissza az úgymond „igazi” papok egyikét sem. Azt akarom, hogy úgy véljék, nagyon sokat vesztenének, ha nem én lennék a földesuruk hanem más, s így ha lesz netán egy háború, mind engem támogassanak, nemcsak azok akik mint te is nem hívők, de azok is akik hívők! Tehát ha valamit nem tudsz s emiatt másképp csinálsz mint ahogy megszokták, s ezt valaki szóvá teszi, hát magyarázd meg, hogy ez attól még érvényes, és máshol, ebben meg abban a messzi városban így csinálják! De tőlem kitalálhatsz egészen új szertartásokat is, ha el tudod fogadtatni a faluval. Kitalálhatsz új szentségeket is, tőlem akár új vallást is, le van szarva minden, csak ne lázadozzanak a parasztok, világos?!

—Így már igen. Köszönöm, fenség!

—Akkor eredj, s készülj a holnapi esketésre!

* * *

Nagy nap volt ez a falu életében! Már az is, amit a vallással kapcsolatban elrendelt a herceg. Nem kétséges, máskor hetekig csak erről beszéltek volna – ám most mégis alig esett szó erről! Legtöbbjük gondolatát ugyanis az foglalkoztatta, hogy a herceg feleségül veszi Miaut. Épp Miaut, a kis, girnyó rabszolgalányt! Hallatlan! Már az is évekre elegendő pletykaalap lett volna, ha csak úgy egy egészen közönséges, nemességgel nem rendelkező leányt emel magához, de így, hogy szíve választotta korábban rabszolga volt, s hogy nem is vele egy népből való...

Plusz még ráadásul olyan girnyó, mint egy fogpiszkáló. Lapos mint egy deszka, melle szinte semmi, girhes, szinte kilátszanak a bordái... ahogy egyszer régen valaki tréfásan fogalmazott, nemcsak melle sincs de még feneke sem hogy az ember jól megtapogathassa, ha leül valahová, a feneke csontja lyukat fúr a

székbe, s tényleg annyira deszka-lapos, hogy ha megsimogatja, szálka megy a kezébe!

Ilyesmit persze csak régen mondogattak. Most, a herceg bejelentése után nagyon meggondolták, mit mondjanak és ki előtt Miauról – vagy épp a hercegről. Mert nem is vitás, hogy kém, spicli él a faluban – lám, a herceg annyira pontosan ismeri az ő dolgaikat, mindennapjaikat, mintha csak köztük élt volna! Tudta, hogy mi Viorina vágya, hol szeretne élni, hogy nem él jól a férje mellett, tudta, hogy Zogcsennek milyen kalandjai voltak... mindent tud! Tehát nem lenne jó mostanában csúnyákat mondani róla, mert ki tudja, ki árulkodik majd erről a fenséges úrnak...

De azért állandóan a házasság járt a falusiak eszében, és azon morfondíroztak, ugyan mikor beszélgettek utoljára Miauval, és miket mondtak a lánynak! Vajon kellően barátságosak voltak-e vele?! És bizony a legtöbben rá kellett jöjjenek, hogy *nem*. Nem. Mert miért is lettek volna barátságosak vele, amikor Miau rabszolga volt! Ők meg örültek neki, hogy ha akármilyen nyomorult parasztok, de annyira azért mégsem, mint egy rabszolga, élvezték, hogy legalább egyvalaki előtt kimutathatják a fensőbbiségüket... bizony, hányszor de hányszor mondogattak olyasmit a szegény kislánynak, hogy „kotródj már az utamból, te büdös rabszolga”! Néha, némelyikük meg is ütötte, persze nem nagyon, nem lett volna jó ötlet kárt tenni a bíró tulajdonában, de megütötték azért mégis... soha, legvadabb rémálmukban sem jutott olyasmi az eszükbe, hogy egyszer Miau olyan helyzetbe kerülhet, hogy visszaadhatja nekik a csúf bánásmódot. Mert ugyan mi történhet Miauval legislegjobb esetben – valamiképp visszanyeri a szabadságát, és ő is paraszt lesz! Fenekét a földhöz verheti örömeiben, ha ez megesik vele... na de akkor sem kell félni tőle, hiszen akkor is csak egy lesz közöttük: paraszt, mint mindenki más! És ráadásul nő, és nőnek is gyenge. És erre most kiderül, hogy fenséges hercegné lett! Nem vitás, ha a herceg arra képes volt hogy feleségül vegye, akármit is megtesz a kedvéért, bárkit kivégeztet ha Miau azt kéri tőle – bár kérnie sem kell, elég ha csak ő maga szól valamelyik várbeli katonának... hű mi lesz itt!

Némelyek a legkomolyabban fontolgatták, hogy talán jobb lenne ha elszök-nének. Igaz, a szökött parasztot nagyon megbüntetik, talán ki is végzik, szóval ez kockázatos ám nagyon, de kockázatos maradni is, mert ha Miaunak eszébe jut a bosszúállás, akkor semmi meg nem állíthatja!

Aztán még véget sem ért a nap, amikor más is felborzolta a falusiak kedélyét. Mert Zogcsen visszatért a hercegtől, és bejelentette, hogy az esküvőt kellően pompássá kell tenni, emiatt ő önként jelentkezőket keres, akik szépen felöltöznek majd a holnapi napra, s hosszú sorba állnak az út mentén kétoldalt, míg a herceg Miauval bevonul a kápolnába, meg amikor onnan kijön. És ezen alkalmakkor sok-sok, sőt, tengernyi virágot kell dobálniuk a fenséges párra, sőt, kifejezetten virágszirmokat szórni kosarakból, tehát tessék azonnal nekikezdeni mindenféle virágok sziromtalanításának... ez nem kötelező, ő nem parancsolhat meg ilyesmit, de mert az esküvőre a falusiak úgysem hivatalosak, ez az egyetlen módja, hogy legalább egy részét lássák, meg aztán ki tudja, hátha a herceg pénzt szór majd közéjük, de különben is ajánlatos megnyerni a kegyét – sőt ez kötelességük is, hálából, hogy magára vette a vétkeiket, s most már mindenki a mennybe jut majd!

Ezzel nem is volt semmi baj, majdnem mindenki boldogan vett részt a

virágszórásban, kivéve néhány főt, akik különösen undokul viselkedtek korábban Miauval – ők persze maradtak. Hanem amikor Zogcsen mindezt elmondta, az egyik férfi megjegyezte félhangosan, de Zogcsen hallotta:

—Most persze kedveskedik Miaunak a herceg, de amilyen girnyó féreg az ifjú ara, úgyis hamar kiábrándul belőle, aztán akkor majd megbánja hogy feleségül vette!

—Miért bánná meg? - kérdezte Zogcsen.

—Hát mert egynél több felesége nem lehet még neki sem, s így ha Miau a felesége, nem házasodhat össze valami igazi hercegnővel. Akitől mellesleg szép hozományt is remélhetne.

—Minek az neki, úgyis iszonyúan gazdag!

—Mindegy az, a pénz mindig jól jön, és soha nem elég belőle.

—Nincs itt semmi baj, majd ha elege lesz Miauból, egyszerűen lefejezteti és kész. Vagy befalazza elevenen. - kotyogta közbe Viorina.

—Vagy épp elválik tőle. - vágta rá Zogcsen. —Végülis az mégis kíméletesebb módszer.

—Eh, válni csak akkor lehet, ha rajtakapja a feleségét, hogy megcsalja. - válaszolta Viorina. —Különben is, úgy tudom az nagyon hosszadalmas eljárás, és nem is mindig mondja ki a válást még ilyenkor sem a Cipők Ura.

—Szerintem a herceg akárhány tanút is találhat, akik azt mondják, hogy Miau megcsalta őt, akkor is, ha tudván tudja mindenki, hogy Miau sosem hűtlenkedett! Ami meg a Cipők Urát illeti, a herceg nem viselkedett úgy, hogy elhiggyem róla, különösebben érdekelné őt a főpap véleménye vagy holmi engedélye. Ha a herceg válni akar, válni is fog, és le se bagózza majd, egyházilag ez szabályos-e vagy sem. De megnyugtathatok mindenkit: a válása teljesen szabályos lesz egyházilag is, még akkor is, ha nem hazudja majd, hogy Miau megcsalta őt. Amit különben el sem tudok képzelni a kislányról. Iszonyatosan sokat kockáztatna egy efféle kalanddal, holott neki nagyon megfelel a herceg mellett, hülye lenne hűtlenkedni!

—És ha valóban hülye?

—Lehet hogy az, de ennyire biztos nem. Nem létezik! Nincs olyan nő a hülyék közt sem, aki ilyen helyzetben félrelépne. Még akkor sem, ha nagyon szereti az ágybeli mókát. Különben is, a herceg nem arról híres, hogy férfiatlan volna, inkább épp ellenkezőleg... ahogy elképzelem kettőjük kapcsolatát, hogy a herceg rámászik a pöttöm kis Miaura, hát azt hiszem, szegény lány úgy szét lesz repesztve alul, hogy hónapokig csak terpeszben tud majd járni, és nemhogy maga keresne új farkincákat, inkább utálkozik majd az éjszakáknak a gondolatától is!

—Hát, lehet... de hogy érted azt, hogy szabályos lesz a herceg esetleges válása?

—Úgy, hogy elég csak annyit tennie, hogy ez ügyben hozzám fordul. Ami logikus, hiszen ha én adtam össze őket, illik hogy én is válasszam szét őket!

—Válni egyházilag nem lehet. Úgy értem csak akkor lehet, ha van megcsalás. Mindenki tudja.

—Igen, de ez csak emberi szokásjog, nem olyasmi, ami a Cipők Könyvében írva lenne! Mert ott inkább az volt, hogy Tapposz azt mondta első apostolának, hogy „Amit megkötsz idelent, az meg lesz kötve az égben is, s amit elválasztasz itt, az el lesz választva odafent is”! Így kapta meg az az apostol a „kötés és oldás hatalmát”. Az tehát lehet, hogy az egyház most csak ilyen esetben választ el, de az elvi lehetőség, a szentségi alap megvan hozzá, hogy akármikor máskor is elválasszunk egymástól párokat, akik ezután természetesen újraházasodhatnak valaki mással, ha úgy akarják! És ha a herceg ezt kéri, én meg fogom tenni neki, egyrészt mert

hogya is merészelhetnék ellenkezni vele, másrészt mert így teszek a legjobbat neki is és Miaunak is! Mert ha nem választanám el őket, akkor valami ürüggyel tényleg kivégeznék Miaut, amit nem akarok, mert kedvelem a kislányt.

—Ez komoly?! Bárkit elválaszthatasz, egyházilag érvényesen?! - kérdezte érdeklődve egy Hurgosz nevű férfi.

—Persze hogy megtehetem, hiszen pap vagyok. Különbözik meg ez nem is olyan rendkívüli ám, csak erre nálunk, mivelénk az, de én rengeteg országban jártam, hiszen tudjátok, és majdnem mindegyikben létezett olyan, hogy „válás”. Miért is ne lehetne nálunk is, pláne hogy a Cipők Könyve szerint is megadta erre a lehetőséget Tapposz!

—Akkor kérlek, válassz el engem a feleségemtől, de azonnal ha lehet! Mert tudod van egy lány a szomszéd faluban, akit szeretnék feleségül venni, de ugyan miként is, ha már van feleségem...

—Azért ez nem ilyen egyszerű ám, mert mi lesz a feleségeddel, he?!

—Mi lenne, menjén ahová akar!

—Aha, a vagyon meg marad a tied, mi?!

—Hát izé... majd adok neki valamennyit...

—Azt nem a te dolgod eldönteni, hogy mennyit, barátocskám! De még ha én nem is törődnék ezzel, nem volna az ajánlatos hogy kisemmizd a nejedet, mert ha nem vetted volna észre, a herceg hirtelen nagyon nőpárti lett, mert ugye feleségül veszi Miaut, Viorinával is milyen nagylelkűen bánt, és gondolom nem szeretnéd, hogy ha a fülébe jut miként cseszel ki a nejeddel, akkor kitörje a te nyakadat is! Különbözik is, még én is tudom, hogy a feleséged aránylag egész jóban volt Miauval, és képzelj csak el, ha panaszkodni megy az ifjú hercegnéhez! Hi, bele se merek gondolni, mi lenne veled akkor! De ne aggódj, azért én elválasztalak a nejedtől, semmi gond, csak hogy egy válásnak amint látod világi vonzata is van, s ez meg értelemszerűen nem rám tartozik már, hanem a bíró úrra! Tehát intézd ezt el a bíró úrral, s amikor az elrendezte a világi ügyeket, hogy melyikötök hol lakik ezentúl, miként oszlik meg a vagyon, micsoda melyikötöké, na azután jöhettek hozzám, és én elintézem, ami a dolog szentségi része! S azután amelyikötök akar, új házasságot is köthet! Ez így lesz, mert így kell lennie!

—Akkor az én házasságomat is felbontod? - kérdezte Viorina.

—Miért is ne, hiszen a herceg maga engedte meg az elköltöztetésedet, sőt, ő javasolta!

—Ez nagyszerű! Ismerek is egy fiút, aki szerintem hamar feleségül vesz majd...

—Ki az?! - kérdezte valaki kíváncsian.

—Nem tartozik rád... de figyeljétek csak meg, nem maradok én sokáig férj nélkül, csak a mostani férjem nem becsül meg engem, de talállok én majd magamnak ennél sokkal jobbat...!

E beszélgetésnek persze egykettőre híre szaladt, s ezután sokan keresték meg az új papot, Zogcsen bácsit, hogy ugyan bontsa már fel a házasságukat! Ezek többsége nő volt. A férfiak morogtak is emiatt, de Zogcsen azzal vágott vissza, hogy fogják be a szájukat, egy férfi kezdte az egészet, hogy válni akar, aztán meg akinek nem tetszik, az ne neki szóljon, hanem forduljon a herceghez... ezt persze senki sem merte.

Megvolt aztán az esküvő is másnap, s erre az alkalomra kivételesen felmentette a munka alól Riri még Heffu herceget is. Megengedte, hogy a női testbe került

várúr is ott legyen az őt és Miaut bámuló és éltető tömegben, egyedül azt parancsolta meg, hogy kössék hátra a kezét és tömjék be a száját. Ez afféle biztonsági intézkedés volt a részéről, nehogy a herceg elkezdjen mindenfélét kiabálni. És Riri mondta is, hogy ennek az a célja, hogy az „őrült leány” el ne rontsa esküvője fényét.

Engedékenységének természetesen nem holmi szívjóság volt a kiváltója! Épp ellenkezőleg! Azt akarta, hogy a herceg bosszankodjék. Így ugyanis látja a férfi, hogy még ha vissza is kerülne a régi testébe valahogy, akkor is romba van döntve a jóhíre. Mert még ha akkor meg is öli feleségét, Miaut, akkor is tény, hogy korábban feleségül vett egy rabszolgányt, s ez óriási tekintélyvesztés a számára az előkelő körökben! Riri viszont úgy vélte, magasan tojik bármi tekintélyvesztésre. Élni akart, egyszerűen élni, sőt ÉLNI, csupa nagybetűvel, úgy, ahogyan ahhoz kedve van! Úgy vélte, Miau megérdemli a jólétet, aztán ő Riri is ki akarja próbálni, milyen is a szex férfitestben, ehhez Miau nagyon alkalmas mert szerény, engedelmes lány, a külseje is vonzó; sőt, más nőben nem is bízhatna meg úgy, mint Miauban. Ami meg a tekintélyt illeti: ha nem támadnak ellene, minden rendben van, ha pedig megtámadják, jó eséllyel ő fog győzni.

Ami az esküvőt illeti, tudta, hogy mire vágnak a falusiak. Szórt is szét köztük pénzt, két kosárra valót is, igaz, nem aranyat csak rézpénzt, és egy kevés ezüstöt. Úgy gondolta, az arany jó ha marad neki, mert sok pénz kell majd egy esetleges háborúhoz...

Ami Miaut illeti, Riri úgy látta, a lány teljességgel meg van elégedve az esküvőjével! Még el is sírta magát, mondván, hogy ilyen csodálatosan szép esküvőről soha nem is álmodott! Szó ami szó, Zogcsen igyekezett kitenni magáért – hosszan beszélt nem is egy alkalommal az emberek nyelvén, hogy minden jó ünnepélyes legyen, a kápolna is fel lett díszítve szép színes szalagokkal, különben is minden virágtengerben úszott, és a kápolnába vezető úton, s onnan kijöve is kosárszám dobálták rájuk a virágszirmokat a falusiak! Az sem volt probléma, Miau milyen ruhába öltözzék, mert volt korábban sok mindenféle szeretője a hercegnek, és amikor az uraság kirúgta ezeket, mindegyik után maradt nem is egy szép női ruha. Ebből Miau válogathatott magának bőségesen. Igaz, egyetlenegy sem volt az ő méretére való, mert ő oly kicsike volt, de hát erre való a vár szabója... Riri maga elé hívatta a férfit, és mondta neki, hogy vagy kész lesz holnap reggelre Miau menyasszonyi ruhája, vagy tűpárnának használja a szabó nyelvét, s ez még csak a kezdete lesz a sok mindenféle „jónak”, amiben akkor részelteti... persze hogy kész lett minden!

Egyedül arra kellett ügyeljen Riri, nehogy nagyon hevesen ölelje magához Miaut, akinek még töröttek voltak a bordái. Hasonló okból szó sem lehetett egyelőre semmiféle nászéjszakáról! Jó két hónapig Miau nagyon kellett vigyázzon magára, ezt mindketten tudták.

* * *

Az esküvő nagy esemény volt a falusiak életében, de ezután visszatért minden a megszokott kerékvágásba. Éltek, örültek és bánkódtak. Volt persze aki többet örült mint bánkódott, s akadtak akiknek ennek ellentéte jutott. A bíró például, Riri apja, nagyonis boldog volt. Persze hogy az volt – bíró lett! Sőt, mostanában jelentősen meg is szaporodtak a bírói feladatok. Hála ugyanis a jó herceg enge-

délyének, hogy oly elnéző, no meg hála természetesen Zogcsennek is, aki annyira szabadosan értelmezi a vallási tanokat, a környéken kitört a válási láz! Többnyire a nők voltak azok, akik válni óhajtottak ilyen-olyan okból nem megfelelőnek tartott férjüktől, s akadtak bőven férfiak is, akik válni szerettek volna. No és akik ezen válni akarók közül az ő falujába tartoztak, azoknál ő kellett hogy döntsön a vagyonmegosztásról férj és feleség között, s ez neki jelentős bevételt hozott! De távoli falvakból is idezarándokoltak párok, akik válni szerettek volna, hogy Zogcsen ezt intézze el nekik, s bár ezek közt nem kellett döntenie vagyonjogi kérdésekben, de úgy döntött, bevezeti a *vendégadót*, amit minden válni szándékozó párnak ki kell fizetnie minden a faluban töltött éjszaka után!

Lánya, Riri – pontosabban a Riri testébe került herceg – már kevésbé volt boldog. Sőt, egyáltalán nem volt az. Gyűlölt nőnek lenni, gyűlölt gyengének lenni, gyűlölt parasztnak lenni, egyáltalán, gyűlölt dolgozni! Pillanatnyilag gyűlölte az egész világot, leginkább természetesen Ririt, akinek ő a testébe került. Azt sajnos kénytelen volt belátni, bosszúállásra lényegében semmi esélye sincs. Egyetlen reménye, ha hamar megszabadul ebből a testből! Igen, minél előbb, mert ha valaki megerőszakolja, az még az eddigieknél is rosszabb lesz! Pláne, ha megfogja, és majd terhesen kell dolgoznia, sőt, utána ott a szülés is... - és ha a herceg erre gondolt, hideglelősen borzongott meg. És annyira félt ettől, hogy még a mezőn dolgozva lehajolni is félt, főleg ha akár kis szellő is fújt, mert jaj csak fel ne lebbentse a szoknyáját, mert akkor kitárulkozik mindenki elé a szemérme, s még valaki kedvet kap hozzá...

S akadt is, aki szeretett volna játszózni vele! Igaz, a herceg ezt megtiltotta... de talán nem tiltotta meg azt, hogy kissé megalázzák Ririt! Hiszen láthatóan a hercegnek is a bögyében van a lány.... - s egyik alkalommal két katona, akik Riri őrzésére voltak kivezényelve, összebeszéltek, hogy ők nem fognak hálni a lánnyal, de levetköztetik pucérra, mégis sokkal szebb, ha pucéran dolgozik előttük a mezőn! - s odasündörögtek a lány mellé, majd az egyik hirtelen leguggolt, s hátulról a lány lába közé nyúlt.

A lány testében a herceg úgy megijedt, hogy jobban sem kellett! Ez volt az a pillanat, amittől mindig is a legjobban félt, amittől előre rettegett. Ő persze nem tudta, hogy csak levetköztetni akarják, nem megerőszakolni... bár nyilván a levetköztetés sem tetszett volna neki. S meg sem gondolva hogy mit tesz, felugrott, s a két katonára támadt. Nem gondolt bele, mennyire reménytelen az ügy, egy gyöngé nő két erős katona ellen. Ő „lélekben” nem Riri volt hanem a herceg, s ahhoz volt szokva, hogy ha fél valamitől – megtámadja, s elpusztítja a félelme kiváltóját! Különben sem volt gyáva, az aztán nem, s nemegyszer győzött már nagy túlerő ellen is. És ha most az izmai gyengébbek voltak is, azért jól emlékezett minden valaha tanult harci fogásra. S így most alig érezte meg a combjai közt matató ujjakat, felrikoltott, felugrott, megperdült, és sarkával teljes erőből belerúgott a nyúláló katona torkába, aki azon nyomban összeesett törött gégefővel, s pillanatokon belül megfulladt.

Gyönyörű karaterúgás volt, bár ezt Riri bolygóján senki nem nevezte úgy, hogy „karate”, nem ismerték e szót. Mindenesetre a herceg sejtette, hogy ebből neki nagy baja lehet, s azonnal a másik katonára támadt, aki nem is gondolt védekezésre, úgy megdöbbentette e váratlan fordulat. S így mi sem akadályozta meg a herceget abban, hogy a férfi lába közé rúgjon, majd amikor az összegörnyedt, állon rúgta, mitől a férfi újra kiegyenesedett... ekkor rúgott egyet a gyomorszájába, erre a férfi újra összegörnyedt... újra szájon rúgta, majd ennek is

a torkába... s amikor a földre rogyott, még a tarkójába is belerúgott egyet. Többször szükség sem volt, ez a férfi is meghalt. Igaz, Riri lába is fájt, mert meztelen lábbal kellett rúgdosódnia.

S most végre eloszlott szeme elől a düh és félelem vörös ködfátyla.

—Ez az! - kiáltotta diadalmasan, s körbenézett. Minden parasztasszony őt bámulta, némelyek sikoltoztak is. —Csak jöjjön bárki, ha meghalok is, de előtte sokakat magammal viszek a halálba! Nem akárki vagyok még női testben sem! Bár jobb lenne újra férfiként... de akkor sem hagyom hogy kibasszanak velem, pláne nem azt, hogy megbasszanak... ó, ha újra férfi lehetnék, igazi férfi, aki küzd, aki harcol...

A következő pillanatban megszédült, majd szédülése szinte el sem múlt, mert akkora pofont kapott, hogy felborult tőle, s majdhogynem a pofontól szédült el újra.

Pislogni volt kénytelen, s ahogy szeme kinyílt, azt látta, hogy egy tizenéves fiú áll fölötte, terpeszben, furcsa ruhában, s épp gombolja ki a sliccét, s meg is szólalt egy olyan nyelven, amit e pillanatig nem ismert Heffu, de most mégis értette minden szavát.

—Most figyeljete srácok, lehugyozom ezt a nagy matekzsenit! Most legyen nagyokos, ne a suliban! Most bezzeg sír, ömlik a könnye, most nem nagy a pofája! Most hova tűnt a felsőbbbséges modorod, mi?! Jöjjetek ti is, hugyozzátok le ti is, megérdemli, mert nem súgott a nagydolgozatnál!

És Heffu megértette, hogy íme, elkerült egy másik testbe!

Felemelte a kezét, és megnézegette. Úgy látta, most sincs olyan szép, erős teste, mint amibe az a galád Riri került. Vékony, girnyó keze van, sőt már lábai méretéből is úgy sejtí, vagy sokkal fiatalabb mint a fölötte álló verekedő, vagy legalábbis tényleg holmi tintaszagú tudákos akárki lehet, akinek eddig fegyver sosem volt a kezében...

Langyos vízszugár érte az arcát. Majd hirtelen még két sugár...

—Amindenségit, hiszen ezek tényleg nemcsak vernek, de le is hugyoznak! Na de ezt nem hagyom! - azzal előredobta csak úgy fektében a csípőjét, beakasztotta a sarkát a nagyfiú lábába, annak a sarka mögé, s megrántotta azt. A fiú azonnal abbahagyta a hugyozást, mert volt fontosabb dolga is – seggre csüccsent. Heffu most felugrott, a levegőbe vetette magát, ugrott egy akkorát amekkorát csak tudott, s direkt úgy, hogy a földrezuhant nagyfiú mellére érkezzék vissza. Ráadásul csak egy lábbal, a sarkára esve. Lefelé esése közben pedig még rúgott is lefelé akkorát, amekkorát csak képes volt. A fiú bordái recsegve törtek össze. Szájából vérzuhatag tört elő. Társai mozgása abbamaradt, mert ahogy ezt látták, döbbenten torpantak meg.

—Hiiii! - rikoltotta a herceg. —Na majd adok én nektek! Lehet hogy gyenge vagyok, de már más ember, kisapáim! Nyugodtan olybá vehetitek, hogy e testet megszállta egy gonosz lélek! - azzal lehajolt, s mutató- és középső ujjával kiszúrta a fiú mindkét szemét.

—Te megőrültél, te... - kezdte az egyik gyerek, de több sem kellett erre Heffunak! Felkapta a közelben heverő egyik iskolatáskát, s teljes erőből a fiú fejéhez vágta. A táska kinyílt, s a tartalma szerteszét szóródott. Heffu pillantása megakadt egy körzön. Nem tudta mi az, mire való, de megtetszett neki, mert jó hegyes, nosza, azonnal felkapta, s máris a fiú szívébe mártotta.

—Nesze! Dögölj meg! És te is! - ugrott egy másik gyerekhez, de az ösztönösen kitarította a karját a szúrás elé, így a körző nem hatolt a szívébe csak a karjába.

De ez is nagyon fájt, ugrott is egyet és futásnak eredt. Heffu nem üldözte, egy közelebbi gyerekre támadt, neki az arcába szúrt a körzővel – a szemét akarta kibökní, de csak az orrát szúrta meg. A gyerek sikoltozott, hátralépett, felbukott egy társában, erre a herceg lehajolt, s vagy tízszer beleszúrt a hasába-gyomrába, majd érezte hogy valaki elkapja a derekát... nosza azonnal hátracsapott tenyérrel, el is találta vele az őt megragadó heréit. Most már megperdülhetett, a fiú orrába fejt, majd nemes egyszerűséggel torkon szúrta.

Most hogy körbenézett, úgy látta, egyedül van. Azaz... a furcsa házakkal teli környéken egyetlen gyereket sem lát, mármint nem élő. Akik élnek, már messze vannak, és sikoltozva menekülnek.

—Így ni! Nem is rossz világ ez! Lehet hogy gyenge vagyok, de úgy látom, bátorság terén akkor is én vagyok az első! - gondolta a herceg, majd szép nyugodtan megindult előre, hogy megnézegeesse az új világot, amibe került.

* * *

Nem volt még csak kora délután, amikor Riri kénytelen volt önmaga – vagy legalábbis a teste – ügyeivel foglalkozni! Elébe vezették ugyanis egykori testét, Ririt, mert hogy mi legyen vele, megölt két katonát... és azóta is olyan furán viselkedik!

Maga Riri édesapja tárta a herceg elé az ügyet. A két katona megölését ugyanis sokan látták a mezőn dolgozó parasztok és paraszttasszonyok közül. Azt is, hogy az eset után a lány csak áll egy helyben, néz bambán... pedig az imént is még milyen bátran rikoltozott, hogy ő megvédi mindenkivel szemben magát... azután elhallgatott, szinte egy mondat közepén, majd csak bámul mindenfelé, s álmélkodva nézi meg a hullákat is... sőt, még saját önmagát is! E nagy verekedés után első dolga az volt például, hogy keressen egy pocsolyát, s annak vizében sokáig nézegeesse magát! S hát azért az mégis furcsa, hogy efféle esemény után valakinek saját tükörképe legyen a legfontosabb!

Mindenesetre senki sem mert közeledni hozzá, ellenben elszaladtak, hogy szóljanak a bírónak, aki ugye Riri édesapja is! De maga az apuka is eléggé óvatoskodva, hogy kimondjuk nyersen: félve – ment oda saját lányához, no és ekkor kiderült, hogy a leány nem emlékszik rá, ki az édesapja! No de ez a legkisebb baj, hanem az ügy nem maradhat annyiban, mégis megölte a leányka a herceg két katonáját, így jelenteni kell az ügyet a fenséges úrnak, s ezt, a jelentést, a bíró maga tette meg, nemcsak mert kötelessége volt, de amiatt is, hogy hátha ki tudja udvarolni az uraságból, hogy ne ítélje egyetlen leányát halálra. Bár sok reménye erre nem volt. De hátha! Végülis mostanában a herceg sok jó törvényt hozott a nők érdekében!

Az uraság, azaz Riri a herceg testében nem volt hülye. Rögvest arra gondolt, hogy a két katonát a női testbe került herceg győzte le, s utána „el is távozott” a testből, s valaki más ül már saját egykori testében. Aki természetesen mit sem tud arról, hol van.

Nagy kedve támadt beszélgetni ezzel az új „lélekvándorral”. Igen ám, csakhogy megvolt annak is az esélye, hogy az egész a herceg csalafintasága csupán! Ugyanakkor okvetlenül négy szemközt kell beszélnie vele...

—Kötözzétek össze a kezét, aztán vigyétek a szobámba! - parancsolta. Ő maga a lány mögött ballagott, kezét a kardja markolatán nyugtatva. Aztán kiparancsolt onnan mindenkit, s így szólt a lányhoz:

—Ülj le! És halljuk, ki vagy te, ki voltál, mielőtt ebbe a testbe kerültél!

—Húha, na végre, ez aztán a fasza fordulat, hát te is lélekvándor vagy?! Remélem akkor mielőbb elengedsz, és nem hagysz így gúzsba kötve, mert én nem tudom ki nyírta ki azokat a mukikat ott a mezőn, azaz hát lehet hogy ez a test volt az, de az nem én voltam akkor sem, s ezt neked is tudnod kell haver, ha te is lélekvándor vagy! Én nem tehetek semmiről sem! Na oldozz már ki, lécci! - nyújtotta előre a kezét.

—Ugyancsak furán használod a nyelvünket, idegen! De még nem válaszoltál a kérdésekre! Szóval ki vagy te tulajdonképpen?

—Hát csak egy srác a suliból!

—Mi az a „srác”, és mi az, hogy „suli”?

—Ó, úgy tűnik, amikor olyan fogalommal találkozom aminek nincs megfelelője ezen a nyelven, akkor a saját anyanyelvem szavait használom helyettük! Azaz, hát tulajdonképpen van megfelelője, végülis, e szavaknak, mert az hogy „srác”, az fiatal fiúgyereket jelent, a „suli”, pedig az az, hogy szóval iskola, na!

—Akkor te valami úrféle gyerek lehettél, hogy iskolába jártál?

—Dehogyan voltam én úr, sőt, tök csóringerek voltak a szüleim!

—Nem tudom, mi az a „tök csóringer”.

—Hát szegény, na. Igaz, apám mérnök, de ez úgy van hogy mifelénk az értelmiség nem valami gazdag, csak a vállalkozók dőzsölnek a lében! Ráadásul apám felesége, tehát édesanyám, ő nagyravágyó asszony, olyan házat vett hitelre hogy na, rámegy a törlesztőrészletekre szinte a szaros gatyánk is, alig jut arra, hogy tízóraikat vigyek a suliba!

—Hát jó, ha minden tizedik szavadat értem... na tehát te olyan írnoféle gyerek volnál?

—Hát tudok írni-olvasni, bár lehet hogy itt nálatok nem azokat a betűket használják mint mifelénk. Mert úgy nézem ez itt valami középkori társadalom lehet, mert vannak olyan izék hogy lovagok, meg primitív a technikátok, még karddal hadakoztok, nincs egy nyamvadt elöltöltős pisztolyotok sem, egy géppisztoly pedig itt a csodák csodája volna, igazi mesebeli fegyver! No és ilyen primitív vidék nincs már a mi bolygónkon, szóval ez egy másik bolygó lehet, de ha írnofnak akarnál megtenni engem, állok elébe, hamar megtanulom majd az itteni írást is, ha más lenne mint a mifelénk használatos! De engedj már el, értsd meg, viszket a vállam, de még a pöcsöm is, mert beleizzadt ezekbe a hülye kényelmetlen göncökbe, meg akarom vakarni!

—A pöcsödet vakargathatod így is, mert elől van összekötve a kezed, a vállad meg várhat, vagy dörzsöld a falhoz. Azaz mit is beszélek... hiszen mit akarsz te vakargatni, nincs már pöcsöd... Tehát te valami fiatal kölyök voltál korábban? És hogy is kerültél ebbe a testbe?

—Hát sejtheted, na! Egyszer csak jött a varázsló, hogy akarom-e ezt a lehetőséget, én meg naná hogy persze, azonnal igent mondtam rá, mert engem állandóan vertek a suliban a többiek, akik majdnem mind erősebbek voltak mint én, csak mert nem tudtam jól focizni, nem is érdekelt az a játék, ellenben szerettem és tudtam a matekot meg mindent amit kellett, én szerettem tanulni, és ezért jó jegyeket kaptam, de azok olyan hülyék, hogy sügni sem lehet nekik, nem elég nekik egy-két szó, annyit kéne magyarázni amennyit nem lehet dolgozatkor, mert okvetlenül észreveszi a tanerő, mert hiszen az sem hülye! És tehát ha nem sügök, megvernek, de ha sügök akkor is, mert szerintük akkor sem sügök *eleget!* Utáltam ott lenni, na, pedig nem is a tanulástól féltam! És a csajok sem szerettek.

Persze hogy rábólintottam a varázsló ajánlatára, naná hogy, még szép hogy azt tettem! Reméltem, hamar király lesz belőlem valahol. Úgy érzem jól ment volna nekem a királykodás, mert tudod töriből is jó vagyok, bár arra fel voltam készülve lélekben, hogy esetleg egy másik bolygóra kerülök, ahol mások az országok, de úgy véltem nagy baj nem lehet, majd kiismerem magamat abban a helyzetben is! És épp emiatt azután hogy járt nálam a varázsló, még külön készültem is, komolyan tanulmányoztam például a mindenféle kezdetleges technikai lelemények elkészítését, például tudok galvánelemet készíteni, meg lőport meg ilyesmi, szóval ha király lehetnék, egyhamar nagy varázslónak tartana engem mindenki, mert úgy felvirágoztatnám az országot! De hát amint látom, nő lettem.

—Bánod-e, hogy nő lettél? - kérdezte Riri.

—A fene tudja... egy darabig biztos nem, érdekes lesz, még ha szokatlan is. Különben meg magamnak köszönhetem, mert épp akkor is amikor áthelyeződtem e testbe, akkor is javában vertek a többiek, és már nagyon elegendem volt ebből, és arra gondoltam, bárcsak ne hatodikos lennék, hanem felnőtt...

—Mi az a „hatodikos”?

—Aki hatodik éve jár a suliba. Tizenkétéves gyermek, mert nálunk a sulis hat évesen kezdődik.

—Akkor te már nagyon okos lehetsz, ha hat éve jártál iskolába!

—Á, ha okos is vagyok, de nem amiatt... szóval, felnőtt szerettem volna lenni mindenáron, mert a felnőtteknek nem kell verekedni! Meg az is az eszemben járt, hogy a lányok bezzeg mindegy milyen jól tanulnak, őket sosem verik meg a fiúk! Gondolom, emiatt lehetett belőlem felnőtt is és nő is.

Riri előszedte a kését, s elvágta lélekvándor kollégája köteleit. Nem tételezett fel annyi csalafintaságot a hercegről, hogy mindezt kitalálja s ilyen hihetően el is hazudja neki. Különben is, ő most sokkal erősebb!

—Hát pedig olyan világba kerültél, ahol nem is valami nagy ritkaság, hogy megverik a nőket! Meg is erőszakolják őket! És az aztán biztos, hogy veled is ez fog történni amilyen szép vagy, ha nem tudjuk megvédeni magunkat!

—Az nem lehet gond, mert te valami nagy uraság vagy, igaz?

—Igaz, de várható, hogy heteken vagy legalábbis hónapokon belül nagy hadjáratot indítanak ellenem a papok!

—Más vallású vagy mint ők?

—Hivatalosan nem, gyakorlatilag igen, mert nem hiszek semmiféle istenben. Pontosabban, hiszem hogy van valamiféle isten, de ennél nem többet. Úgy vélem, halálunk után úgyis megtudjuk az igazat, amit pedig a papok mondanak, azt a maguk érdekében mondják. Lényeg az, hogy ők a birtokaimon akartak keresztülvonulni a seregükkel egy nagy hadjáratba, de ezt nem engedtem meg, mire megorrultak rám. Ha tehát tényleg tudnál néhány remek, új fegyvert készíteni nekem, annak igazán örvendének, s megtennélek érte legfőbb bizalmasaim egyikének! Akár feleségül is veszek! Igaz, van már egy feleségem, de ő biztos nem bánná, mert más népből való, s náluk nem szokatlan a férfiak többnejűsége.

—Köszi, de a feleségül vevésről egyelőre szívesen lemondok, mert az olyan izé volna, na... szóval, buzinak érezném magamat ha egy férfi ölelgetne, mert hiszen én férfiként nőttem fel... vagyis nem nőttem fel, csak tizenkétéves koromig, de akkor is, érted...

—Ahogy akarod. Na szóval, akkor csinálsz nekem új fegyvereket?

—Ha biztosítod a hozzávalókat.

—Mi kell, és mikorra leszel készen?! - sürgette őt Riri.

—Szénpor kell, kénpor, és salétrom. Mindegyikből jó sok. Meg néhány üres és nagyon száraz helyiség, amikbe csak nekem szabad bemennem. Kellenek aztán üres agyagkorsók, meg kavicsok, meg csiriz és vászon, tudod, be kell fednem a korsókat... és hogy mikorra lesz kész? Hát, ha még ma elhozatod nekem mindezt, készen lesz az első ilyen fegyverem már holnapra! Remélem az elég hamar lesz!

—Sőt, túl hamar. Ha ilyen hamar elkészíthető, kétlem hogy különösebben hatékony lehetne.

—Ugyan már! Képzeld el, hogy hajótörést szenvedsz valami igazán barbár vidéken, ahol nem ismerik az íjat-nyilat sem! Már egyetlen nap alatt képes lennél valami kezdetleges íjat összebarkácsolni, ami ha nem is olyan jó, mint egy mesterremek, de a semminél sokkal jobb, s felülmúlja az őslakók késeit is, mert messzebbre visz, mint amilyen messzire a kést dobni lehet!

—Hm... meggyőztél, igazad lehet! Különben is, nem kerül semmibe, hogy tegyek veled egy próbát... - válaszolta Riri, azzal kiürítette vára néhány szomszédos, földszinti helyiségét, s kijelentette, hogy Riri – azaz az a személy, akit mindenki Ririnek gondolt – ezentúl ott lakik! Riri apja ennek nagyon örvendett, eszerint legalábbis egyelőre biztos nem lesz kivégezve a leánya... a herceg testében élő igazi Riri különben meg is kérdezte, mi volt a fiú neve, mielőtt e női testbe került, s azt a választ kapta, hogy „Kalavepuecrán”.

—Na hogy ezt én nem jegyzem meg csak sohanapján, az biztos! - mondta.

—Semmi baj, az osztálytársaim is csak úgy becéztek mindig, hogy „Kala”.

Ezen viszont Riri nevetett, mert az ő nyelvén az a szó hogy „kala”, azt jelentette, hogy „hal”.

—De semmi baj, úgysem lehetnél itt Kala sem! E test neve az hogy Riri, tehát ezentúl te Riri vagy. Én pedig Heffu herceg, bár korábban én voltam Riri, de ezt jobb ha nem mondogatod senkinek sem.

—Akkor a herceg került az én testembe?

—Minden bizonnyal. Aminek különben nem örvendek, mert szerettem volna, ha tovább szenved női testben.

—Akkor örülhetsz mégis, mert az osztálytársaim mostanra már istenesen elagyabugyálták ökelmét.

—Kétlem. A herceg nőként legyőzött két fegyveres katonát, ne feledd el! Jól ért a harchoz. Hiába hogy a te tested girnyó lehetett, attól félek az osztálytársaidnak semmi esélyük ellene, s a herceg semmi perc alatt kicsinálja mindet, mert olyan harci fogásokat tud! Gondolom az elején lekeverhetnek neki néhány kiadós frászt, de az csak fel fogja bőszíteni őt, aztán ha dühbe gurul, a támadóinak végük!

—Megöli őket?! - meresztett Kala nagy szemeket.

—Majdnem biztos vagyok benne. Amelyik nem fut el, annak vége!

—Húha... na de ennek meg én örülök, dögöljön meg mindegyikük!

—Jó, akkor most örülj ennek, de közben kezd el készíteni az új fegyvert!

Hát Kala, akiből már Riri lett, a Heffuvá lett Riri legnagyobb meglepődésére dolgozott, mert másnapra készített néhány kiló lőport, pedig még fenn se maradt ehhez éjszakára! A lőporral megtömködött néhány agyagkorsót, majd bemutatta a hatását egy nem túl fontos falszakaszon, amit három ilyen korsóval pillanatok alatt miszlikbe robbantott. De azután mondta Ririnek, hogy ennél többre is képes a pora... és elmagyarázta az ágyúk, puskák és pisztolyok működési elvét! De kiderült valóban komolyan készült korábban arra, hogy barbár király legyen valahol, mert fejből tudta egy géppisztoly tervrajzát az összes fontos mérettel együtt, ezt is lerajzolta, de egyelőre még nem tudtak ilyen finom munkát végezni

Ririék; különben nem annyira a géppisztoly megalkotása lett volna a nehéz nekik, hanem az abba való egyforma töltényeké! De Riri rögvest úgy döntött, ágyúkat és elöltöltős puskákat csináltat azért néhány ezret... na de ez nem szabad hogy kitudódjon! Kiben bízhatna meg?!

Végül eszébe jutott. Maga elé rendelte saját édesapját. Aki persze azt hitte, hogy ő Riri édesapja, holott már csak Riri *testének* volt az apja, a testnek, akiben Kala élt... és Riri megkérdezte, akarja-e, hogy a leánya ne haljon meg?! A bíróvá lett apuka természetesen akarta.

—Akkor te leszel a felelős érte, hogy a lányod által kitalált új fegyverek gyártási titka ki ne tudódjon! Mostantól többé nem bíró vagy, hanem immár nemesember magad is: ezennel bárói ranggal rendelkezel! Mostantól a neved nem úgy hangzik, hogy Kimber *bíró*, hanem úgy, hogy Kimber *báró*! Nemesember lettél! És fegyvernököm vagy! Nem úgy a fegyvernököm, hogy te cipelnéd a fegyvereimet a csatában, de úgy, hogy te felelsz a fegyvergyártásért! Gondolj arra, ha a titok kitudódik, megnyúztatlak, de különben se élnél soká, mert akkor lesz ilyen fegyvere az ellenségeimnek is, és ha ők győznek, nekem végem, de neked is, mert nem fogják elismerni a nemesi rangodat! Ez a feltétele annak is, hogy lányod életben maradjon! Ezentúl vele lehetsz, láthatod, beszélgethetsz vele, de gondold rá, néha furákat mond, például meggyőződése, hogy ő igazából férfi, és valaki csak úgy belevarázsolta e testbe! Azaz, örült! De az örültek gyakran zseniálisak is, így van ez vele is, szerencsére, s én elvárom, hogy minél több nagyszerű, zseniális fegyvert találjon ki nekem! Fizetésed a munkáért heti tíz arany, ami azt hiszem káprázatos gazdagság ahhoz képest, amivel eddig rendelkezted! Most menj, és tégy róla, hogy a hónap végéig le legyen gyártva legkevesebb ezer puska és száz ágyú, a hozzájuk való munícióval együtt, ami azt jelenti hogy elég legyen mindegyikhez száz lövésre, és ha nem tudod mi az a puska meg ágyú, kérdezd meg a lányodat! Ja és nem muszáj mindez, nem kötelező báróvá lenned, választhatod ehelyett azt is, hogy hulla leszel!

—Ha lehet inkább lennék báróvá...

—Okos beszéd, na tűnj akkor a szemem elől és intézkedj!

Hát az biztos, hogy ez káprázatos felemelkedés volt az apuka életében! És volt esze az újdonsült bárónak, mert berendelte a várba a rokonait és jó ismerőseit a faluból, s őket bízta meg a lőpor készítésének titkával. Bennük jobban bízott. Persze jól meg is lettek fizetve. És készen lett a hónap végére ha nem is az ezer puska de a száz ágyú, - a puskakészítés lassabban ment, mert nagyobb precizitást igényelt, abból csak hatszáz lett készen. De Riri így is elégedett volt.

Naná hogy az volt! Mert Kala eddigre már készített neki dinamitot is, ebből pedig gyártott apró, de erős bombákat, amiket nagy katapultokkal messzire tudott ellővetni. De Kala készített aknákat is, amiket a távolból elektromos árammal lehetett felrobbantani. Volt már árama, mert kitalálta a galvánelemet...

S épp ekkor kapta meg a hírt Riri, hogy a papok szent háborút indítanak ellene. De ezen csak nevetett. Elképzelte, hogy feláll a hadserege, vele szemben az ellenség, és ő ezer muskétából ösztüzet vezényel rájuk. Ha csak minden második lövés talál is, akkor is ott halomra hullanak a katonák! Rémülten menekülnek majd, az biztos! Pláne ha néhány bombát is közéjük hajít a katapultokkal! S akkor még nem is beszélt az ágyúkról!

Olyan egyszerűen *nincs*, hogy ne nyerjen csatát egy akár tízszer nagyobb hadsereg ellen is! Ez a Kala, ez neki nemhogy aranyat ér, de többet, mint a saját súlya gyémántban! - és elhalmozta minden jóval és kitüntetéssel, amit csak az a

kor adni volt képes. Mindenekelőtt kijelentette, hogy mert a papok őt meg akarják támadni, s mert kiátkozták, emiatt ő már független, ezennel tehát királlyá kiáltja ki magát, s kinevezte Ririt hercegnővé. S elrendelte, hogy a hercegnő címere egy nagy halat ábrázoljon! Senki sem tudta, hogy ez egy apró humor volt a részéről, mert a Kala név ugye halat jelentett... és amikor Kimber báró megkérdezte, miért épp a hal lett a lánya címerállata, akkor azt mondta, amiatt, mert *jó fogást* csinált vele, hála az új fegyvereknek! Maga Kala sejtette ugyan, hogy a neve miatt lett ez a címerállata, de nem mondta senkinek, és nem is bánta. Nagyon elégedett volt.

—Mindigis jelentős ember szerettem volna lenni, akit az eszéért tisztelnek, s ezt megkaptam. - mesélte Ririnek. —Ha van egy aprócska vágyam, az inkább csak az, hogy megtudjam, vajon miként érzi magát a herceg az én testemben!

—Ezt nem tudhatod meg. Legfeljebb ha újra testet cserélnél, s melléje kerülnél.

—Tudom, és dehogyis akarok én testet cserélni, jó nekem így... csak kíváncsi vagyok!

—Márpedig ez titok marad a számunkra!

* * *

A herceg csaknem ugyanazt tette, mint Kala: keresett egy pocsolót, s megnézegette magát. Fintorgott a látványtól.

—Pfuj, micsoda nyápic testbe kerültem! Na de legalább fiú vagyok újra... de lesz vele bajom elég, míg kiizmosítom!

Amint így bámulta önmagát, egy autó kanyarodott mellé. A herceg kissé félt ezektől az ördögös, magától rohángáló csodaszekerektől, de nem mutatta. Az autóból néhány egyenruhás illető szállt ki, s óvatosan körbevették. És egyikük megkérdezte, mi volt ez a heves verekedés itt pár száz méterrel arrébb, és hogyhogy néhány hulla lett a nézeteltérés eredménye!

—Ők kezdték! - válaszolta szűkszavúan a herceg. Mást nem is nagyon mondhatott, hiszen fogalma sem volt semmiről sem ebben a korban, még azt sem tudta, ő maga kicsoda itt!

—Szeretnénk ezt bővebben hallani. Szállj csak be a kocsiba, fiatalember! - intett neki a rendőrök egyike.

Heffu vállat vont és betelepedett az egyik ülésre, mert látta, hogy itt jelentős túlerővel került szembe, de meg éhes is volt már, és remélte, kap majd enni. Egyelőre nem sokat tehet, míg e varázslatos új világban ki nem ismeri magát.

A folytatást talán felesleges részletezni. Nem mindennapi eset, hogy valaki egy iskolai verekedésből tömegmészárlást rendez! Pláne, hogy nyilvánvalóan túlerőben voltak ellenfelei, sokszoros túlerőben. Heffut, akit itt mindenki úgy hívott hogy Kala, pszichológus vizsgálta meg, majd pszichiáter is. Agresszív, vad személyiséget állapítottak meg nála, valamint azt, hogy gyakorlatilag teljes amnéziában szenved. És fura, atavisztikus elképzelései vannak a világról. Nem emlékszik családjára, elfelejtett mindent amit az iskolában tanult, annyira, hogy ő, az egykori jó tanuló most már írni-olvasni sem tud, nem tudja hányadika van, milyen évet írnak, azt sem melyik országban lakik... semmit sem tud, ellenben mindent mindig erőszakkal akar megoldani! Valójában annyira elfelejtett mindent, hogy amikor magára hagyták, egész nap unatkozott a bezárt szobában, holott ott volt a televízió. De nem kapcsolta be. Később kiderült azért nem, mert fogalma sincs róla, mi az a tévé...

Bár amúgy egészségesnek találták, az lett a vélemény, hogy a verekedés során biztos agysérülést szenvedett valami ütéstől. Más megoldás nem lévén, kisegítő iskolába iratták, bár egyesek szerint javító-nevelő intézetbe kellett volna küldeni. De nem teheték, mert olyan buta volt...

Heffunak természetesen egykettőre elege lett ebből a helyből, a sok „gyógyós” közt, és nemegyszer megpróbált megszökni. Néha sikeresen, de mindig visszahozták, bár a kisegítő iskola tanárai inkább örültek amikor megszökött, mert Heffu az intézet réme lett, lassan a tanárok is kezdtek félni tőle, mert egyiküket például forró vízzel öntötte le. A gyengébb gyerekeket, de tulajdonképpen a nála erősebbeket is, pedig rendszeresen terrorizálta, például elszedte tőlük az étel finomabb falatait, ha a tanárok nem álltak résen. Barátjai viszont nem voltak, de mintha nem is igényelt volna barátságot.

Elmondható azonban, hogy fejlődött is: például megtanult olvasni és írni. Még még rengeteg mindenfélét, csupa gyakorlati jellegű dolgot, például a vízöblítéses WC használatát. Általában elmondható volt róla, hogy a gyakorlati ismereteket gyorsan tanulta, s ennek az volt az oka, hogy tetszett neki ez a bolygó, ez a korszak, ez a társadalom, főleg a rengeteg új szórakozási lehetőség miatt. El is határozta hogy egy darabig nem igyekszik testet cserélni, „lélekvándorkodni”, mert itt neki nagyon megfelelő lesz, ha nem is most, de később, majd nagykorúsága után, ha kikerül a nevelőintézetből! Egyedül azzal nem tudott megbékélni, hogy a saját fogalmai szerint a teste most nagyon girnyó, no de ezen ő maga segített egy idő után, mert szinte beköltözött az iskola edzőtermébe, ahol nagyon tetszett neki a sok leleményes edzőeszköz, erősítőszerkentű, s mintegy két év alatt kifejezetten izmossá fejlesztette a testét, meg is nyert vele egy amatőr testépítő bajnokságot.

Ezzel tehát nem volt sok baj, azzal annál inkább, hogy miből szerez majd sok pénzt, hogy e korban is úr legyen! Mert az a kilátás határozottan elcsüggesztette, hogy majd valamikor valamit dolgoznia is kell, sőt, hiába dolgozik, de még úgy sem lesz sok pénze, annyi semmiképp sem, amennyit szeretett volna. Heffu herceg nem volt szokva a munkához, ennek már a gondolata is utálkozással töltötte őt el. Márpedig közelgett a nagykorúságának a napja, az a nap, amikor meg kell válnia a nevelőintézettől, s elkezdődik önálló élete...

S ekkor történt, hogy szóltak neki, hogy az igazgató akar beszélni vele. Nosza, fel is kereste azonnal a dirit annak szobájában.

Az igazgató nem egyedül várt Kalára a szobájában. Vele volt egy nő is. Mármint egy olyan valaki, aki bizonyos értelemben akár nőnek is nevezhető, legalábbis ha a „nő” kifejezést tágan értelmezzük, mert nem csupán az emberi lényekre vonatkoztatjuk. Az illető ugyanis nem volt ember.

Apró, száznegyven centis madárszerű lény volt. Volt ugyanis szárnya. De nem afféle madárszárny, szárnya inkább a denevérekéhez hasonlított. Ez azt jelenti, hogy volt két közönséges karja, mint az embereknek, bár ezek kissé úgy néztek ki, mint a sasmadár lába, ujjai végén nagy, tizenötcentis karmok ültek, igaz, úgy tűnt, legalább behúzható karmok... ám e karok alatt még mindegyik oldalon volt két másik „karja” is, mely azonban csak a repüléshez használt bőrredőt feszítette ki. E pótkarokon már csak két-két ujj volt, s ezek végén is volt egy-egy karom, bár jóval kisebb. Szárnyai színesek voltak, mint a lepkeké. Lába is hasonlatos volt valamely ragadozómadár lábához, például a saséhoz. Mert lábain elől három, hátul két ujj volt, ha úgy tetszik hát e lénynek három ujja és két, ezekkel szembefordítható hüvelykujja volt. Természetesen ilyen lábakkal nem nagyon

lehet sima talajon járni, de ezt könnyedén megoldotta – nem cipőt viselt, hanem egy párnázott talpacskaféleség volt mindkét lába alatt, melynek tetejéből vízszintes rudacska nyúlt ki, ezt ragadta meg lába karmaival, ezt emelgette cipő helyett, azaz ezen járt.

E különbségektől eltekintve azonban embernek nézett ki, szép, csinos arcocskája volt, s cicije is, bár ez utóbbit ruha takarta. És bár jócskán idősebbnek nézett ki mint a Kala testébe került Heffu, ugyanis felnőtt nő volt, de volt eléggé udvarias ahhoz, hogy alig lépett be a fiú az igazgatói szobába, ő szólaljon meg először:

—Üdvözöllek, fiatalember! Már hallottam rólad, te vagy Kala, ugye? Az én nevem Anoli, az igazgató urat pedig gondolom már ismered.

—Ööö... igen, őt már ismerem, tisztelt... izé... asszonyom... ha szólíthatom így! - szólt meglepve Kala, mert életében most találkozott először nem emberi lénnel, s nem számított ilyen társaságra az igazgatóiban. Nem is hitte eddig, hogy valaha is találkozni fog bárki értelmes lénnel, aki nem ember, bár tanulmányainak hála már tisztában volt azzal a fogalommal, hogy *bolygó*, s tudta azt is, hogy vannak más bolygók is, amelyeken nem okvetlenül emberek élnek, hanem mindenféle más lények is, s ezek némelyike elég furá külsejű.

—Nyugodtan szólíthatsz úgy, hogy asszonyom, bár tulajdonképpen nem vagyok asszony, hanem még mindig leány, bár ez szokatlan már az én koromban, kétszáz évesen. De mondhatod azt is egyszerűen hogy *Anoli*, azaz szólíthatsz a nevemen, sőt, még azt is megengedem hogy tegezz. Tudod, szeretem a közvetlen modort.

—Köszönöm... de nem látszol kétszáz évesnek! - szólt bátran Kala.

—Mi soká élünk, háromszáz, sőt, háromszázötven évig is akár, és soká maradunk fiatalok is, nagyon későn kezdünk el öregedni. Én még akkor is ilyen fiatalosan nézek majd ki, amikor te már vénember leszel.

—Akkor épp itt az ideje, hogy elkezdjek irigykedni! - vigyorodott el a fiú.

—Kala, ne pimaszkodj! - szólt az igazgató.

—Mi ebben a pimaszság, biztos maga is igazgató úr kérem így érez! Hiszen ki ne szeretne sokáig fiatal maradni!

—Persze, biztos, de nem muszáj mindig kimondani amit gondolunk! Ül le inkább! - mutatott egy szék felé az igazgató, s mert eddig ő is állt, helyet foglalt maga is.

—Van itt még szék...! - intett Anoli felé, ám a szárnyas lény csak meglibegtette a szárnyát, s így válaszolt:

—Én inkább állok, az nekem sokkal kényelmesebb... legalábbis, ha a mifajta cipőnkben vagyok, pontosabban, ha azon állok. Nem szívesen ülnék le, mert úgys olyan kicsi vagyok, ki sem látszanék az asztal mögül... szóval, ő lenne Kala? - vette szemügyre újra a fiatalembert. —Igen, igaza volt igazgató úr, egészen olyan, mint... mint ahogy lefestette nekem! Meg vagyok elégedve vele... legalábbis idáig. Hány éves is vagy? - kérdezte hirtelen Kalát.

—Már majdnem tizenhét.

—Azaz majdnem nagykorú. Ez jó, ez nagyszerű... és mondd csak, szereted a szép zenéket?

—Természetesen. Ki ne szeretné azokat! - és Kala csodálkozása növekedett. Azért hívták be az igazgatóiba, hogy a zenei ízléséről tudakozódjanak?!

Pedig úgy tűnt, épp erről van szó. Mert most a szárnyas nő így szólt:

—Szeretném, ha meghallgatnál néhány zeneszámot, s mindegyikről megmondanád nekem, hogy mennyire tetszik vagy nem tetszik neked! Van ellene kifogásod?

—Miért is volna! - vont vállat Kala.

—Nagyszerű! - azzal a nő előszedett a zsebéből egy apró kis készüléket, amolyan zsebrádió-szerűséget, s megnyomott rajta egy gombot. Abból lágy melódia áradt, de nemcsak dallam, hanem ének is: egy nő énekelt a dalban, bár valami Kala számára ismeretlen nyelven. Aztán hogy a dal véget ért, kezdődött egy újabb... majd egy mégújabb... Őt számot hallgathatott így végig, végül aztán a nő megkérdezte, hogy tetszettek neki e dalok.

—Hát... - vonogatta a vállát Kala – szépek voltak, szó se róla, bár ami engem illet, én többre becsülöm a kissé vadabb zeneszámokat! De például este, elalvás előtt szívesen hallgatnám ezeket a számokat. Vagy ha épp nem csinállok semmit, csak úgy ábrándozni akarok valamiről...

—Ábrándozni?

—Persze, szoktam azt is... mint mindenki...

—Szóval, e számok tetszettek azért neked?

—Persze, mondtam hogy szépek voltak.

—De azért nem mondanád azt, hogy ezek a kedvenc dalaid lettek?

—Nekem nincsenek kedvenc dalaim. - vont vállat Kala. —Néha szívesen hallgatok mindenféle zenét, de legtöbbször másképp szórakozom.

—Miként?

—Hát, például úgy, hogy edzek. Erősítem magamat. És e téren értem is el szép eredményeket, tudja ezt az igazgató úr is... bár igaz is, ha már a zenéről van szó: edzés közben általában szoktam tényleg zenét is hallgatni, mert akkor nem a fáradtságomra figyelek, hanem a zenére, s így tovább bírok edzeni! De oda nem ilyen szelíd zenék valók, amiket mutattál nekem, hanem vadabbak. Egyáltalán, megtudhatnám, miért kellett ezeket nekem végighallgatni?

—Időben meg fogod tudni. De előbb mesélj arról, kérlek, mikről is szoktál álmodozni! Mik a terveid az életben!

—Ó, hát azt hiszem csak a szokásos, amiről minden gyerek álmodik: hogy majd nagy úr leszek valahol, lehetőleg nem is sokára... nagyon gazdag leszek... de egyelőre erre nem sok reményem van. Pedig vannak vágyaim, nem is csekély vágyaim, például régi vágyam egy saját helikopter, de hát mikor lesz nekem arra elég pénzem...! - legyintett.

—Lehet hogy nem is sokára. - nézett rá jelentőségteljesen a kis szárnyas nő.

—Hogyan?! - vonta fel erre a szemöldökét Kala.

—Megtudod hogy hogyan, még mielőtt elhagynád ezt a szobát. De most előbb arra felelj, arról szoktál-e álmodozni, hogy a halál nem végleges, hanem... hanem, hogy úgy mondjam csak egy *kapu*, amin át egy másik életbe léphetsz át?

—Nem hiszek a túlvilágban. - rázta meg a fejét Kala. És igazat mondott. Amikor még Heffu herceg volt, még hitt a vallásban, bár olyan igazán nagyon már akkor sem... de egy kicsit igen. Ám a hat év alatt, amit Kala testében töltött, itt a Bargan bolygón, tapasztalta, hogy itt a vallásnak nincs nagy jelentősége, s ami vallás mégis van, az is teljesen más, mint ami az ő bolygóján volt. És megismerte a tudomány leleményeit is. Mindez tökéletesen elegendő volt a számára ahhoz, hogy a csekélyke vallási hajlandóságot kiverje a fejéből mindörökre.

—Én nem a túlvilágról beszéltem, hanem egy másik életről. Konkrétan, arra gondoltam, eszedbe jutott-e, hogy az, aki meghal, nem semmisül meg mindörökre, de nem is kerül holmi túlvilágra, hanem *újjászületik*. Természetesen nem felnőttként, hanem gyerekként.

—Nem, ez még nem jutott az eszembe. Ez egy másik vallás lenne?

—Igen. Mi, az *orfa nép*, az én bolygómon ebben hiszünk. Nálunk majdnem

mindenki hisz ebben.

—Te is?

—Egy kicsit én is. Nem nagyon, de egy kicsit. Legalábbis nem tartom lehetetlennek. Na de most nem is rólam van szó!

—Rólam talán?

—Bizonyos értelemben rólad... és mégvalakiről. Mondd hát, te lehetetlennek tartod-e, hogy egy régebben élt, s aztán meghalt valakinek az újjászületése légy?

Kala a vállát vonogatta.

—Nem tudom, mit szóljak ehhez, eddig még nem foglalkoztatott ez a gondolat... nem merném azt mondani rá kapásból, hogy lehetetlen, de nem is tenném rá fel e mostani életemet! Érdekes gondolat, és vonzó is, mert hát ki ne szeretné, hogy a halál ne lenne örök... de ez akkor is csak egy vallás, én meg nemigen hiszek semmi vallásban sem!

—Helyes! - bólintott elégedetten Anoli. És Kala most már semmit nem értett. Azt hitte, a szárnyas nő inkább annak örülne, ha azt válaszolná, hogy elhiszi ezt az újjászületéses vallást.

Mindenesetre, a nő most benyúlt a zsebébe, s előszedett onnan egy fényképet. Egy felnőtt férfiembert ábrázolt. Odaadta azt Kala kezébe.

—Nézd csak meg ezt az illetőt! Felismered?

—Ismernem kéne? - kérdezte Kala, azzal megszemlélte a képet. —Nem, nem ismerem – mondta végül – bár tagadhatatlanul ismerősnek tűnik! Csak azt nem tudom, honnan.

—Nos, fiatalember, úgy nézd meg e képet, hogy te minden bizonnyal így fogsz majd kinézni, ilyesformán, úgy harminc-negyven év múlva!

—Hogyhogy?

—A fényképen látható személy neve Khótasz, és nem kitalált figura, hanem ténylegesen létezett is valamikor... bizonyos értelemben nem is olyan rég. De most már nem él, mert meghalt. Ő, amint az látható is rajta, nem orfa, nem az én népemből való, hanem ember volt. No és most tudnod kell, hogy én menedzser vagyok. Azzal foglalkozom, hogy énekesi tehetségeket fedezek fel, és futtatom őket, segítek a karrierjükben, koncerteket szervezek nekik meg hasonlókat... természetesen illő jutalékokért cserébe! S ebből jól élek. Sőt, nemcsak jól, de *nagyon* jól! Kiválóan! Nagyon-nagyon gazdag vagyok! Ám nemcsak én vagyok gazdag, de a felfedezettjeim is. No és van nekem egy bizonyos leánykám... természetesen nem igazán a leányom, de én már csak így nevezem... különben Tásácski a neve. Mármint az *egyik* neve... szóval, hogy nagyon rövid legyek, ő egy káprázatos zenei tehetség, s ő énekelte a neked bemutatott zeneszámokat is. És ő sok-sok évvel ezelőtt hozzáment ehhez a Khótasz nevű férfihoz, és ragyogóan éltek együtt, mindaddig, míg Khótasz meg nem halt. Mert hát mint azt mondtam is, Khótasz egy ember, márpedig egy ember nem él annyi ideig mint mi. Khótasz tehát meghalt, végelgyengülésben, s nem is korán, mert százhusz évesen mondott csak búcsút az életnek, ami egy ember esetében igazán nem csekély életkor... természetesen ő sem élte volna ezt meg a segítségünk nélkül, de van nekem egy Uvacseta nevű barátnőm, aki igazi biológusi zseni, és ő sokat tudott ügyeskedni annak érdekében, hogy alaposan kitolja Khótasz életkorát. Na de a lényeg az, hogy amikor Khótasz meghalt, akkor felesége, Tásácski, igazán nem volt nagyon idős a mi fogalmaink szerint, mert ő is a százhuszadik éve közelében járt, ami semmiség a mi megszokott háromszáz évünkhöz képest, pláne mert némelyek közülünk a háromszázötvenet is megélik... szóval, ő a mi fogalmaink szerint még

fiatal volt ekkor, vagy legalábbis épp hogy csak középkorú. És nagyon bántódott a férje után. No és mert mi hiszünk az újjászületésben, elhatározta, hogy megkeresi azt a személyt, akinek testében férje, Khótasz újjászületett!

—És arra gondolsz, hogy ez a személy én lennék?! - kérdezte csodálkozva Kala.

—Nem, én nem gondolok erre. - intett a szárnyával Anoli. —Mert bár bizonyos mértékig én is hiszek az újjászületésben, de egyáltalán nem annyira, mint Tásácski. Úgy vélem, ha Khótasz újjá is született, de mikroszkopikus csak az esélyünk rá, hogy ráleljünk arra a személyre, aki most ő. Csakhogy, engem nem is az érdekel, hogy ráleljek! Engem egészen más érdekel. Mégpedig az, hogy leánykám, Tásácski, boldog legyen. Legyen boldog azért, mert szeretem őt, s legyen boldog amiatt is, mert akkor tud szépen énekelni, ha boldog. Márpedig amióta Khótasz meghalt, s ennek már lassan harmincöt esztendeje, de lehet harminchat is, nem tartom számon pontosan... szóval azóta ő nem énekel semmit, s ez nekem nagyon nem tetszik, mert így nem hoz nekem bevételt! Na de aztán szerencsére eszébe jutott, hogy megkeresi Khótasz újjászületését, jelenlegi inkarnációját... nekem meg az jutott az eszembe, hogy ez nagyszerű ötlet, mert ha rálel, akkor jó, nagyszerű, de ha nem lel rá, akkor az is megfelel, ha talál valakit, aki ugyan nem Khótasz, de akiről ő elhiszi hogy az, s aki mellett boldogan élhet! Elvégre az én bogárkám még alig százötven éves...

—Azt hittem, százhusz.

—Százhusz körül járt az életkora akkor, amikor Khótasz meghalt, de azóta eltelt már valami harminc év is... mindenesetre, még élhet legalább ugyanannyit, amennyit eddig, s nem akarom, hogy azt mély gyászban töltse el, s úgy, hogy nem énekel. Ez neki nem lenne jó, mert szomorkodna, s nekem sem, mert nem énekel, ha pedig nem énekel, nincs bevétel. És az igaz hogy van több más énekesnőm is, de akkor is ő a legnagyobb hírnév az énekesek közt, ő a Hangok Királynője! Szóval, nekem találnom kellett valakit, aki vagy Khótasz, vagy akiről legalábbis elhiszi majd Tásácski, hogy ő Khótasz. Ehhez pedig az kell, hogy az illető először is fiatal legyen, másodszor, hogy hasonlítson Khótasz fiatalkori önmagára, szerencsére maradtak fenn róla fényképek, harmadszor pedig, hogy tetsszen neki Ofra művészete.

—Hogy kicsodáé?

—Ofráé.

—Hát nem Tásácski a neve?

—Ez bonyolult ügy. Tudod, születésekor Tásácskinak nevezték el, de később aztán rájött, hogy ő egy egykori embernőnek, bizonyos Ofra Haza nevűnek az újjászületése, s azóta úgy nevezi magát, hogy Ofra. A papjaink is elismerték őt Ofra Haza újjászületésének. Tulajdonképpen a teljes neve a mi nyelvünkön úgy hangzik, hogy Tásácski Khótaszogla tulku Ofra Haza. S ez azt jelenti, hogy születéskor kapott neve Tásácski, Khótasz felesége, és Ofra Haza tulkuja, azaz újjászületése.

—És azt akarod asszonyom, hogy én legyek ennek a Tásácski nevű nőnek az új férje?

—Semmiképp sem mindenáron. Nem akarlak erre nemhogy kényszeríteni, de még csak komolyabban rábeszélni sem, ha ugyanis te magad nem tartod ezt jó ötletnek, de annyira jónak ám, ami után két kézzel kapkodol, akkor úgysem lenne jó a házasságod vele, egy rossz házasságnál meg a semmiféle házasság is jobb! Ez egészen biztos, mert volt már része rossz házasságban az én drágámnak...

—Azt mondtad, jól megvolt azzal a Khótasszal.

—Vele igen, de Khótasz a második férje volt, s én most az elsőre gondoltam, Kenázra... vele nem élt jól. Sőt, Kenáz majdnem a halálát okozta... tulajdonképpen Khótasz mentette meg Tásácski életét akkoriban.¹ Na de a részleteket ráérsz megtudni majd Tásácskitól... már ha vállalod. De én tényleg nem akarlak győzködni, így most csak annyit mondok, mintegy a körülményeket megvilágosítva előtted, fiatalember, hogy számodra e házasság jelentős előnyökkel járna, például lehetne saját helikoptered amiről ábrándoztál, akár azonnal is, Tásácski ugyanis roppantul gazdag! Valójában a bolygónk leggazdagabb tíz asszonya közt van, ez egészen bizonyos!

—Húha! Akkor ez azt jelenti, hogy a házasság után nekem semmit nem is kéne dolgoznom!

—Úgy van. Na de azért ez akkor sem ilyen egyszerű ám, mert nehogy azt hidd hogy ez úgy megy majd, hogy bemutatlak Tásácskinak, s te nagy kegyesen méltóztatsz őt feleségül venni! Ő ugyanis még semmit nem tud arról, hogy én keresem a számára az ő új férjét. Nem is szabad hogy megtudja ezt. Legalábbis addig nem, amíg létre nem jön a házasság, s már egy ideje vele élsz és ő tapasztalhatja hogy elégedett lehet veled. Neked, fiatalember, úgy kell őt elcsábítanod és meghódítanod! Udvarolnod kell neki! Ebben minden bizonnyal segíteni fog téged, hogy nagyon hasonlít a külsőd Khótaszéhoz, de akkor is udvarolnod kell Tásácskinak. Ő igen, és, természetesen, tudomásul kell vened, hogy egy nem emberi lény a feleséged. Akitől magától értetődően nem születhet gyermeked.

—Ez nem zavar, sosem rajongtam a gyermekekért – vonogatta a vállát Kala – ami meg azt illeti, hogy a feleségem nem lesz ember, ezt sokkal inkább előnynek tartom, mert még inkább tetszik is nekem a gondolat, hogy ilyen különleges, ilyen egzotikus szépség lesz a feleségem! Hiszen ez olyan, mintha a nejem egy angyal volna, mert repülni is tud!

—Khótasz úgy nevezett el minket, hogy *szivárványtündérek*.

—Találó név. Én máris igent mondok erre az egészre, kedves Anoli... már ha ezt nem tekinted túlzott bizalmaskodásnak... mindenesetre roppant érdeklődéssel vetem majd be magamat a jó ügy érdekében, hogy egy szárnyas szépségnek udvaroljak! Csakhogy ehhez el kéne hagynom ezt a nevelőintézetet, s nem tudom, ehhez mit szól majd az igazgató úr! És mit mondjak majd ennek a Tásácskinak, mutakozzam be neki úgy, mint Khótasz újjászületése?

—Semmi esetre sem! Khótasz nem volt vallásos, nem hitt az újjászületésben, tehát az csak jó, ha te sem hiszel benne. Nem az kell különben sem hogy te higgy ebben, vagy hogy úgy tegyél mint aki hisz ebben, hanem hogy Tásácski elhiggye. De őt szerintem nem lesz nehéz meggyőzni... ami meg az igazgató urat illeti, vele már elintézttem mindent, elenged téged.

—Sőt, örülök hogy elmész, mert te voltál minden idők legrosszabb nebulója! - szólt az igazgató.

—Igyekeztem. Véleménye megtiszteltetés a számomra! - szemtelenkedett erre Kala.

—Előre sajnálom azt a Tásácskit, hogy ilyen férje lesz!

—Ugyan – legyintett Anoli – én csak örülök neki, ha fel van vágva a nyelve!

—És hol találkozhatom a leendő feleségemmel?

—Ezt az én dolgom megszervezni neked, elvégre én vagyok a menedzser! S már

---

¹ Tásácski és Khótasz kapcsolatáról a Tisztelt Olvasó mindent megtudhat abból a regényből, melynek címe: Ofra Haza újjászületése.

meg is tettem minden szükségést ennek érdekében. Mindenekelőtt, az úgy volt, hogy megbeszéltem Tásácskival, hogy el kell mennünk az emberek bolygójára, mert Khótasz nyilván az emberek közt született újjá. S megmondtam neki, hogy itt szerepelnie kell majd az emberek valamelyik tévéműsorában, hogy sokan lássák, lássa az is, aki Khótasz újjászületése most, és belésszerethessen! Tásácski ebbe beleegyezett, csak azt mondta, hogy ő egyelőre nem képes énekelni az embereknek, Khótasz nélkül. Így aztán a választásom arra a tévéműsorra esett, aminek e bolygón Kukkoló a neve. Beszéltem ennek a szervezőjével, egy bizonyos Pucsakaci nevű illetővel, s ő hajlandó volt belevenni a műsorába Tásácskit és engem is. Sőt, még ahhoz is hozzájárult, hogy keressek valakit, aki elmegy Khótasz újjászületésének, s ő is szerepelhet majd a műsorában. S akkor én számos hirdetést adtam fel Khótasz fényképével különböző újságokba meg tévécsatornákbába, hogy keresem ezt az embert, ezt aki így néz ki, s aki értesít róla, az nagy jutalmat kap... s az igazgató úr rövidesen szólt nekem, hogy van egy így kinéző nebulója! Nos, így találtam rád, fiatalember.

—Ez remek, erről a Kukkoló nevű műsorról már úgyis sokat hallottam, mert Pucsakaci műsorai mindig nagyon érdekesek szoktak lenni.

—Pompás, akkor tudod hogy mit vállalsz.

—Tehát menjek oda szerepelni, s közben csábítsam el Tásácskit...

—Pontosan!

—Mutatnál egy fényképet róla?

—Hogyne! Készültem rá, tessék, itt van nem is egy de három! - húzta elő a zsebéből őket Anoli, s átnyújtotta azokat Kalának.

A fiú megnézte a fotókat. Igazán gyönyörűséges nőt láthatott a képeken.

—Nos? - kérdezte röviden Anoli.

Erre Kala kihúzta magát csak úgy ültében, s így szólt, szinte kiáltva a szavakat:

—Vállalom! Kíváncsi vagyok, milyen az, ha az embernek egy szivárványtündér a felesége!

—De ne szólj róla senkinek sem, hogy beszéltél velem, ne mondd még a szüleidnek sem el, hogy arra biztattalak, hogy csábítsd el Tásácskit, mert ha ez az én kis madárkám fülébe jut, akkor lehet hogy megorrol rám, ami nekem hagyján is, de megorrolhat rád is, s lehet hogy akkor hozzád se megy!

—Úgy lesz, nem szólok róla senkinek sem! Tudom én is, hogy amit többen is tudnak, az nem titok!

2. fejezet: A hordozható lyuk

Pucsakaci olyan személy volt, akit – kis túlzással szólva – az egész Bargan bolygó ismert. És, ha netán kevesebben ismerték is nevét mint a bolygó elnökéét, Kurtenáziét, de az is biztos, hogy akik hallottak már róla, azokat messze jobban érdekelték Pucsakaci viselt dolgai, mint a tiszteletre méltó elnök úréi. Pucsakaci sztár volt a maga módján, igazi sztár, holott nem volt sem színész, sem sportoló. Nem, ő egészen más volt – a VTV, azaz a Vidám TV elnöke és tulajdonosa.

Nagy hírnevét azonban nem elsősorban annak köszönhette, hogy volt egy tévéadója, hanem a „Kukkoló” című tévéműsorának, ami az egész bolygón nagyon híres lett (egyesek szerint hírhedt...), főként amiatt, hogy Pucsakaci olyan káprázatos nyereményeket kínált fel a vetélkedőműsorai nyerteseinek.

A Kukkoló című műsor „karriereje” szerényen kezdődött. Nem is lehetett fogni az adást, csak egy viszonylag kis körzetben, és nem állt másból az egész, mint hogy a műsorvezető összecsiszított egy rakás embert valami zárt helyre, s ezek közül időről-időre kiszavaztak a nézők egyet. Aki utoljára maradt, az nyert egy rakás pénzt. Persze emiatt a szereplők igyekeztek produkálni magukat, hogy megnyerjék a nézők rokonszenvét, s ez nagyon jó volt Pucsakacinak, mert így soká-soká adhatta adásba e műsort, miközben lényegében megspórolta egy teljes szereplőgárda gázsiját, mert a nyertesnek kifizetett jutalom a töredéke volt annak, amibe egy közepes kategóriájú film is került volna.

Hanem aztán Pucsakaci szövetkezett a csiszíkkal, tévéadója részben csiszí ellenőrzés alá került, ami azt jelentette, hogy Pucsakacinak ügyelnie kellett ezentúl rá, hogy műsorai a csiszí ízlésnek elfogadhatóak legyenek. Cserébe viszont műsorait a csiszí műholdhálózat közvetítette teljesen ingyen, s úgy, hogy azok immár a bolygó egész területén foghatóak lettek! Ez kétségkívül megérte Pucsakacinak, mert kis helyi adóból globális méretűvé nőtt röpke idő alatt.

No és ezután kezdett Pucsakaci Kukkolója is oly furcsa lenni... mert Pucsakaci szinte megtáltosodott. Mindjárt a csiszíkkal való szövetkezése utáni első Kukkolójánál például a győztesnek felajánlott díj nem pusztán csak készpénz volt, de egy egész úrváros is! Ez pedig – ahogy mondani szokták – igazán „nem semmi”...

Igenám, de e káprázatos nyereményt mégsem nyerte meg senki. Névleg ugyan lett nyertes, egy Iggi nevű leány, de ő a műsor végén egyszerűen eltűnt, néhány más szereplővel együtt! Igaz, legalább hagyott egy üzenetet Pucsakacinak, hogy meggondolta magát, nem kell neki az úrváros, csináljon vele Pucsakaci amit akar...²

S Pucsakaci úgy tett, hogy következő Kukkolójának nyereményeként is ezt az úrvárost ajánlotta fel.

Ám most sem nyerte meg azt senki. Sőt, most nem csak néhány szereplő tűnt el az adás végén, hanem abszolút mindenki. Ezen azonban nem döbbentek meg annyira a nézők, mint az előző Kukkoló eltűnésein, mert itt volt legalább némi magyarázat: az úrvárost ugyanis terroristák szállták meg, s a hivatalos magyarázat az volt, hogy e „csúnya bácsik” magukkal vitték rabként a szereplőket, amikor úrhajóikkal elrepültek onnan. Ezt ugyan nem mindenki hitte el, de ettől még tény maradt a tény, hogy itt is minden szereplő eltűnt, sőt, a nem-szereplők, a terroristák is.³

Úgy tűnt, Pucsakacinak nincs szerencséje az úrvárossal... mindenesetre, a következő Kukkolójának főnyereménye már nem az úrváros volt, hanem egy sziget! Igaz, a sziget azt a nem túl bizalomgerjesztő nevet viselte, hogy a „Földrengések szigete”, mert gyakran rengett alatta a föld.

Ez kétségkívül nagy változatosság volt az előző Kukkolókhoz képest, ám egyvalami most sem változott: az, hogy most sem nyert senki! Kiderült ugyanis, miért reng ott annyira a talaj: az egész sziget nem volt más, mint egy réges-régen szerencsétlenül járt, lezuhant úrváros, amit betemetett a föld. Az úrhajó automatikája időnként még megkísérelte a felszállást, ilyenkor volt ott földrengés. Ráadásul ebben az úrvárosban még éltek, iszonyatos körülmények közt a réges-régi személyzet utódai is... Természetesen amint ez kiderült, azonnal megjelentek a szigeten a csiszí, hogy segítséget vigyenek az úrhajó foglyainak, s elkezdjék

---

2 Ennek részletes története a *Kajjám, a sztár* című regényben van leírva.

3 Ennek története abban a regényben van leírva, melynek címe: *A Nagy Elvagyódás*.

őket civilizálni, azaz csiszísíteni... vagyis, a „sziget” nem lehetett egyvalakié, a nyertesé, mert azt a csizsik vették birtokba.⁴

Mindenki kíváncsi volt, mivel rukkolt ki legközelebb Pucsakaci, s íme, Pucsakaci méltónak bizonyult a várakozásokhoz, mert a következő Kukkolója nyereményének egy egész bolygót ajánlott fel! Ám hiába – kiderült ugyanis, hogy most sem nyerhet senki, mert a nyereményként felajánlott bolygó már nem gazdátlan, igaz, nem emberek élnek rajta, hanem nagy, de értelmes macskaszerű lények.⁵

Pucsakaci nem tanult az esetből, s a következő földjének ismét egy bolygót ajánlott fel. Egy olyan bolygót, mely a külső úrból száguldott a Bargan bolygó naprendszeré felé. A tudósok megállapították róla, hogy a Nap be fogja fogni majd e bolygót, s azután lehetséges lesz rajta az élet, habár most csak egymerő, jeges pusztaság az egész. Pucsakaci biztos volt benne, mint mindenki más is, hogy egy ilyen bolygó természetesen lakatlan – hiszen napmeleg nélkül lehetetlen az élet!

De íme, mégis volt élet – igaz, nem a bolygón, hanem a bolygóban! Élnek értelmes lények mélyen a felszín alatt, ahol már nem volt hideg. Emiatt úgy tűnt, ezt a bolygót sem nyeri meg senki, de aztán kiderült, hogy az egyik szereplő, a Behnázella Íjallé nevű leány teljesen hivatalosan királynővé koronáztatta magát az őslakókkal. Azóta ő annak a bolygónak a királynője, legfőbb ura és parancsolója. Azaz, e Kukkolónak ha úgy vesszük volt már nyertese, de ahogy mondani szokták, ez „akkor sem az igazi”, mert az hogy ki lett a nyertes, az végülis nem a nézők szavazatain múlott.⁶

A furcsa nyeremények miatt Pucsakaci nagyon híres lett a Bargan bolygón, de egyben hírhedt is. Úgy tűnt, a műsoraiban az a szabály, hogy sosem nyer senki, legalábbis nem a „szabályos” módon, ahogy pedig annak lennie kéne egy ilyen műsorban, sőt, jó esély van rá, hogy aki szereplőnek jelentkezik, az egyszerűen eltűnik!

Mégis, amikor Pucsakaci bejelentette, hogy lesz újabb Kukkoló, nem kellett attól félnie, hogy nem talál rá jelentkezőket. Sőt, több millió levelet kapott a szerepelni vágyóktól. Hát igen, az az egy legalább nem tagadható, hogy Kukkolói ha furcsák voltak is, de az is biztos hogy nagyon izgalmasak...

És mindenkit nagyon érdekelt, mi lesz a díj ezúttal, még akkor is, ha azt netán most sem nyeri meg senki. De Pucsakaci úgy nyilatkozott, hogy most nem árulja el előre a díjat, az legyen meglepetés, azt majd csak a Kukkoló első műsorában tudhatják meg a nézők és a szereplők!

A mostani Kukkolót is az űrvárosban rendezte meg Pucsakaci, de annyit azért elárult a díjról, hogy az nem maga az űrváros lesz. Ezt Kala tulajdonképpen sajnálta, mert szerette volna, ha egy „égi város”, egy óriási, repülni tudó csoda birtokosa lenne. Mert, bár alapvetően azért vállalta hogy részt vesz a Kukkolóban, hogy ott elcsábítsa Tásácskit, a „szárnyas énekesnőt”, a „kis madárkát”, ahogy magában nevezte őt, de úgy gondolta, ha már itt van, miért is ne próbálkozna majd meg a nyeréssel is?! De hogy mi lesz a díj ezúttal, azt ő sem tudta. Mindenesetre úgy vélte, mindenképpen olyasmi lehet, amiért küzdeni, amire törekedni okvetlenül érdemes!

Tudta, mi az a Kukkoló, mert Pucsakaci Kukkolói nagyon híresek voltak, és erről sokat beszélgetett a nevelőintézet számos növendéke. Az előző Kukkolókból

4 Ennek története pedig *A Földrengések Szigete* című regényben van leírva.

5 Ez pedig részletesen a *Fff* című regényben van leírva.

6 Ez részletesen abban a műben van leírva, aminek a címe: *A Fényhozó*.

néhány részletet korábban látott is már Kala a tévében. Volt hát némi fogalma arról, hová is viszi őt most az úrkomp, most, egy héttel azután, hogy Anoli beszélt vele. Ezt az egy hetet sem töltötte azonban a nevelőintézetben, hanem az igazgató hazaengedte őt e pár napra a szüleihez. Akik természetesen nem tudták, hogy már rég nem a saját fiújuk az, akiért aggódnak, mert annak csupán a teste van jelen, Kala teste, amiben belül azonban Heffu van, egy középkori uraság... Bár meg kell mondjuk, eddigre Heffu is megszokta már új nevét, s már kezdte gondolatban is Kalának nevezni önmagát.

—Végülis – gondolta – a név is csak olyan mint a ruha, vagy mint a test: le lehet cserélni! Ráérek akkor Heffu lenni újra, ha visszakerülök a régi testembe, már ha ez bekövetkezik valamikor, amire kicsi az esély... és tulajdonképpen nem is szeretném! Ez a világ ahová kerültem, sokkal jobb, sokkal érdekesebb mint az a régi! Sokkal több például a szórakozási lehetőség is benne! Hiszen az itteni emberek még repülni is tudnak! S milyen nagyszerű mulatság a televíziózás is például! Nem, én nem akarok visszakerülni a régi testembe. Én itt akarok élni, csakhogy gazdag emberként! De ha igaz az amit az az Anoli nevű madárnő mondott, hogy ez a Tásácski nevű nő oly roppant gazdag, akkor hamarosan lesz pénzem is bőven elég, s minden vágyam teljesedik!

Kala szülei nagyon örvendtek, amikor megtudták, hogy gyermekük szerepelni fog a Kukkolóban – habár Anoliról és főleg Tásácskiról Kala egy szót sem szólt nekik. A szüleinek csak annyit mondott, hogy felkereste őt Pucsakaci egy megbízottja az intézetben, hogy lehetősége volna szerepelni a következő Kukkolóban, s ő igent mondott rá.

A szülei ennek tényleg nagyon örvendtek, s máris elkezdtek izgulni azért, hogy majd Kala nyerje meg a díjat.

—De hát azt se tudjuk, mi lesz a nyeremény! - mondta Kala.

—Igaz, de bármi lesz is, az biztos hogy ha nyersz, többé semmi gondod nem lesz az életben, mert Pucsakaci Kukkolói nem arról híresek, hogy a díjazás szűkmarkú lenne! - felelte rá az apja.

—No igen – az ő műsorai inkább attól hírhedtek, hogy a díjat nem nyeri meg senki! - kacagott Kala. Mert ő már ezt is tudta.

—Ugyan már, legutóbb is nyert az az Íjallé nevű nő, megnyerte az egész bolygót, azóta is ő a királynő ott, azok közt a fura, denevérfülű lények közt, márpedig uralkodónak lenni nem rossz! Remélem, most is egy bolygó lesz a tét! De jó is lenne ha nyernél, fiam, nem lenne többé semmire sem gondod az életben!

—Hát igen, én is el tudnám viselni, ha egy egész bolygó királya lehetnék... - értett egyet „apjával” Kala. S az jutott az eszébe, hogy amikor még Heffu volt, eleve azért mondott igent Kajjámnak, a varázslónak, hogy belép a „lélekvándorok” közé, mert király szeretett volna lenni.

—A királykodáshoz nem elég a bolygó, oda alattvalók is kellenek! - hűtötte a lelkesedését édesanyja.

—Előbb legyen meg a bolygó, azután ráérünk azon agyalni, honnan kerítsünk alattvalókat! - mondta erre a papa. —Vagyis, engem inkább az aggaszt, hogy nem biztos hogy most is bolygó lesz a tét! Sőt, majdnem biztos vagyok benne, hogy sajnos nem az lesz. Mert ha az volna, azt szerintem megmondta volna Pucsakaci. Most valami egészen mást találhatott ki, csak elképzelni sem tudom, hogy mit. Pedig hej de jó volna egy bolygó! Na de mindegy, ne legyünk telhetetlenek, elvégre a fiacskámnak már abban is szerencséje volt, hogy egyáltalán résztvehet a műsorban.

—Rá is fért most ez a szerencse, hiszen korábban épp hogy szerencsétlenség zúdult rá, amikor abban az átkozott iskolai verekedésben úgy megütötték a fejét, hogy mindent elfelejtett! - sóhajtott a édesanya.

—De legalább bosszút álltam, többüket megöltem. - mondta Kala.

—De attól még nem tért vissza az emlékezeted! Hiszen még azt is újra kellett tanulnod, hogyan kell a WC-t használni! Szégyen, hogy a mi gyermekünknek kisegítő iskolába kellett járnia! Amikor korábban kitűnő tanuló voltál! Na de jól mondja ezt apád: ha nyernél a Kukkolóban, az micsoda hírnév és dicsőség volna! Mindjárt másképp néznének még rám, anyádra is a szomszédok! Szóval embereld meg magadat, s tégy meg mindent a siker érdekében!

—De senkit ne ölj meg! - figyelmeztette gyermekét óvatosan az apuka.

—Ennyi eszem nekem is van – válaszolta Kala – mert rájöttem már, hogy ebben a korban nem lehet mindent erővel megoldani.

Igen, erre Kala rájött, de nem is bánta, hogy nem lehet mindent erővel megoldani. Ereje ugyanis jelenleg még kevés volt. Nem fizikailag, mert testét igazán alaposan kiizmosította, hanem úgy érte az erőt, hogy kevesen voltak, akik engedelmeskedtek volna az akaratának. Ezek száma ugyanis pontosan nulla fő volt. Igen, Kala rájött már eddigre arra, hogy e világban a pénz az igazi úr, még sokkal inkább, mint abban a világban, ahol ő korábban Heffu herceg volt. Tehát pénz kell. Nos, Tásácskinak állítólag sok a pénze... s ha feleségül veszi, ez a pénz az övé is lesz. S ráadásul ez a Tásácski szép is! Igaz, nem ember, de Kala úgy gondolta, ez csak növeli a nő vonzerejét. Milyen nagyszerű is lesz, hogy olyan különleges felesége lesz neki, aki még repülni is tud! Igazi angyal!

Alig várta, hogy már találkozzon vele. De végül ez a nap is elérkezett. Mert Kala beülhetett az úrkompba, s az felrepült vele Pucsakaci úrvárosához. Az úrkompot természetesen nem Kala vezette, ő nem értett volna ehhez, de más sem vezette, mert elég modern volt ahhoz, hogy automatikusan működjék. Odafent meg Kalának még csak úrruhába sem kellett bújni, mert az úrkomp csatlakozott az úrvárosához, s így a fiatalember egyikből a másikba kényelmesen átsétálhatott, csak úgy, a „civil” ruhájában. Aztán a zsilipkamrából nyíló folyosón előresétált vagy ötven métert, s engedelmeskedve Pucsakaci előzetes utasításainak, belépett a hatos számú kabinba. Ez egy elég picike kabin volt, más sem akadt benne csak egy ágy s egy televízió. Kala tudta, addig kell itt várakoznia, míg utasítás nem érkezik hozzá a mennyezeti hangszórón át. Unalmában bekapcsolta a tévét, s azt nézte. Nézhette is vagy három óra hosszát, amikor a hangszórón át így szólt hozzá Pucsakaci:

—Kala, menj ki, eredj végig a folyosón, s nyiss be az annak a végén nyíló konferenciaterembe! Az most a társalgónak kinevezett helyiség, a Kukkoló központi helyisége. Odabent meg ülj le egy neked tetsző székre, de egyelőre még ne szólj senkihez sem!

Kala felpattant. Végre történik valami! Végigsietett a folyosón, s benyitott a társalgóba. Igazán nagy, kör alakú szobába érkezett, melybe számos más ajtó is nyílt, s ezek sorra feltáruultak, s azokon át mindenféle férfiak és nők léptek be ide, de nem szóltak egymáshoz, nyilván ők is megkapták Pucsakaci instrukcióit. Ez különben nem volt újdonság, Pucsakaci előző Kukkolóira is jellemző volt a szinte szertartásos kezdés. Azaz...

Azaz, ez a szent szabály most megsérült. Mert az egyik ajtón át egy orfa nő lépett be, azaz egy olyan szárnyas nő, aki Anoli fajtájából való volt. Kala meg is ismerte az Anolitól kapott fényképről: ő kellett legyen a Tásácski nevű énekesnő!

A művésznő nem is nagyon nézett körül, csak leült a hozzá legközelebb eső székre. Am erre Kala gyorsan mellélepett, s így szólt hozzá:

—Bocsánat, megengeded, hogy melléd telepedjem?

A nő erre felnézett, pillantása Kala arcára vándorolt, majd elsápadt, s így kiáltott fel:

—Khótasz! - azzal ájultan fordult le a székről.

Erre aztán mindenki hozzárohant, s élesztgetni próbálták: visszaültették a székre, s óvatosan pofozgatni kezdték, meg levegőt fújtak az orrába – mindezen ténykedéseknek meg is lett az eredménye, mert nem telt el két perc sem, s Tásácski máris kinyitotta a szemét. Első pillantása rögtön Kalára esett; erre aztán tüneményesen elmosolyodott, s e szavakat mondta:

—Hát elég sokat vártam rád, de végül csak megtaláltalak téged, szerelmem!

S ebből aztán Kala megértette, hogy igazán nem lesz nehéz elcsábítania az énekesnőt...

Megköszöörülte a torkát, s így szólt:

—Igazán nem tudom, mitől ijedtél meg, én mindenesetre nem akartalak megijeszteni... Ideülhetek akkor melléd?

—Sőt, megkérlek rá, hogy mellettem foglalj helyet! De nem is csodálkozol rajta, hogy így felzaklatott a megpillantásod?

—Gondolom, valami régi ismerősödet vélted felismerni bennem – de ez minden bizonnyal tévedés lehet! - felelte Kala, aki nem akarta elárulni a nőnek, hogy Anolitól már tudja, hogy Tásácski Khótaszt, sok éve meghalt szerelmét keresi.

—Igen, te nagyon hasonlítasz az én régi szerelmesemre, férjemre, Khótaszra, s hiszem hogy e találkozás nem lehet a véletlen műve! - válaszolta a nő. —Mindent el is mondok neked róla azonnal!

—Talán mégse azonnal, mert Pucsakaci dühös lesz, hiszen meg is kért bennünket arra, hogy ne szólaljunk meg!

—Szerintem nem bánja hogy így alakult a dolog, mert az hogy elájultam, izgalmas esemény, ami jól jön neki a műsor nézettségének az emeléséhez. De legyen ahogy kívánod, várjuk meg valóban amíg engedélyt ad a beszélgetésre, elvégre hálás vagyok neki, mert ha nincs ez a műsora, akkor nem találkozom veled! - azzal Tásácski körülnézett. Eddigre már mindenki más is helyet foglalt egy-egy széken. Közvetlenül Tásácski mellé ült le Anoli, a másik oldalra, mint ahol Kala helyet foglalt.

Most kivilágosodott a mennyezetbe épített óriási képernyő, s azon feltűnt Pucsakaci arca.

—Üdvözlök mindenkit a legújabb Kukkolóban! Biztos mindenki tudja, de azért elmondom a nézők kedvéért: ez egy olyan műsor, ahol mindenki köteles tegezni mindenkit, tudniillik a csizik kedvéért, mert ők azt így szeretik, s hátha leereszkedik valamelyikük addig, hogy megnézi e műsort... bár erre kevés az esély. De nem kizárható. No és akkor most lássuk a lényegét! Kezdjük a bemutatkozással! Az én nevem Pucsakaci, s én vagyok e műsor vezetője, s az egész VTV tulajdonosa. Ami benneteket illet, kedves szereplőim, kezdje a bemutatkozást az a hölgy, aki máris megszólalt, sőt, el is ájult... amit bevallom, nem is bánok, mert érdekesebbé tette a műsort! Igen, bevallom ezt, mert én már csak ilyen őszinte ember vagyok. Mondja el tehát a nevét, azt hogy honnan jött ide, milyen fajhoz tartozik, mert hogy nem ember, az jól látszik rajta... s minden mást is mondjon el magáról, amit elmondani érdemesnek tart! Azután haladjunk az óramutató járásával megegyező irányba, ami annál könnyebb lesz, mert amint

látjátok, a székek kör alakban vannak elhelyezve, hogy mindenki jól láthasson mindenki mást. Ezekből, mert úgyis jól látható mindenki, nem kell felállni a bemutatkozáshoz. Máris kezdheted! - intett Pucsakaci Tásácski felé.

—Szép jó napot kívánok mindenkinek, üdvözlök mindenkit, a szereplőket is, a nézőket is és Pucsakaci urat is! A nevem Ofra. Pontosabban a teljes nevem Tásácski Khótasz Zogla tulku Ofra Haza. De már néhány évtizede mindenki röviden csak Ofrának szólít, mert ez a művésznevem is egyben. Ugyanis énekesnő vagyok. Ez a foglalkozásom, ebből élek. Azaz, hát már nagyjából harminc éve, azóta, hogy meghalt a férjem, visszavonultam, de korábban nagyon jól kerestem az énekléssel, mert népszerű voltam, s a vagyonomból illetve annak kamataiból élek. Bár nem kizárt, hogy nemsokára elkezdek újra énekelni, mert pillanatokkal ezelőtt nagy öröm ért, s az örömeimet mindig szívesen dalolom el... Hát, azt hiszem így hirtelenjében ennyi az, amit magamról elmondásra érdemesnek tartok. Ó igen, s még annyit, hogy mint látható is rajtam, nem vagyok ember, hanem az orfa népbe tartozom. A szárnyaim sem csupán dísznek vannak, tudok repülni vele, mert a testem nagyon könnyű, belül jórészt üreges, nem nyomok tíz kilót sem. Szóval, azt hiszem ennyi. - nézett fel a műsorvezető arcába.

—Hát azért ennyivel nem elégszünk meg – szólt azonnal Pucsakaci – mert épp a legfontosabbra nem válaszoltál, hogy tudniillik miért ájultál el!

—Ó igen, erről valóban megfeledkeztem. A nagy öröm, ugye... ugyanis az öröm miatt ájultam el, nem holmi ijedelemtől! Mert az úgy volt, hogy én sok-sok évvel ezelőtt hozzámentem egy emberhez, akit úgy hívtak, hogy Khótasz. És boldogan éltem vele majdnem nyolcvan éven át, de ő akkor sajnos meghalt. Igen, ilyen sokáig éltem vele együtt, s azon ne csodálkozzék senki, hogy mégis ilyen fiatalosan nézek ki, mert a mi fajtánk nagyon soká élt, általában háromszáz évig, de néha, a szerencsésebb egyedek megélik a háromszázötven éves életkort is. Szóval ott tartottam, hogy Khótasz meghalt. És én nagyon bánkódtam, mert nagyon szerettem őt, amire rá is szolgált, mert nagyon kedves ember volt, sőt, az életemet is megmentette, ráadásul kétszer is. És akkor amikor ő meghalt, én mély bánatba zuhantam, s énekelni sem tudtam, igen, azóta semmit nem énekeltem, próbáltam de nem ment, pedig ennek már több mint harminc éve! Na de nemrég eszembe jutott, hogy hiszen mi hiszünk az újjászületésben, abban tehát, hogy aki meghal, az nem távozik el végleg, hanem újjászületik, természetesen olyan körülmények közé, amilyent előző életében elkövetett cselekedeteivel kiérdemelt. Én is önmagamát egy régen élt embernő, Ofra Haza újjászületésének tartom. Ő is énekesnő volt, s az arcom is épp olyan, mint az övé. Na de hogy szavam ne feledjem, szóval, ha ebben hiszek, akkor azt is hinnem kell, hogy halála után az én drága férjem, Khótasz is újjászületett! Miért is ne kereshetném meg tehát azt a személyt, aki ő most?! Megemlítettem ezt az ötletemet menedzseremnek, Anolinak – mutatott a mellette ülő nőre – s ő is jó ötletnek tartotta ezt. S így aztán kiválasztottuk a sok, emberlakta bolygó közül az egyiket, egy olyat, amely épp nem háborúzik, s technikailag is elég fejlett ahhoz, hogy legyenek rajta televíziós csatornák, s elrepültünk ide...

—Már bocsánat – szólt közbe hirtelen az egyik férfi – de mi a garancia rá, hogy épp arra a bolygóra mész el, amelyen a te Khótaszod megszületett?

—Az – válaszolta nyugodtan Ofra – hogy az életünkben nincsenek véletlenek. Ha az a sorsom hogy rátaláljak, akkor rá is fogok találni, azaz szükségszerűen oda jutok el, ahol ő van. Én hiszek abban, hogy legalábbis a fontosabb tetteinket nem csak mi irányítjuk, hanem felsőbb hatalmak is. Szóval eljöttem ide, s itt

menedzserem javaslatára jelentkeztem Pucsakaci úr e műsorába, hogy így sokan lássanak engem az emberek közül... mert hiszek abban is, hogy Khótasz emberként született meg most is. És ha sokan látnak, ő is láthat majd a tévén át, s akkor, mert mi egymásnak vagyunk rendelve, a szíve feldobog majd, belém szeret, s jelentkezik nálam... például ír egy levelet... na de szerencsére nem kellett eddig várnom, mert íme alig hogy beléptem ide, mellém lépett ő – mutatott Kalára – s azt kérdezte, mellém ülhet-e! S most elárulom, hogy teljesen úgy néz ki, mint ahogy az én Khótaszom nézett ki fiatalabb korában! Mondjuk, amikor én találkoztam Khótassszal, ő már felnőtt ember volt, de e derék fiatalember így is nagyon hasonlít rá, meg aztán én megnézegettem Khótasz fiataalkori fényképeit is, s azokon teljesen olyan, mint most ő – mutatott ismét Kalára. —S mert én mint mondtam nem hiszek a véletlenekben, emiatt úgy gondolom, e mostani találkozásunk sem a véletlen műve, hanem azt jelenti, hogy ő az, akiben Khótasz újjászületett, s emiatt szeret is engem, vagy ha még nem is, de hamarosan megszeret! Az biztos, hogy nem vagyok közömbös neki, mert lám, alig pillantott meg, máris mellém akart ülni! Szóval, én nagyon örülök ennek a találkozásnak, mondhatni évtizedek óta erre vártam, csak épp nagyon váratlanul ért mégis... és emiatt ájultam el. Az érzelmi sokk, ugye.

—És hogyan ismerheted az általunk beszélt nyelvet? - kérdezte Pucsakaci.

—Ó, hát ismerjük a fontosabb emberi népeket, s a tudósaink már régebbóta készítettek a számunkra megfelelő nyelvtanító hipnopédiás sisakokat... úgy tudom, van ilyesmi már itt az emberek közt is, az emberek számára. Amikor úgy döntöttem hogy jelentkezem a Kukkolóba, egy ilyennel megtanultam a csiszi és a bargan nyelvet, sőt, korábban amíg Khótasz élt, megtanultam magyarul is.

—Akkor most beszéljen a tőled jobbra ülő úriember! - intett Pucsakaci Kala felé.

—Én is üdvözlök mindenkit, Kala a nevem, s egyelőre még nincs semmiféle foglalkozásom, mert tanuló vagyok. Azt sem tudom, mi leszek ha „nagy” leszek, bár nem kizárt hogy sportoló, mert amint látszik jó izmos vagyok, s nyertem is már amatőr testépítő bajnokságon. Magamról nem is igen mondhatok el többet, hacsak nem annyit, hogy én nemigen hiszek az újjászületésben, bár kapásból lehetetlennek sem mondanám. Ennek ellenére azonban örvendek annak, hogy a művésznő mindezt elmondta, mert azt nem tudom hogy én vagyok-e az ő Khótasza, de azt látom ebből, hogy rokonszenvesnek tart engem, márpedig ő nekem nagyon tetszik! Például nagyon szép ez a sárga csík itt a szárnya szélén...

A nő elpirult.

—Érdekes, Khótasz is azt mondta, hogy tetszik neki a szárnyam narancssárga színe... de tudnod kell, hogy eredetileg nem ilyen volt, hanem ez annak a jele, hogy egy időben én nagyon súlyos, halálos beteg voltam... Khótasz egyébként épp e betegségből gyógyított meg engem. Ha ő nincs, én már rég nem élek.

—Mindegy miért, de most ilyen a szárnyad, s ez nagyon tetszik nekem. Olyan, mint egy... mint egy *szivárványtündéré!*

—Milyen szépeket mondasz nekem...

—Szívesen mondok szépet olyan lányoknak, akik tetszenek nekem. Hisz a férfi egyik legfőbb feladata úgyis az, hogy szépet mondjon szép lányoknak!

—Haladjunk tovább! - szolt Pucsakaci. —Halljuk a következőt!

A következő illető egy középkorú férfi volt. Most így szolt:

—Üdvözetem a nézőknek és a szereplőknek, s kívánom, hogy áldás és békesség szálljon mindenki szívére! Azt hiszem, engem ismernek már néhányan az egyik előző Kukkolóból. Drás a nevem, s korábban püspök voltam. Karotány püspök.

De aztán, épp a Kukkolóban való szereplésemért, az egyháztanács megfosztott a püspöki címetől. Ezt azonban nem bánom, mert addigra már felnyílt a szemem a magasabb rendű igazságokra, hála a tündér Iloénak és Kajjám prófétának, s így megalapítottam Poliverzum egyházát, melynek egyik apostola vagyok! Az e Kukkolóban való szereplést amiatt vállaltam el, hogy ezáltal némi kis hírverést csapjak a tanainknak, vagyis hát, hogy egyszerűen fogalmazzak, terjesszem a világban a Szelídség Szavát, s az Igaz Tanításokat.

—Mit beszélsz?! Te találkoztál Kajjámmal?! - kapta fel a fejét Kala.

—Igen, találkoztam vele, mert ő is részt vett az első ŪrKukkolóban, velem együtt. Ő nyitotta fel a szemem arra, micsoda zagyvaság a karotány hit, s megismertetett engem a Világmindenség igazi szerveződésének fontosabb elveivel. Azóta én azt vallom, amit ő mondott... bár nemcsak ő, de Iloé is, aki szintén nem akárki volt, merthogy tündér. Ez egészen biztos, mert még világítani is tudott.

—Akkor halljuk a következőt! - szólott Pucsakaci.

A következő illető is férfi volt, azonban meglehetősen furcsán nézett ki. Ugyanis ruha nem volt rajta, kivéve egyetlen alsónadrágot. Ezenkívül teljesen kopasz volt, nem volt továbbá szemöldöke és szempillája sem, sőt, körmei sem az ujjai és lábujjai végén. És feje rendkívül nagy volt.

—Üdvözlök mindenkit - szólott a férfi - és bemutatkoznom felesleges, mert a nevemet úgysem tudná senki sem megjegyezni, ugyanis sok számot tartalmaz. De Pucsakaci úr korábban a „Kuku” becenevet adta nekem, s én nem bánom ha mások is így szólítanak. Én tutu vagyok, azért is nézek ki másként mint ti. Rám való tekintettel Pucsakaci úr úgy állította be az űrváros automatikáját, hogy mindenütt pontosan 25 fok legyen a hőmérséklet, mert mi, az én népem ezt szoktuk meg. És nem szoktunk ruhát viselni, ezokból nincs rajtam sem ruha, csak ez az alsónadrág, ez is csak azért, hogy a műsor kiskorú nézőit ne sértse a meztelenségem. Engem ugyanis nem zavarna ha meztelenül látnának, de Pucsakaci úrnak az volt a feltétele, hogy legalább ezt a ruhadarabot viseljem, ha egyszer szerepelni akarok.

—Meglep, hogy tutu létedre szerepelni akarsz - mondta Drás - hiszen mit adhat neked nyelés esetén Pucsakaci, ami egy tutunak nincs meg?

—Azt majd ő közli mindenkivel! Mindenesetre Pucsakaci műsorai érdekesek szoktak lenni, én meg szeretem, ha érdekesen alakul az életem, s már csak emiatt is jó ötletnek tartom részt venni benne.

—Szóljon akkor a következő! - vezényelte Pucsakaci.

A most megszólaló egy fiatal leány volt.

—Szép jó napot kívánok mindenkinek, a nevem Melia, és nem sok érdekeset mondhatok magamról, ugyanis koldus vagyok. Nevelőintézetben nőttem fel, és amikor kikerültem onnan, nem tudtam állást találni magamnak, így koldulok.

—Na de - szólott Drás - úgy tudom, amikor a növendékek kikerülnek az intézetből, akkor kapnak valamennyi pénzt, hogy legalább a lakásproblémaikat megoldhassák, amikor nekiindulnak az önálló életnek!

—Hogyne, kaptam én is valamennyi pénzt, de az nem elég arra, hogy lakást vegyek magamnak! Kénytelen voltam albérletbe menni, az pedig sokba kerül. Meg aztán a pénz nemcsak lakásra kell, de a napi megélhetésre is, például táplálkozásra, közlekedésre... valamit ki kellett találnom, s így aztán nem maradt más a számomra, mint a koldulás. Másik lehetőségem az lett volna, hogy ringyó legyek, de az nem tetszett, én ugyanis még szűz vagyok, s nem is óhajtok megválni a szüzességemtől míg csak férjhez nem megyek, én ugyanis várok az

Igazira, a nagy szerelemre! Hiszek benne, hogy egyszer eljön értem Ő, az Igazi, s ártatlanságomat neki kívánom majd ajándékozni!

—Ez nagyon szép gondolat, s kívánom hogy beteljesedjék a vágyad! - mondta neki Ofra.

—De miért nem mész a csiszikhez, ha úgyszincs semmid? - kérdezte Drás.

—Hát épp amiatt nem mehetek oda, amit az előbb mondtam! Hiszen mindenki tudja, hogy a csiszik közt szó sincs szerelemről! Én nem mindenkié akarok lenni, hanem egyvalakié, a szerelmesemé!

—Te a szerelem érzésébe vagy szerelmes. - mondta erre a lány mellett ülő nő.

—Na, ha megszólaltál, akkor beszélj magadról! - mondta neki Pucsakaci.

—Üdvözlök mindenkit, a nevem Slipi, és biológus vagyok. Mást nem is igen mondhatok magamról, hacsak azt nem, hogy roppantul fúrja az oldalamat, mi lesz ennek a Kukkolónak a díja! Alig várom már hogy megtudjam! És, és ha már én beszélhetek, szeretném megmondani azt is, hogy egyáltalán nem hiszek az újjászületésben, de nemcsak azt nem hiszem, hogy ez a Kala nevű fiatalember azonos volna a művésznő Khótaszával, de azt sem hiszem, hogy ő, a művésznő azonos lenne Ofra Hazával! Ez ugyanis teljesen lehetetlen, de annyira lehetetlen, hogy még akkor sem lehetséges, ha amúgy igaz volna az újjászületés tanítása! Mindenki tudja ugyanis, hogy az igazi Ofra Haza nem halt meg, hanem meg lett mentve egy időutazás által. Elkerült a mi korunkba, erre a bolygóra, a Bargarra, itt kigyógyították a betegségéből, az AIDS-ből, pontosabban, mikor ide került már nem is volt beteg, s itt hozzáment egy fiatalemberhez, aki szerelmes volt belé. Néhány hónapig énekelt is mindenfelé, adott koncerteket, aztán elúrhajózott a Júd bolygóra, s ott él most is.⁷ Hogy is lehetne tehát ez a nő Ofra Haza újjászületése, amikor Ofra Haza még e pillanatban is javában él!

—Igen, Ofra Haza most is él – mondta Pucsakaci is – és tulajdonképpen szerettem volna, ha ő is részt vesz ebben a Kukkolóban, de a felkérésemet visszautasította! Mindenesetre engem is nagyon érdekel, hogy kedves művésznőnk mit válaszol erre az évrre!

—Hát akkor hadd kezdjem a választ azzal, Pucsakaci úr, hogy a te szomorúságod az én bánatom is, mert én is nagyon szerettem volna találkozni önmagammal, a feltámasztott vagy legalábbis megmentett Ofra Hazával! Nagyon sajnálom tehát, hogy nem sikerült őt rábeszélnem a Kukkolóban való szereplésre. Ami meg azt illeti hogy azonos vagyok-e vele, nos, változatlanul úgy gondolom, hogy én Ofra Haza reinkarnációja, újjászületése vagyok, bár elképzelhető, hogy az „újjászületés” fogalom nem a legjobb kifejezés, ami rám és Ofra Haza viszonyára illik. Mindenesetre, én valamilyen értelemben igenis azonosnak tartom magamat most is Ofra Hazával. S hogy hogyan, miként? Hát, én cseppet sem tartom lehetetlennek, hogy egy személy egyszerre több példányban is létezzék! Márpedig ha ezt elfogadjuk, az választ ad minden aggályra ezzel kapcsolatban!

—De hát hogy is létezhetne egyszerre több példányban is ugyanaz a személy! - csodálkozott még maga Kala is.

—Na de hát már hogy is ne volna ez lehetséges, hiszen gondolj csak az egypetéjű ikrekre – a tudósok is elismerik, hogy azok egyugyanazon személy, csak épp két példányban! Vagy épp háromban, mert néha hármasikrek is születnek, még ritkábban négyes ikrek is! Ha az lehetséges, miért is ne lennék én azonos Ofra Hazával!

---

⁷ Minderről részletesen a Tisztelt Olvasó abból a regényből tájékozódhat, melynek címe: Ofra Haza és Kajjám.

—Hát ha tudni akarod, én az ikreket sem tartom ugyanannak az embernek, hanem különbözőeknek, ahol a test bár egymáshoz hasonló, de ami a lényeg, az érzelmek, a gondolatok, ha úgy tetszik hát a lélek, az különböző!

—Ez biztos nem így van, mert számos vizsgálat s tanúságtétel igazolja, hogy az ikreknek az érzelmviláguk és a gondolkodásuk is rendkívül hasonló, jószerivel teljesen azonos! De mert belátom, hogy e műsor nézőit zavarná, hogy én is Ofra vagyok, s az is Ofra, akit már láttak korábban, aki közéjük jött a múltból, ezért bejelentem, hogy engem nem zavar, ha az eredeti, a születésemkor kapott nevemen neveztek, úgy tehát hogy Tásácski. Remélem azonban – nézett Kala arcába – hogy ettől még ugyanúgy fogsz szeretni!

—Úgy értsem ezt, hogy te szeretsz engem? - kérdezte azonnal a fiatalember.

—Hogy is ne szeretnélek, szerettelek már akkor is, amikor még Khótasz voltál!

—Akkor bizonyíts!

—Csak nem arra gondolsz, hogy legyek a tied, itt mindenki előtt?!

—Dehogyan! Az nem volna méltó hozzánk. De bizonyíts azzal, hogy a feleségem leszel!

—Boldogan! Bár ezzel meg kell várnunk a műsor végét, mert megígértem Pucsakaci úrnak, hogy végigcsinálom a Kukkolót. De hát te is annyira szeretsz engem, hogy máris megkérted a kezemet?!

—Amióta csak megpillantottalak, csak rád tudok gondolni! Csodálatos nő vagy! Már az is vonzó benned, hogy tudsz repülni, ez olyan, mintha egy angyal lenne a feleségem, de tetszik az arcod is, a hangod is olyan bájos csengésű... s nem kétlem ha jobban megismerlek, még egy egész csomó szeretnivaló értéket találok benned! - válaszolta Kala, s magában ezt gondolta:

—Hát, sokat udvarolnom nem kellett a lánynak, az biztos! Lám, mit tesz a külső hasonlóság!

Most megszólalt a sorban következő ember, egy nő, bár Pucsakaci nem is szólt neki, hogy mutakozzék be. Ezt mondta:

—A nevem Csinga, és pszichiáter vagyok. És üdvözlök mindenkit én is. Viszont hadd jegyezzem meg, s foglalkozásomból eredően hogy úgy mondjam szakértői minőségben, hogy nagyon veszélyes dolog ám egy párkapcsolatot pusztán a külső hasonlóságra alapozni! Márpedig a kedves művésznő mindössze amiatt óhajt most hozzámenni ehhez a Kala nevű illetőhöz, mert az nagyon hasonlít az ő meghalt Khótaszára. Ez azonban semmit sem jelent, egyszerűen mert az emberi külső variációs lehetőségei nem végtelenek, márpedig ha ő több mint harminc évig várt Khótasz halála után arra, hogy találjon egy hasonmást, akkor reális az esélye annak, hogy ennyi idő alatt csakugyan belefut egybe! Viszont ez nem garancia rá, hogy megfelelő lesz számára ennek az új illetőnek az érzelmvilága, a gondolatvilága, az érdeklődési köre...

—Csakhogy – szolt Tásácski – engem a legkevésbé sem érdekel a gondolatvilága, meg az érdeklődési köre! Engem egyedül az érdekel, hogy szeressen, mert nekem óriási szükségem van szeretetre! Ha szeret, minden rendben van, akármi is az érdeklődési köre. Pontosabban, ha szeret, akkor épp én vagyok az ő legfontosabb érdeklődési tárgya, s ez nekem kiváltképpen megfelel! De meg különben is, az lehet, hogy az emberi külső variációs lehetőségei nem végtelenek, de azért annak így is kicsi a valószínűsége, hogy alig érkezem meg erre a bolygóra, máris belefussak valakibe, aki úgy néz ki mint Khótasz, sőt, akinek még tetszem is!

—No és ha ez a találkozás nem a véletlen műve?

—Hogyhogy?

—Hát úgy, hogy tegyük fel megszervezett. Valaki, például akár Pucsakaci is, megtudta hogy te Khótaszt keresed, s emiatt eleve olyan illetőt keresett a műsorba, aki úgy néz ki, mint Khótasz.

—Ebben az esetben elvégezte helyettem a munka nehezét. - vonogatta a vállát a nő. —Vagyis, ebben az esetben tulajdonképpen hálás kell legyek, mert megtalálta nekem Khótaszt! Mert ő meg én összetartozunk, emiatt az úgy lehet, hogy még ha nem véletlen is e találkozás – sőt, az nem is lehet mert véletlenek nincsenek! - de még akkor is, szükségszerű, hogy én épp őrá találjak rá, őrá, ki Khótasz újjászületése!

—Szerintem ezt csak bemeséled magadnak.

—De nem mindegy-e, ha boldog lesz Kala mellett? - kérdezte Drás.

—Már ha valóban boldog lesz... mert nekem olybá tűnik, e kapcsolat pusztán a külső hasonlóságra, s ezáltal gyakorlatilag a véletlenre épül. Igazából semmit nem tud leendő új párjáról.

—Ez a legtöbb egyéb házasságra is igaz. - szólt Melia, a kolduslány.

—Ezt épp te mondd, aki az igaz szerelemre vársz?!

—Igen, de nem elítélőleg mondom, hanem épp ellenkezőleg! Semmi sem számít ugyanis, csak a szeretet és szerelem. Ebben nagyon igazat adok a művésznőnek. Én megértem őt, és kívánom hogy nagyon boldog legyen!

Mivel pár pillanatig senki sem szólalt meg, megint Pucsakaci ragadta magához a szót.

—Mutatkozzék be akkor a következő személy!

—Üdvözlök mindenkit, a nevem Targán, és jelenleg munkanélküli vagyok. Amit nem is nagyon bánok, ugyanis bevallom magamról, hogy nagyon lusta vagyok, és utálok dolgozni. Bár tulajdonképpen akkor se dolgoznék, ha nem volnék munkanélküli.

—Hogyhogy? - kérdezte Tásácski.

—Hát úgy, hogy nem is olyan rég még volt munkám, de az a munkám is az volt, hogy ne dolgozzam. Ugyanis az egyik kisebb ország királyának a lustája voltam. A király lustája, ez volt a címem! Semmi más dolgom nem volt, mint egész nap csak feküdni a jó puha ágyinkóban, s élvezni a semmittevés örömeit. Még vécére mennem sem kellett, mert elég volt leszállni az ágyról, kihúzni alóla a bilit, s belecsinálni. Kiönteni már nem kellett, mert volt szolga, aki megtette ezt helyettem. A kaját is az ágyamba hozták. El is híztam alaposan, nagyjából százhusz kiló a súlyom, látszik ez a pocakomon! - veregette meg a hasát a férfi. Szó ami szó, jókora volt. —Hanem aztán végetérték a jó idők, mert az országban kitört a demokrácia, a királyt elkergették, elkergették a főbb tisztségviselőket is, meg a szolgahadának legnagyobb részét is, és bizony nekem is felmondtak, mondván hogy lustákra semmi szükség! Pedig nem szolgáltam rá erre a méltatlan bánásmódra, mert én igazán igyekeztem szorgalmasan, nappalt éjjé téve hogy mindenki meg legyen elégedve velem, s nyugodtan állítom hogy még egy ilyen lustát mint én, nem hordott a bolygó a hátán! Igazán, minden tőlem tellőt megtettem azért, hogy én legyek a világ leglustább illetője, s ezzel dicsőséget hozzak a királynak! De elkergették. S most itt állok munka nélkül, amit még nem is nagyon bánnék, csak nem tudom, miből éljek meg, ha lejár a munkanélküli segély... de remélem, nyerek majd a Kukkolóban, s bármi lesz is a nyeremény, de elég lesz ahhoz, hogy ne kopjon fel az állam, s tovább lustálkodhassak.

—Na de figyelj már, hát nem volt nagyon unalmas egész nap csak az ágyban

fetrengeni, és semmit sem csinálni? - kérdezte kíváncsian Tásácski.

—Ezt épp te kérded, aki több mint harminc évig nem csináltál semmit, bevallottad?

—Hogyhogy semmit sem csináltam?

—Hát úgy, hogy a saját szavaid szerint te énekesnő lennél, de aztán a férjed halála után abbahagytad az éneklést, s több mint három évtizeden át nem énekeltél, azaz semmit sem csináltál! Vagy legfeljebb szomorkodtál. Na de az még rosszabb is mint amit én csináltam, mert én ha heverésztem is, de közben legalább nem szomorkodtam!

—Hát, most hogy már rátaláltam újra az én Khótaszomra – nézett Kalára Tásácski szerelmes mosollyal – most már elárulhatom, hogy e harmincegynéhány év alatt, ha nem is énekeltem, de az nem igaz hogy semmit sem csináltam. Ugyanis ezalatt zenéket szereztem. Teli van a lakásom kottákkal. Bánatomat zenébe költöttem.

—Micsoda?! - szólalt meg ezt hallva Anoli, bár nem is rajta volt a sor a bemutatkozásban. —Ezt eddig nem is mondtad nekem!

—Nem hittem hogy érdekelne téged.

—Na de akkor is, hiszen már hogyan érdekelne, amikor én vagyok a menedzsered!

—De ezek nem olyan dalok, amik alkalmasak lennének koncertekre! Ezek szomorú dalok, például siratóénekek, gyászindulók, vagy más ok miatt szomorúak...

—Azt hogy alkalmasak-e a dalaid a nagyközönség számára, azt bízd csak énram, mert én vagyok a menedzser, nem te, ezt az én dolgom megítélni! És nagyonis úgy gondolom, hogy ezekből a dalokból is remek üzletet lehet csinálni! Ha vége a Kukkolónak, azonnal elénekled nekem ezeket néhány csinos kis albumba, meg fellépsz majd velük koncerteken...

—Azt ugyan lesheted! Eszem ágában sincs szomorú dalokat énekelni, most, hogy újra lesz szerető férjem!

—Hm... na sebj, akkor majd elénekeltetem e dalokat más énekesnővel, de akkor is kiemelem majd a reklámban, hogy ezeket te, Tásácski szerezted, te vagy a zeneszerzőjük! Így nagyobb lesz a kereslet irántuk!

—De ha már ennyit beszélsz, legalább mutakozz be! - kérte őt Pucsakaci.

—Ó bocsánat... természetesen valóban be kell mutakozzam. A nevem Anoli, s én is az orfa népből származom. S a művésznő, Tásácski menedzsere vagyok sok-sok évtized óta. De annyira, hogy ő tulajdonképpen az én felfedeztem.

—Azt azért áruld el, kérlek – szólt hozzá Csinga, a pszichiáter – mit szólsz ehhez a hirtelenjött döntéséhez, hogy feleségül menne Kalához, amikor pedig még csak néhány perce hogy ismeri!

—Ezt amiatt kérdezed mert agykurkász vagy, vagy amiatt mert nő vagy?

—Még hogy „agykurkász”! Micsoda elnevezés!

—Nem akarlak megsérteni, de mifelénk így becézik azokat, akik a te foglalkozásodat űzik. Szóval, milyen minőségben kérdezed ezt?

—Természetesen mindkét minőségben! Mint nőt is érdekel a véleményed, s mint pszichiátert is. Ami azt illeti, mint pszichiáter az a véleményem, hogy a művésznő egyszerűen nem normális jelenleg. Kissé zavaros a világlátása, szerintem néminemű vallási megszállottságban szenved.

—Nos, erre az a válaszom – fontolgatta a szavakat Anoli – hogy én már réges-rég tudom, hogy Tásácski nem teljesen normális. Ami azonban nem csoda. Egész életében védett életet élt, semmire nem volt gondja, egyetlen dolga volt az éneklés,

máshoz nem is ért. De nem is volt szüksége, hogy máshoz is értsen, mert minden egyéb gondot levettem a válláról én, illetve a stáb. Tásácski tehát hiába középkorú már a mi fogalmaink szerint, de tulajdonképpen egyáltalán nem ismeri a világot, nemcsak az emberek világát nem ismeri, de a mi bolygónk világát sem nagyon. Igazából ő egy végtelenségig naiv teremtes. Ilyen értelemben valóban lehet azt állítani róla, hogy nem normális. Sosem volt normális. Na de most mondd meg nekem azt, hogy ugyan miért is kéne érdekeljen engem az, hogy Tásácski normális-e vagy sem?! Nekem az a fontos, hogy újra énekeljen, hogy sokat énekeljen és szépen énekeljen! Emiatt az sem érdekel, hogy Kala azonos-e Khótasszal. Ez érdekelje Tásácskit, nem engem. Engem az érdekel, hogy Tásácski boldog legyen az új férje mellett, mert akkor tud szépen énekelni. Egyelőre úgy néz ki, a fiatalembernek tetszik az én kicsikém, s ez jó jel. Majd meglátjuk, mi lesz később. Én mindenestre nem bánom ha összeházasodnak. Aztán ha jól élnek egymással, nagyszerű, ha meg nem, akkor majd elválnak, vagy ha a válás nehézségekbe ütközne, akkor egyszerűen meggyilkoltatom Kalát! Megvannak ehhez az eszközeim.

—És ha e tettered kiderül?

—Akkor se lenne bajom belőle, sokkal nagyobb a hatalmam annál, hogy ilyesmitől bajom legyen. De nem is derülne ki, megvan ehhez a kellő eszem. Egy biztos: ilyen boldognak mint most, már sok-sok éve nem láttam Tásácskit, én tehát egyelőre nem gördítek akadályt a házassága elé!

—Köszönöm szépen! - szólt Tásácski. —Igazság szerint aggódtam a véleményed miatt...

—Na látod, nem vagyok én olyan rossz, amilyennek tartasz...

—Na jó, halljuk akkor az utolsó szereplőnket! - szólt Pucsakaci.

—Szép jó napot kívánok mindenkinek – szólt a fiatalember – az én nevem Omgur, és foglalkozásomra nézve csipendél vagyok.

—Az mi? - kérdezte Anoli.

—Így nevezik mifelénk azokat a férfiakat-fiatalembereket, akik különböző helyeken, például bárokban táncolnak, főként női közönség előtt, és tánc közben le is vetkőznek előttük.

—Pucérra?

—Van úgy, hogy pucérra is. De nem mindig. Attól függ, mennyit fizetnek a produkcióért. És természetesen nem mindenki alkalmas csipendélnek, ugyanis ehhez az kell, hogy a táncos szép testtel bírjon, kisportolt legyen. Én, mint látszik is, olyan vagyok.

—Na, nálam ugyan nem vagy erősebb, az biztos! - szólt megvetően Kala.

—Ellenben biztos hogy szebben táncolok! - vágott vissza önérzetesen Omgur.

—Úgy látom, hogy ez a csipendélség nem más, mint a sztriptíz-táncosnők párja férfiban. - mondta Tásácski. Omgur bólogatott.

—Bizonyos értelemben igazad van.

Most megint Pucsakaci szólalt meg.

—Akkor most hogy megvan a bemutatkozás...

—Most már áruld el, mi lesz a díj! - követelte tőle Kala, közbevágvá.

—Nem mindegy az neked, fiatalember, hiszen te máris megkaptad a magad díját, mert Tásácski igent mondott neked a leánykérésre!

—No igen, ebben van némi igazság... de mégis kíváncsi vagyok!

—Márpedig azt hogy mi lesz a díj, csak holnap fogom megmondani. Ugyanis már este van...

—Itt, a világűrben? - kérdezte meglepődve a tutu.

—A bolygó ideje szerint van este, a világidő szerint. Szóval most az lesz a program, hogy megkérem a kedves művésznőt, hogy énekeljen nektek valami szépet, ha nem fáradt ehhez, aztán átvonultok a hálóterembe, ott ágyat választotok magatoknak és alszotok. Természetesen, ha nem vagytok még nagyon fáradtak, elalvás előtt lehet beszélgetni is. Aztán majd holnap megtudjátok, mi lesz a díj. Annyit ígérhetek már jóelőre, hogy nem lesz okotok a panaszra, s elárulom azt is, hogy a díj nem olyasmi, ami már volt az előző Kukkolók valamelyikében! Szóval, most hát lássuk Tásácski rögtönzött koncertjét! Úgyis azt mondta az imént, hogy most boldog, akkor pedig dalolja ki magából a boldogságát!

—Jól van, szívesen énekelek nektek – szólt Tásácski, nem is kéréstve magát, azzal felállt, s középre sétált. S énekelni kezdett, még hozzá magyarul, imígyen:

A két rózsza

Regélek néktek két rózsát,
A rózsák szomorú sorsát.
Ott éltek ők a palotában
A császár díszudvarában...
Vérszínpiros az egyik szál,
A másik hófehéren áll!

...
Ahányszor csak a reggel jó
Szépségük napról-napra nő!
A felkelő Nap sugarában
Bimbóztak hajnali párában.
Levéllal egymást cirógatták,
Szerették egymást a rózsák.

...
De aztán zordon reggel jó
A rózsák sorsa rettentő!
Az egyiket leszakajtották,
Társától elválasztották!
Magány borult a másikra
A kedvesétől megfosztva.

...
A kertben hogy mely rózsza él
Arról e dal már nem regél.
De sorsuk immár szétszakadt,
S mindez egy durva kéz miatt!
A jókedv így lett bánattá,
A rózsák könnye harmattá.

A dal végeztével pedig így szólt hozzájuk:

—E dal címe eredetileg az volt, természetesen héberül, hogy „Shney Shoshanim”. Én költöttem át magyar nyelvre még régebben, Khótasz kedvéért. Eredetileg egy embernő énekelte, Ofra Haza, az tehát, akinek én az újjászületése vagyok.

—Nagyon tetszett! Bár a szöveget nem értettem, mert én nem tudok magyarul...

de azért énekelj még valamit! - kérte őt Kala.

—Jó! - válaszolta Tásácski, azzal most ezt énekelte:

Mérgetes rám a tollam, írni nem akar.
Bárhogy is igyekszem, mindig megzavar.
Hiába is írnék én egy „v” betűt,
Makacs ám a toll, és ír helyette „ű”-t.
És bizony az írónom szebben az sem ír,
Hiába igyekszem, mert semmit sem ér!
És bizony az írónom szebben az sem ír,
Hiába igyekszem, mert semmit sem ér!
Mérgetes rám a tollam, írni nem akar.
Bárhogy is igyekszem, mindig megzavar.

—Ez egy gyerekdal volt, s eredetileg az volt a héber címe, hogy „Halparon Berogez”. - mondta Tásácski.

—Tényleg szép volt ez is – mondta erre Targán – de ha szabad javasolnom, menjünk már végre és válasszunk magunknak ágyat, mert álmos vagyok, legalább tizenhat órája nem aludtam, márpedig én a sok alváshoz vagyok hozzászokva!

—No persze, a király lustája... - morogta erre Kala.

—Holnap is énekelhet neked Tásácski, nem muszáj azt este!

—Jól van, menjetek ágyat választani! - mondta nekik Pucsakaci. S erre átvonultak a másik szobába, a hálóba. E szobában is volt a mennyezeten képernyő Pucsakaci számára. Itt öt-öt ágy volt elhelyezve egymással szemben, két sorban. Tásácski azonnal a második ágyhoz lépett, s letelepedett rá, majd így szólt Kalához:

—Azért ide ültem, hogy legyen egy-egy ágy mindegyik oldalamon! Az egyikre fekszel te, a másikra meg Anoli. Megfelel ez nektek?

—Meg, s legyen enyém az ajtó melletti ágy – válaszolta erre Kala – de én úgyis ritkán fekszem majd ott, mert melletted szeretnék majd feküdni, egy ágyon veled, hogy átölelhesselek!

Erre a lány nem is válaszolt semmit, csak elpirult, lehajtotta a fejét, s alulról felfelé szerelmes pillantásokat vetett Kalára. Közben Anoli pedig letelepedett a Tásácski melletti másik ágyra.

Anoli mellé ült le Drás, az egykori püspök, s őmellé Slipi, a biológus. A másik sor ágy gazdái pedig olyan sorrendben kerültek ki, hogy Kalával szemben, az ajtó melletti ágyra ült le Melia, a kolduslány, őmellé Csinga, a pszichiáter, őmellé Omgur, a csipendél fiú, majd Targán a lusta következett, s végül Kuku a tutu.

—Énekeljek még néhány dalt? - kérdezte az ágyválasztás után Tásácski.

—Igen. - felelte Kala.

—Talán jobb lenne ha nem fárasztanád ki magadat, mert ki tudja, Pucsakaci milyen feladatokat tartogat nekünk holnapra! - óvta őt Anoli.

—Én most nem koncertezést szeretnék, hanem azt, ha aludhatnék! - válaszolta a lusta.

—Bunkó! Műveletlen tuskó! - szította meg őt Kala.

—Örülj neki, ha nem énekelget, akkor többet ölelgetheted!

—Még egy szemtelen szó és kitöröm a nyakadat te kövér disznó!

—Azért vagyok kövér, mert aludni akarok?! De tudod mit, nem is vitatkozom

veled, lusta vagyok vitatkozni is, inkább a fejemre húzom a párnát és alszom! - mondta Targán, azzal ahogy mondta, úgy is tett.

S lassan mindenki álomba szenderedett a maga ágyán – kivéve Kalát, mert ő maga is Tásácski ágyára feküdt, ahol ugyan kissé szorosan voltak kettesben, de ezt a lány láthatóan nem bánta.

—Ó, Khótasz! - sóhajtotta, miközben arcát Kala mellére hajtotta, szárnyával pedig betakarta a fiút, s végül így is aludt el.

* * *

Kala magától ébredt. Még félálomban volt, amikor hallotta a többiek járkálását-motoszkálását. Lusta volt kinyitni a szemét, de aztán valami lágyan végigsimított az arcán, s erre csak felpillantott. Alig nyitotta ki a szemét, Tásácski újra végigsimított a fiú arcán a szárnyával.

—Felébredtél, drágám? - kérdezte tőle.

—Nem is fogok aludni, ha te simogatsz engem... Jól aludtál? Nem volt nagyon szűkös kettőnknek ez az ágy?

—Dehogyan. Épp megfelelő volt, hisz úgyis olyan kicsiny vagyok. De egyébként is – több mint harminc évig vártam rád, s most végre a karjaidban aludtam el, s ez olyan boldogsággal töltött el, amit már nagyon-nagyon régen nem érezhettem! Ehhez képest semmit sem számít, ha netán egy kicsit szűkölködnöm kellett a helyet illetően!

—Már bocsánat – szólalt meg hirtelen Omgur – de jól látszik, hogy szerelmed, Kala, csak alig tizennyolc esztendő! Márpedig te azt állítod, hogy férjed, Khótasz ezelőtt több mint harminc évvel halt meg. Tehát ha a halála után újjászületett, akkor most is már emberi fogalmak szerint középkorúnak kéne lennie, valahol harminc és negyven év között, s nem lehet tizennyolc éves, vagyis Kala nem lehet azonos Khótassszal!

—Ugyan már! - legyintett Tásácski. —Simán elképzelhetőnek tartom, hogy valaki nem azonnal születik újjá, hanem előbb néhány évet is akár test nélkül tölt el. Vagy az is lehet, hogy Khótasz előbb egy másik világban született újjá, de valamiért ott korán meghalt gyermekként, s ezután született újjá Kala testében!

—Ami engem illet – szólalt meg Kala – én nemigen hiszek az újjászületésben, de az igazsághoz híven el kell mondanom, hogy bizonyos értelemben én harminchat éves vagyok!

—Hogyhogy? - kérdezte csodálkozva Anoli.

—Úgy, hogy majdnem úgy lett velem, ahogy azt Tásácski mondta az imént: én eredetileg egy másik világban születtem meg. Ott Heffu volt a nevem, és nagyon nagy úr voltam, herceg, roppant birtokok ura. Csak azután történt, hogy harminc éves koromban találkoztam egy varázslóval... - s Kala mesélt tovább, elmondva, miként lett belőle lélekvándor, s hogyan került bele a mostani testébe.

—Vagyis – folytatta – nekem csak a testem tizennyolc éves most, ami a lényeg, az agyamat, a lelkemet illeti, az több mint harminc éves! Én ennek ellenére sem igen hiszek az újjászületésben, de gondoltam azért csak elmondom, hogy a testem ifjúsága még nem bizonyíték arra, hogy én ne lennék Khótasz!

—Ugyan már, ebből egy szót sem hiszek el – legyintett Omgur – ezt csak azért mondod, hogy meggyőzd Tásácskit!

—De hiszen nem kell meggyőznöm, hallottad hogy teljesen magától is mit mondott! Én azért mondom ezt, mert ez az igazság, s amiatt is, hogy megmagyarázzam, mi az oka annak, ha netán nem értenék valamihez, ami ebben

a világban pedig közismert.

—Tásácski, ugye nem hiszed el ezt a kolosszális hülyeséget, ezt a „lélekvándorságot”? - kérdezte Csinga, a pszichiáter.

—De én bizony nagyonis elhiszem ezt! Az a varázsló egyszerűen nem volt más, mint a Sors eszköze azért, hogy az újjászületett Khótaszom ebbe a világba kerülhessen, ahol rám találhat!

—Reménytelen, te teljesen beleőrültél ebbe! - legyintett a pszichiáter.

Kivilágosodott a mennyezeti képernyő.

—Tegnap a bemutatkozáskor tutu vendégünk adós maradt azzal, hogy elárulja nekünk a szakmáját. Szeretném ha ezt most pótolná! - kérte Pucsakaci.

—Én is biológus vagyok mint Slipi. - válaszolta a tutu.

—És hány éves vagy?

—Több mint háromezer.

—Húha, ez igazán szép kor! - ámult Kala.

—Nem kell irigykedni, e szép kort te is megélheted, fiatalember!

—Én ugyan miként is!

—Természetesen a segítségével. Ugyanis hosszú életkorom java részét azzal töltöttem, hogy azt kutattam, miként lehet „tutúsítani” a közönséges, nem tutu embereket! Ezalatt azt értem, miként lehetne segíteni szerencsétleneken, hogy ne nézzenek ki oly rondán. Mert nem vitatható, hogy borzalmasan festenek – úgy néznek ki mint a vadállatok, mert teli vannak állati attribútumokkal, mint például a köröm, a fogak és a szőr! S örömmel jelentem be nektek, meg mindenkinek aki hallja Pucsakaci jóvoltából e közvetítést, hogy meg is találtam e bajra az ellenszert. Kifejlesztettem egy olyan gyógyszert, amit ha bevesz valaki, akkor megszabadul ezektől az atavisztikus vonásoktól. Vagyis kihullik minden testszőrzete, természetesen a haja is, kipotyognak a fogai, s leesik minden körme is. Vagyis külsőre teljesen olyan lesz, mint egy tutu. S még az életkora is meghosszabbodik, élélhet ő is legalább háromszáz esztendeig, s nem kizárt, hogy még tovább is, ha mi tutuk segítünk ebben neki különböző gyógykezelésekkel. De előre szólok, hogy a gyógyszerem csak emberekre hat, orfákra és más fajokra nem, tehát Tásácski és Anoli hiába is jelentkezne hogy kér belőle, mert rájuk hatástalan! Mindenesetre, most hadd kérdezzem meg a Kukkoló emberi szereplőit, ki az, aki tutu akarna lenni, tehát kér a gyógyszeremből? Mert van belőle bőven az úrhajóban, amivel ideérkeztem!

Körülnézett, de nem tolongtak a jelentkezők.

—Én nem akarok elcsúnyulni. - mondta Kala.

—Én sem. - válaszolta Melia.

—Én sem. - szólt Omgur. —Hiszen ha megkopaszodnék s elveszteném a körmeimet, utána senki nem akarná, hogy táncoljak neki! Miből élnék akkor meg?!

—Én sem kérek ebből – közölte a tutuval Slipi – és őszintén kétlem azt is, hogy e műsor hallgatói közül lenne bárki is, aki vállalkozna erre a kezelésre!

—Én ebben nem lennék olyan biztos! - ellenkezett vele a pszichiáter. —Én magam ugyan nem kérek e gyógyszerből az igaz, de hát én még fiatal vagyok. El tudom képzelni azonban, hogy sokan akik már öregek, boldogan beszedik a tutu gyógyszerét, csak azért, hogy tovább éljenek! Végtére is úgy is felfoghatják ezt, mint egy hatékony életmeghosszabbító gyógyszert, aminek azonban súlyos mellékhatásai vannak. És aki öreg, az már úgyis rondán néz ki, tehát a gyógyszer amúgy sem sokat ront a külsejükön. Hiszen aki idős, gyakran magától, minden

külön gyógyszer nélkül is megkopaszodik, s kihullanak a fogai.

—De így a körmeit is elveszíti! - mondta Drás.

—Csekély fizetség ez a háromszáz évnyi életért cserébe.

—De ki akarna olyan soká élni vénen, betegesen?

—Én biztos nem, de nem tartom lehetetlennek, hogy sokan másképp gondolják.

—És - szólalt meg a tutu - aki fiatalon szedi be a gyógyszeremet, az fiatalos külsővel éli meg a háromszáz évet.

—Én esetleg jelentkeznék a gyógykezelésre - szólalt meg most Targán - de csak akkor, ha azután hogy tutus külsőre tettem szert, azután el is költözhetnék a tutuk közé!

—Ugyan minek? - kérdezte Drás.

—Minek, minek, természetesen azért, hogy ott éljek köztük, s részesedhessek minden jóban, amiben egy tutu illető részesedik! Ez nekem nagyon megfelelne, mert mindenki tudja, hogy a tutuk rémségesen kényeskedőek, s nemigen erőltetik meg magukat holmi munkával. Ott közöttük szinte egész nap lustálkodhatnék. Igazam van? - kérdezte Kukutól.

—Megerőltető munkát mi természetesen valóban nem végzünk - válaszolta a tutu - de azért nálunk mindenki dolgozik, különböző berendezéseket vezényelünk például, többnyire távirányítással, vagy valami komoly elméleti problémán törjük a fejünket, például matematikai kutatásokat végzünk...

—Tehát gombokat kell nyomkodni, vagy ülni egy széken és töprengeni. Ez nekem nagyon megfelelne. Tehát elköltözhetek közétek, miután tutusítottál?

—Ez nem egyszerű, ez ugyanis nem tőlem függ. Amennyire tudom, amióta a tutu nép kialakult, még nem fordult elő, hogy befogadtunk volna barbárokat magunk közé. Ugyanakkor természetesen, ha a külsőd tutu-szerű lesz, akkor már a legnagyobb akadály kétségkívül elhárul, mert a megjelenéseddel nem botránkoztatod meg a tutu népességet. Mindenesetre, ez ügyben konzultálnom kéne másokkal, nálam rangosabbakkal, döntéshozókkal. Azaz, egyelőre erre nem válaszolhatok neked se igennel se nemmel.

—Szóval ha befogadnának téged a tutuk, akkor hajlandó lennél elcsúnyulni? - kérdezte Targántól Anoli.

—Ugyan miért is ne! Hiszen jól mondta a pszichiáterünk, öregkoromban úgyis kihullanának a fogaim, megkopaszodnék...

—Azért ez nem biztos hogy igaz, egyáltalán nem minden öregember fogatlan és kopasz!

—De sokan. Ennek tehát nagy a valószínűsége. S én nem is bánom a hajamat, legalább nem kell fésülnööm, ennyivel kevesebbet kell tehát dolgoznom. A fogaim meg... legfeljebb pempős ételeket eszem, gondolom a tutuk körében úgyis csak ilyen étkek akadnak. A körmeimre meg egyszerűen nem lesz szükségem a tutuk közt, mert náluk nem kell olyan munkát végezni, amik körmöket igényelnek. S így legalább megszabadulok a körömvágástól is, azzal se lesz dolgom.

—Adjak akkor neked a gyógyszerekből? - kérdezte őt Kuku szolgálatkészen.

—Egyelőre még nem. Tudni akarom előbb azt, hogy befogadnának-e a tutuk.

—Egy lustára biztos nincs szükségük. - legyintett Kala.

—De hiszen a tutuk mind lusták, ami a fizikai aktivitást illeti. - ellenkezett vele Targán. —Mindenesetre, ezt tudnom kell a döntésemhez.

—De a gyógyszerem akkor is hasznos lenne neked, ha nem fogadunk be, mert tovább élnél! - érvelt neki a tutu.

—Ez igaz, ellenben valóban nagyon ronda lennék, nem kapnék semmi munkát, s így nem tudnék miből megélni.

—Esetleg leszázalékoltathatnád magadat, s élhetnél segélyből. - javasolta neki Omgur.

—Igen, ez nem is rossz ötlet! - derült fel Targán arca. —Csak nem tudom, a fogatlanságot és körömtelenséget elég nagy fokú nyomorékságnak tekintenék-e ahhoz, hogy annyi segélyt kapjak, amennyiből ha szűkösen is, de meg tudok élni. Pedig hej de jó volna, ha úgy lenne! Esetleg Pucsakaci úr megtudakolhatná ezt nekem.

—Majd megkérdezem a jogi osztályomat. - válaszolta Pucsakaci. —De ha a magánvéleményemre vagy kíváncsi, szerintem nem sok esélyed van. Ahhoz hogy alaposan leszázalékoljanak, nem a körmeidre kéne elvesztened, hanem legalábbis néhány ujjadat, még inkább az egyik karodat. Azt azonban nem tartom lehetetlennek, hogy a nézők közül jelentkezzenek egypáran Kuku életmeghosszabbító elixírjéért, hogy így lesz-e, az majd idővel elválílik. Mindenesetre, most térjünk át más témára. Most tudjátok meg ugyanis, mi lesz e Kukkoló díja!

—Na végre! - sóhajtott Kala elégedetten.

—Gondolom, el sem tudjátok képzelni, mi lehet az a díj, ami van olyan értékes, mint egy bolygó! - mosolygott a médiacézar. —Nos, mi *nagyobb*, mint egy bolygó? Hát egy egész világ! Egy egész univerzum! És én épp ezt fogom adni a győztesnek: egy egész univerzumot!

Elhallgatott, és végignézett mindannyiukon.

—Ne higgyétek, hogy megőrültem! Komolyan beszéltem. S mindjárt megmagyarázok mindent részletesen. Az úgy volt ugyanis, hogy egyik korábbi Kukkolómban rövid ideig vendégünk volt egy tutu férfi, akit mi akkor a Min névvel azonosítottunk. Őt tulajdonképpen én mentettem meg. Min össze is barátkozott velem valamennyire, mielőtt a csizik visszavitték volna őt a tutuk közé, aztán jódarabig nem hallottam róla, de nemrég küldött értem egy úrhajót, hogy látogassam meg, mert beszélni óhajtott velem! Én elmentem hozzá, s ott rendkívüli hírt közölt velem. Ez pedig az volt, hogy a tutuk mostanában jutottak el arra a szintre, hogy mesterséges világegyetemeket tudnak készíteni. Ezek afféle kis téridő-buborékok, melyek a mi világegyetemünk nagy téridőbuboréka mellett csüngenek a hipertérben. Ezekbe természetesen be lehet menni a mi világegyetemünkből, mert a tutuk készítettek egy apró kis szerkentyűt, amit „kulcs”-nak neveztek el, mely „kaput” nyithat egy ilyen mesterséges világegyetembe. Minden egyes világegyetemenek külön kulcsa van, azaz egy kulcs csak egy bizonyos világegyetemhez jó, csak abba tud kaput nyitni. A kapu tulajdonképpen nem más, mint egy lyuk a téren, amin át beléphetünk a „kis” világegyetembe. De természetesen „hordozható lyuk”, mert mindig ott nyithatjuk ki, ahol épp akarjuk. A mesterséges világegyetem mérete akkora, hogy nagyjából öt fényév átmérőjű, tehát sokkal de sokkal kisebb mint a mienké, igazán egy porszem ahhoz képest, mindazonáltal igazán jókora egy embernek vagy akár egy egész népcsoport számára. S természetesen a tutuk ezt be is rendezték, mert ha csak az üres Semmi volna odabent, azzal senki nem sokra menne... tettek tehát oda be egy egész mesterséges bolygót! Ezt úgy képzeljétek el, mintha egy óriási, gigantikus, gömb alakú úrhajó lenne, de olyan úrhajó, aminek a felszínén is lehet élni, járkálni. Ugyanis ott is van levegő. Levegő van nagyjából tíz kilométeres magasságig. Nem szökik el, mert a gravitáció nagyjából akkora, amekkorát mi kellemesnek érzünk. A gravitációról nem valami gép gondoskodik, hanem

egyszerűen a bolygó tömege. De mert a bolygó üreges, hiszen teli van szobákkal, folyosókkal, helyiségekkel, így a mérete sokkal nagyobb mint például a Bargan bolygóé, annak nagyjából háromszorosa, hogy a kellő tömeg kijöjjön, s legalább a felszínén megfelelő legyen a gravitáció. A bolygó közepe felé a gravitáció természetesen csökken, mindazonáltal sehol nincs súlytalanság, mert a legközelebb közepéig úgysem lehet lemenni, mert ott a létfenntartó berendezések vannak, például azok, amik az általunk kilélegzett széndioxidból újra oxigént gyártanak. E berendezések természetesen nem működnek örökké, de elég sokáig, mert a tutuk szerint néhány millió évig elvannak karbantartás nélkül, s ennyi időre elég az energia is, amit beléjük építettek. Tehát jó néhány emberi élettartamra elegendő mindez... És most valami fontosról kell beszélnem. Mégpedig a hőmérsékletről. A hőmérsékletet nem szabályozza odabent semmiféle gép, mert a tutuk egyszerűen úgy csinálták meg ezt a mesterséges világegyetemet, hogy ott mindenütt, még a bolygótól óriási távolságra is kellemes legyen a hőmérséklet, egyszerűen amiatt, mert olyan erős a kozmikus háttérsugárzás, hogy az gondoskodik a megfelelő hőmérsékletről. E sugárzás nem ártalmas az emberi lényekre, a vastag ózonréteg miatt, meg különben is, leggyakrabban úgysem a bolygó felszínén élnek majd ott az emberek, hanem belül, s így a burkolat leárnyékolja a háttérsugárzást. Bár mint mondtam, azt megszűri már az ózonréteg is. Na de ami a lényeg: a tutuk úgy tervezték ezt, hogy nekik legyen jó, megfelelő, ezokból azt szerették volna, ha mindenütt pontosan huszonöt fok a hőmérséklet, mert ők ezt szeretik, ők ehhez vannak hozzászokva, s már akkor is ha ettől csak fél fokkal is eltér a hőmérséklet, kényelmetlenül érzik magukat. Na de amikor a legelső világegyetemet készítették, akkor ez nem sikerült nekik, mert ez még nekik is újdonság volt, hiszen ez csak a prototípus volt, kissé elszámolták magukat, s az történt, hogy bár a világegyetemük minden egyéb tekintetben tökéletes lett, de a hőmérséklet beállításába hiba csúszott, s az nem huszonöt fokos lett, hanem majdnem pontosan huszonnyolc fok! Tutu fogalmak szerint tehát jókora a különbség, mert alaposan túllép ez a három fokos eltérés a számukra még megengedhető fél fokos különbségen. Így aztán úgy döntöttek, hogy készítenek másik világegyetemet... sőt, még sok-sok másikat is... ami már azonban tökéletes lesz. Ezzel pedig nem foglalkoznak többet, egyszerűen használhatatlannak minősítik, mert, ezt elfelejtettem mondani eddig, a hőmérséklet utólagos állítására nincs lehetőség, pontosabban szólva, azt csak növelni lehet, energia kibocsátásával, csökkenteni már nem lehetséges. A tutuk tehát a továbbiakban nem foglalkoztak ezzel a világegyetemmel. Hanem Minnek, az én tutu barátomnak eszébe jutott, hogy ha ez a tutuknak használhatatlan is, de a közönséges emberek, a tutuk fogalmai szerint tehát a barbárok számára ez még tökéletesen jó és használható, mert mi sokkal nagyobb hőmérséklet-tartományt is könnyedén elviselünk mint a tutuk! S így most megkérdezett engem, hogy kell-e nekem ez a mini világegyetem. Mert Min olyan magas rangban van a tutuk közt, hogy jogában állt elajándékozni ezt a világegyetemet. Megjegyzem, ehhez nem is kellett olyan ménkü nagy rang, mert a tutuk számára ez csak szemét, hiszen nem használható. Én mindenesetre örömmel kaptam az alkalmon, mondtam hogy persze hogy kell nekem! S így megkaptam tőle. Voltam is odabent nemegyszer, megnézegettem mindent, és nagyon tetszik, mindazonáltal úgy gondolom, hogy én nem sok mindenre használhatnám, van nekem elég sok mindenem ebben a mostani világegyetemben is, így aztán aként döntöttem, hogy nem tartom meg magamnak, hanem ezt ajánlom fel a

legközelebbi Kukkolóm díjának! A díj tehát egy egész világegyetem, vagy más szóval élve, mert e kifejezés nagyon tetszik nekem, egy „hordozható lyuk”. S most be is fejezem a beszédemet, inkább benneteket kérdezlek, hogy annak alapján amit az imént hallottatok tőlem a díjról, ez tetszik-e nektek, meg vagytok-e elégedve vele vagy netán csalódás ért benneteket, s ha ti nyernétek, mihez kezdenétek a díjjal!

—Szólhatok akkor? - kérdezte Targán.

—Csak nyugodtan!

—Akkor, mielőtt erről az egészeről véleményt mondanék, szeretnék feltenni egy kérdést! Mégpedig azt, hogy van-e azon a mesterséges bolygón élelem!

—Természetesen van, hiszen mondtam, hogy az mindennel fel van szerelve, amit a tutuk szükségesnek tartanak az élethez! Van tehát élelem is. De csak olyan élelem, amit a tutuk szoktak fogyasztani, tehát jobbára pompós ételek, amihez nincs szükség fogakra, meg mindenféle italok... Az élelemgyártás természetesen automatikus, mert az ürüléket s egyéb esetleges hulladékokat feldolgozzák a gépek.

—Hát ebben az esetben a válaszom egyszerű: én bizony ha nyerek, azonnal beköltözök oda! Ott aztán nyugodtan lustálkodhatnék életem végéig! Sőt, mert ez egy egész bolygó, megengedném néhány szép kislánynak hogy odaköltözzön, hiszen elférnénk ott akár néhány százan is, de természetesen amelyik kislány odaköltözik, az vállalni köteles hogy amikor csak akarom, velem hál. Így biztosítva lenne az is, hogy nemileg se legyek kielégületlen.

—Meglep, hogy ilyesmire is gondolsz – szolt hozzá gúnyosan Kala – hiszen szexelni oly fárasztó, vagy nem? Hogy fér ez össze a lustaságoddal?

—Összefér vele, mert ha fárasztó is, de kellemes! Legalábbis ha nem kell hozzá udvarolni a lányoknak, mert ahhoz tényleg lusta vagyok. De ha csak úgy szép nyugodtan lefekszik velem, s nem igényel előtte hosszas széptevést, gyözködést, akkor ez még belefér a lustaságomba. Bár meg kell mondjam, igazat adok neked abban, hogy a szex fárasztó, s tulajdonképpen nem is erősek az ilyen irányú igényeim, nem gyakrabban tör rám a vágy, mint nagyjából egyszer havonta. De akkor tényleg kellemes. Ő igen, és még azt hadd mondjam el, hogy ha nyerek, azonnal beszédem a tutu barátunk gyógyszerét, hogy „megtutuosdjam” én is, s így tovább éljek, azaz tovább élvezzem majd a „hordozható lyukban” a semmittevés örömeit!

—És gondold hogy lesznek akik vállalják a veled lefekvést azért, hogy odabent a lyukban aztán semmit se csináljanak?

—Hogyne lennének ilyenek! Lehet hogy nem sokan, de nekem négy-öt fő is elég, s ennyit bizvást találok, ha máshol nem, hát a koldusok közt.

—Mi erről a véleménye Meliának, hiszen ő koldus? - kérdezte Pucsakaci.

—Igen, koldus vagyok, de én nem költöznék be abba a lyukba, még akkor sem, ha nyerek, s így nem kell cserébe lefeküdnöm Targánnal. Ugyanis nagyon unalmas volna odabent az élet. Aztán meg, ha egyedül élek ott, akkor hogyan találok rá az igaz szerelemre?!

—Akkor te csalódtál a nyereményben?

—Nem, azt nem mondhatnám! Szeretném megnyerni ezt a külön világegyetemet. Én csak azt mondom, hogy nem élnék ott állandóan, a nap huszonnégy órájában. Ám arra jó volna, hogy odamenjek minden nap végeztével, tudniillik pihenni, aludni, sőt, étkezni is, hiszen ott lenne annyi élelem, hogy többé nem kéne koldulnom, mert nem kéne ennivalót vásárolnom sosem, életem végéig sem!

Tehát nekem nagyonis megfelelne ez a nyeremény. De nem élnék ott állandóan, időm java részét ebben a világban tölteném, mert itt van lehetőségem ismerkedni.

—Akkor most halljuk, mit szól a nyereményhez Drás apostol!

—Én azt szólok ehhez, hogy nagyon-nagyon szeretnék nyerni! Igazán, ez a nyeremény kielégíti legmerészebb álmaimat-vágyaimat is! Mert ez egy külön világ nekem, tulajdonképpen egy egész bolygó, épp csak még sokkal jobb is mint egy bármilyen közönséges bolygó lenne, mert nem kell úrutazni ahhoz, hogy odaérjünk hozzá, s ráadásul eleve be is van rendezve minden széppel és jóval! Én arra használnám fel nyerésem esetén, hogy elvonuljak oda vallásom követőivel, s ott megalapítsuk az Igazak Országát! Ott úgy élnénk, ahogy az illik Iloé és Kajjám vallásának követőihez, de természetesen ki is járnánk onnan időnként e világba a „szántóföldi munkát” végezni... Ha valaki nem ismerné e kifejezést, annak elmondom, hogy „szántóföldi munka” alatt nem mezőgazdasági tevékenységet értek, hanem a hittérítést, hogy sokak lelkét megnyerjük a tanaink számára. Ez ugyanis kötelességünk, de egyben olyan munka is, amit nagy örömmel, élvezettel végzünk.

—És mi a véleménye csipendélünknek?

—Én azt mondom – szolt Omgur – hogy ha én nyerek, akkor én is beköltözöm oda állandóra, csak épp előtte felajánlom bárkinek hogy velem tarthat a lyukba, az esetben, ha elismeri, hogy odabent én vagyok a király! Régi vágyam ugyanis királynak lenni. Épp csak előre figyelmeztetek mindenkit, hogy rám nem havonta egyszer szokott rájőnni a nagy kanvagy, hanem naponta is, sőt, van úgy hogy naponta többször, s ha király leszek, akkor természetesen elvárom, hogy minden nő aki az alattvalóm, engedjen a vágyamnak ha megkívánom!

—De mire használnád a királyi hatalmat, ha egyszer odabent már van minden, készen, mindenkinek, s csak fogyasztani kell? - kérdezte tőle Tásácski.

—Például arra lenne jó a hatalmam, hogy minden nőt megkaphassak, akiket csak akarok! Meg aztán ha odabent van is minden ami a létfenntartáshoz szükséges, de hogy ne unatkozzunk, a szórakozásunkról bizony magunknak kéne gondoskodni, kellene tehát például színházi társulatot szervezni, meg kellenének színészek, színésznők, énekesek... és ha például rendezünk egy szépségversenyt vagy tehetségkutató vetélkedőt, akkor ezeken én lehetnék az elnök, hiszen én vagyok a király! Tehát dönthetnék művészeti kérdésekben a magam ízlése szerint! S jó is hogy megkérdezte engem, mert most felajánlom neked, hogy ha én nyerek, akkor is jöhetsz a lyukba, mert szívesen látlak ott mint énekesnőt!

—Köszönöm, de nem kívánok élni az ajánlatoddal, mert félnék tőle hogy velem is le akarná feküdni, márpedig abból nem kérek.

—Efelől megnyugtathatlak, semmi vágyat nem érzek nem emberi lények ölelése iránt!

—Én már bizony akkor is csak az én drága szerelmemmel Khótasszal akarok maradni... azaz, Kalával. Mert rá gondoltam. Csak még szoknom kell az új nevét.

—Jöhet Kala is, ha elismeri, hogy én vagyok a király.

—Esetleg el is megyek oda majd, látogatóba – válaszolta Kala – de semmiképp sem végleg. Mert én inkább azt a bolygót óhajtanám megismerni, ahonnan Tásácski származik. Sokkal érdekesebb lehet ugyanis mint a lyuk. Úgysem voltam még soha nem emberi lények hazájában.

—És neked mi a véleményed a nyereményről? - kérdezte Pucsakaci.

—Engem pillanatnyilag nem túlzottan érdekel a nyeremény. Amíg nem tudtam hogy mi az, addig kíváncsi voltam rá, de most hogy ki van elégítve a

kíváncsiságom, most már nemigen foglalkoztat a kérdés, mert inkább arra gondolok amit mondtál is nekem tegnap: hogy tudniillik én már megkaptam a nyereményemet, Tásácski személyében! Én most a lyuk helyett inkább rá gondolok.

—Ő de szépeket mondasz nekem, szerelmem! - nézett rá ellágyulva a nő.

—Szóval – folytatta Kala, és megsimogatta Tásácski haját – én bevallom, de már korábban is meséltem, hogy amikor még egy másik bolygón, másik testben herceg voltam, akkor nagyon szerettem volna király lenni. Ez a mesterséges bolygó, ha nyerek, alkalmas hely volna arra, hogy ott király legyek, csak alattvalókról kell gondoskodni hozzá! Arra azonban nemigen van ötletem, honnét szereznék oda alattvalókat, hacsak nem úgy, ahogy azt Omgur mondta, hogy megengedem mindenkinek az odaköltözést, ha elfogad engem királynak. De ez nem biztos hogy jó ötlet, mert mi van ha erre odaköltöznek sokan, néhány százezren is akár, aztán egyszer csak fellázadnak, azt mondják, mégsem vagyok a királyuk?! Meg aztán, ott tényleg nekünk magunknak kéne gondoskodni a szórakozási lehetőségeinkről, és én nem érzem alkalmasnak magamat arra, hogy ezt irányítsam, mert még csak hat éve élek ebben a világban, s így nemigen ismerem ennek lehetőségeit és módozatait. Úgyhogy én azt hiszem ez úgy lesz, hogy ha nyerek, akkor rábízom ezt az egészet az én drága feleségemre, Tásácskira, hogy legyen az a sorsa a lyuknak, amint arról ő rendelkezik! Végülis nekem olyan égető szükségem úgyszólván erre az egészre, mert úgy hallottam tegnap, hogy Anoli, a menedzsere nagyon gazdag, ebből gondolom hogy Tásácski is gazdag lehet, már csak amiatt is, mert ha harminc éven át nem énekelt, s mégsem halt éhen akkor jócska vagyona lehet, ezokból gondolom hogy házasságunk után sem leszünk rászorulva a hordozható lyuk élelemforrásaira, mert megélünk majd mi ebben a világban is! Vagyis döntsön majd ő, Tásácski!

—Aha, és ő hogy dönt? - kérdezte tőle Pucsakaci.

—Egyelőre sehog. - válaszolta nyugodtan a nő. —Mert pillanatnyilag engem nem a lyuk érdekel, hanem az, hogy megtaláltam Khótasz újjászületését, régi-új férjemet, őt, aki most Kala! Az én gondolataimat most ez tölti ki, ő és nem a lyuk. Természetesen örvendek ha megnyerem netán, de ráérek majd akkor törni a fejemet, mihez kezdek vele. Mindenképp ellátogatok majd oda, körülnézek majd odabent, s a döntésem nyilván attól is függ majd, hogy hogy tetszik nekem az, amit ott bent találok.

—És mi a véleménye erről a menedzserednek, Anolinak?

—Nekem az a véleményem, hogy ha Tásácski nyer, akkor azonnal megkövetelem tőle, hogy ajándékozza a lyukat nekem. Ugyanis nem való neki. Azért nem való neki, mert elvonná az idejét és a figyelmét az énekléstől, az egyetlen dologtól, ami őt boldoggá teszi! Neki semmi szüksége arra a lyukra, mert jól mondta ezt Kala, Tásácski enélkül is elég gazdag ahhoz hogy ne kelljen nyomorognia, sőt, nagyon jól éljen! Márpedig nekem elegendő van abból, hogy több mint harminc évig nem énekelt, elvárom hogy most már hogy rátalált Kalára, elkezdjen újra énekelni, azaz, visszatérjen a művészi életbe! Előre látom, óriási sikere lesz!

—De hát harmincegynéhány év épp elég ahhoz, hogy elfeledjék.

—Nálatok embereknél lehet, de nem nálunk, mert mi oly hosszú életűek vagyunk. Vagyis ebből az következik, hogy még nagyonis élnek azok, s még csak nem is különösebben idősek, akik régebben rajongtak Tásácskiért! Ezek nagyon fognak örvendeni a művésznő visszatérésének!

—És gondolod hogy neked ajándékozza majd a nyereményét?

—Természetesen. Én vagyok a menedzsere, s ahhoz van szokva – hogy úgy mondjam úgy neveltem – hogy vita nélkül megtegye azt, amit mondok neki. Különben is, azelé nem gördítetek akadályokat, hogy ellátogasson a lyukba, s körülnézzon ott, kielégíteni a kíváncsiságát. Csak azt akarom, hogy azután jöjjön ki onnan, s ne foglalkozzék az egésszel, hagyja a lyukkal törődést rám, s ő térjen vissza mielőbb a zenéhez, a Hangok Világába!

—És te mihez kezdesz a lyukkal, ha te nyered meg, vagy ha Tásácski nyer de neked adja?

—Én azt kezdem vele, hogy azonnal tudóscsoportot toborzok, hogy felderítsék a lyuk belsejét, mert az telis-teli lehet a tutuk gépeivel, s azt akarom, hogy ezek titkát a mi népünk is ismerje! Ez megismételhetetlen lehetőség arra, hogy elsajátítsunk egy csomót a tutuk tudásából, márpedig mindenki tudja, hogy a tutuk a Galaxis első számú vezető hatalma! S a sok technikai lelemény amire így rájövünk, mind az én nevemhez is fűződne, mert nekem hála ismerheti meg azokat a népünk! Igen, ez nagyon jót tenne a hírnevemnek!

—Máris meggyőztél – mondta neki Tásácski – semmi kifogásom ellene, hogy ha nyerek, eljöjjön a tudóscsoport a lyukba, felderíteni az ott levő gépek működését!

—Ennek örülök, de jobban örülnék annak, ha azt is határozottan kijelentenéd, hogy akár nyersz, akár nem, mindenképp visszatérsz az énekléshez!

—Természetesen ez így lesz, hiszen nyilván az én szerelmemnek, Kalának is akkor tetszem a legjobban, ha sokat és szépet énekelek neki! Ez egészen biztos, mert Khótasz is így volt ezzel, akkor pedig ő is így kell legyen vele, hiszen ő Khótasz újjászületése!

—És azt elhiszed-e Anoli, amit mondott magáról Kala, hogy ő valamiféle herceg volt nem is olyan rég még egy másik bolygón, egy másik testben?

—Nem. Szerintem csak valamikor nagyon megüthette a fejét, s amiatt képzel ilyesmiket. Vagy esetleg azért mondja ezt, hogy imponáljon Tásácskinak. De mindegy, akárhogyan is van, mert engem a legkevésbé sem érdekel, miket fecserészik, tőlem akár a legnagyobb blódségeket is mondogathatja, amíg azt látom hogy Tásácski boldog mellette!

—Hát akkor most indiszkrét leszek, s elárulom mindenkinek, hogy valószínűleg igazad van, mert ezelőtt nagyjából hat esztendővel az történt Kalával, hogy egy iskolai verekedés során nagyon megütötték a fejét! Ugyan nem maradt nyoma semmi külső sérülésnek, de valami megzökkenhetett az agyában, mert még írni-olvasni is elfelejtett, s bár korábban az iskola kitűnő tanulója volt, de azután annyira buta lett, hogy kisegítő iskolába kellett járnia. Sőt, mindmostanáig is oda járt, onnan jött ide a Kukkolóba. És nemcsak buta lett, de oly vad is, hogy bár még nagyon fiatal, de máris több embert meggyilkolt.

—És ezt miért árultad el róla? - kérdezte Csinga.

—Például azért, hogy megkérdezzem a kedves művésznőt, hogy ezt tudván is a felesége akar-e lenni Kalának.

—Hát már hogy is ne akarnék! És nem is hiszem azt, hogy buta lett. Úgy történhetett, hogy épp a verekedés közben került bele abba a testbe, s persze hogy nem tudott írni olvasni, amikor a maga világában azt nem tanulta!

—Igen, ez pont így történt velem, hiszen meséltem is! - szólt Kala.

—Na de nem félsz-e attól, hogy ha ilyen vad, akkor téged is megöl egy dührohamában?

—Nem, nem félek tőle. Az emberek már csak olyanok, hogy vadak. Elárulom, az én bolygómon mindenki roppantmód fél az emberektől, esténként az anyák a

rosszcsont gyermekeiket az emberekkel riogatják elalvás előtt, és egyáltalán, nem is nevezzük másként az embereket, csak úgy, hogy a „Csupasz Gyilkos”.

—A gyilkost, azt értem, de miért csupasz?

—Mert nem szőrös. Az én fajomban ugyanis a férfiak nagyon szőrösek. Valahogy úgy néznek ki, mint nálatok a majmok. Na és hogy folytassam a mondanivalómat, szóval, nálunk közismert tény, hogy az emberek vadak, fékezhetetlenek, hogy gyilkos hajlamúak, s mindenki elhisz róluk minden rosszat az első szóra! Az nekem tehát nem újdonság hogy azt mondod, Kala már megölt néhány illetőt. Persze hogy megölt, szerintem ez egészen természetes egy ember részéről! Khótasz is gyilkolt, egyszer egyik fellépésem alkalmával megölt egy orfa férfit aki csúnyákat mondott rólam, percekkel később megölt egy ügyvédet is, aztán meg később megölte első férjemet, Kenázt is, levágta a fejét! Miért is csodálkoznék hát rajta, hogy most Kala testében is gyilkolt néhányszor. Ez nem számít. Az számít csak, hogy szeressen!

—De hátha téged is megöl!

—Az nem lehet, hiszen szeret!

—De hátha nem szeret csak úgy mondja!

—Érzem hogy szeret.

—De néha az ember megöli azt is, akit szeret.

—Ez csak olyankor szokott előfordulni, ha megcsalja őt a neje, de nekem eszem ágában sincs megcsalnom Kalát. Különben is: ha megöl, hát megöl, joga van hozzá, elvégre már kétszer is megmentette az életemet!

—Ugyan mikor?

—Hát akkor, amikor még Khótasz volt!

—Ja vagy úgy... Nos, jól van. Halljuk akkor Slipit, mi a véleménye a nyereményről!

—Az én véleményem az, hogy a nyeremény nagyon érdekes, de én jobban örültem volna egy nagy rakás pénznek. Ha azonban már így esett, teszek egy javaslatot Drásnak: ha én nyerek, vegye meg tőlem a hordozható lyukat sok pénzért!

—De hát az nagyon sokat érhet, honnan volna nekem arra elég pénzem!

—Adakozásból! Gyűjtse össze a kellő pénzt az egyházad nyája, a hittestvérek! Adjon mindenki annyit a jó ügy érdekében amennyit csak bír, s akkor ha meg leszek elégedve az összeg nagyságával, nektek adom a lyukat, s megalapíthatjátok ott a magatok országát!

—Nem is rossz ötlet, máris beleegyezem!

—És mihez kezdene a nyereményével az agykurkászunk? - kérdezte a pszichiátert Pucsakaci.

—Azt hiszem vegyitem egymással az előttem szóló ötletét Anoli ötletével! Vagyis, én is felajánlom megvételre a lyukat, de nem Drásnak, úgysem hiszem hogy eleget tudnának fizetni érte, annyit semmiképp sem amennyit érne, hanem én a kormányunknak ajánlom fel majd megvételre, Állam Bácsinak, hogy aztán küldhessen a lyukba tudóscsoportot a tutu technika tanulmányozására!

—Akkor már csak a tutu vendégünk van hátra! Halljuk hogy ő mihez kezd a nyereménnyel!

—Én nem tartanám meg azt magamnak. Az én számomra úgyis jórészt használhatatlan lenne, mert túl meleg – bár tulajdonképpen, ha megerőltetem magamat, ha elviselem a rossz közérzetet, akkor akár néhány napig is el tudom viselni azt a hőmérsékletet. Szóval, egy látogatás erejéig nyugodtan bemehetnék oda. De minek menjek, amikor ott is csak ugyanazokat a használati tárgyakat

találnám, mint a magam megszokott tutu életében, a bolygón ahol eddig laktam! És hosszabb távon a lyuk hőmérsékletét csak űrruhában lennék képes kibírni, ami hűteni tudja a testemet. Szóval nekem nem kéne az a lyuk. Hanem arra gondoltam, hogy ha megnyerem, akkor felajánlom, hogy költözzön be oda mindenki, aki hajlandó magát a tutusító gyógyszerrel kezelni! Ekkor külsőre olyanná válnak mint a tutuk, nem néznek majd ki barbároknak, állatoknak, az életük is meghosszabbodik, s a lyukban úgy is élhetnek majd mint a tutuk, annak ellenére, hogy nem kell a tutu közösségtől befogadást esdekelniük! Ez lenne az általam csinált új-tutuk országa, világegyeteme!

—Én máris jelentkezem hozzád! - szólt Targán.

Ám senki más nem szólt, hogy hajlandó lenne tutusítani magát...

—Na jó - szólt Pucsakaci néhány másodperc múlva - akkor most egy időre magatokra hagylak benneteket, menjetek reggelizni!

Hőseink elvonultak a fürdőszobába, hogy elvégezzék a reggeli mosakodást, majd felkeresték az ebédlőt. Itt előrecsomagolt, azonnal fogyasztható ételekből válogathattak, amelyeket csak melegíteni kellett, sok esetben azt sem. Mindenki azt ehetett amit óhajtott, mert az ebédlőből nyílt az éléskamra, s ez óriási volt, akadt választék bőven. Tudták, hogy innen kerül majd ki az ebédjük és a vacsorájuk is. Persze annak sem volt akadálya, hogy aki akar, az nekikezden valami bonyolultabb étel főzicskélésének.

—Te hogy fogod elfogyasztani a mi ételeinket? - kérdezte a tutut Slipi.

—Sehogy. Némelyiket nem tudnám megrágni, mások nem ízlenének, de különben sem fogyasztanék a ti ételeitekből, mert nem eszem barbár ételt, ugyanis nem tartom elég sterilnek. De ez nem probléma nekem, mert az űrhajóban amivel jöttem ide, hoztam elegendő élelmet, s ezek egy részét Pucsakaci átvitette ide az éléskamrába, ott hátrébb azon a piros polcon vannak, s én majd azokból eszem.

Mire a tutu kiválogatta a maga ételeit, már mindegyikük a hosszú asztal mellett ült. S most megszólalt Drás:

—Jó étvágyat kívánok mindenkinek!

—Jó étvágyat... Jó étvágyat... - hallatszott mindenfelől. Csak Targán szólt így:

—Nekem inkább étvágytalanságot kívánjatok, mert fogyókúrán vagyok!

—Nem úgy néz ki! - válaszolta epésen Anoli.

—Tudom hogy kövér vagyok, de épp azért vagyok fogyókúrán.

—Úgy értem, nem a testedre gondoltam, hanem azért nem néz úgy ki mintha fogyókúrán lennél, mert túl sok ételt pakoltál magad elé!

—Ugyan... máskor sokkal többet eszem! Ez most az én fogalmaink szerint igazán csekély mennyiség!

—S gondolom, ebédre még többet fogsz enni.

—Még szép! Hisz az a főétkezés!

—Ez akkor nem fogyókúra. Ez sosem fogyaszt majd le téged, ez legfeljebb arra jó, hogy lassabban hízz tovább, mint ahogy eddig híztál.

—Hát, majd óvatosan, apránként igyekszem csökkenteni az étel mennyiségét. De csak lassan, fokozatosan, hogy a hirtelen ételmegvonással ne stresszeljem a szervezetemet.

—Abból se lesz semmi hogy te lefogj! - legyintett Anoli.

Most Drás szólalt meg:

—Figyelj csak Targán! Nekem eszembe jutott valami. Miért ne szövetkezhetnénk?! Fogadjuk meg, hogy ha te nyersz, akkor nekem adod a lyukat, de úgy, hogy te természetesen benne lakhatsz életed végéig, s ehetsz ott amit csak akarsz,

amennyit csak akarsz, s természetesen dolgoznod sem kéne semmit, nyugodtan lustálkodhatnál ott. Én meg beköltöznék oda a vallásom követőivel, s megalapítanánk ott az Igazak Országát. Elég nagy az a mesterséges bolygó, elférnénk ott nemcsak mi de te is, akár olyan részre is költözhetnél, hogy soha nem találkozna velünk, mert ha az háromszor nagyobb mint a Bargan bolygó, ráadásul nemcsak a felszínén lehet élni, de az egész sok száz emeletből áll, mert olyan mint a hagyma, réteges felépítésű, akkor úgysem tudjuk azt mi néhány ezren belakni egy egész emberi élet alatt sem! Én ellenben megígérném neked, hogy ha én nyernék, akkor is az lesz hogy beköltözöm oda a híveimmel, de akkor is megengedem neked hogy odaköltözz, s ott élj lustálkodva életed végéig! Nos?

—Jó ötlet! Máris igent mondom rá!

—És – szölt megint Drás – szerintem Anolival is szövetkezhetnék. Mert figyelj csak Anoli, mi lenne ha megegyeznénk, hogy ha te nyersz, akkor nekem adod a lyukat hogy beköltözhessen oda a híveimmel, meg Targán is beköltözhessen oda hogy nyugodtan lustálkodhasson, ezt nyugodtan megteheted, mert attól hogy nekem adod, én még megengedném, hogy a bolygód vezető tudósai bejöjjenek oda, és tanulmányozzák a tutu technológiát! És én meg ezért cserébe megígérem, hogy ha én nyerek, akkor is megengedem neked, hogy tudósokat küldj a lyukba tanulmányozni a technikát!

—Ezen még gondolkodom, Drás! Egyelőre jobban szeretném, ha a lyuk a nyerésem esetén az enyém maradna! Tudod, én már csak jobban bízom önmagamban mint másban! De Targánnal szerintem szövetkezhettek én is. Mert az úgy lenne, hogy ha nyerek, maradna az enyém a lyuk, de megengedném neki, hogy ott éljen benne, cserébe meg azt kérem hogy ha ő nyer, engedje hogy tudósokat küldjek a lyukba!

—Beleegyezem ebbe is! - szölt boldogan Targán. —De mi lesz ha nem te nyersz hanem Tásácski, aminek őszinténszólva nagyobb esélyét látom?

—Ugyanez lesz akkor is, mert mindegy hogy én nyerek vagy ő, mert hallhattad korábban, hogy ha ő is nyer, de nekem adja a nyereményt.

—És ha Kala nyer?

—Akkor is ez lesz, mert Kala Tásácskinak adja a lyukat, Tásácski meg azonmód nekem passzolja tovább.

—Ez jó hír, mert eszerint akár Drás nyer, akár te Anoli, akár Tásácski, akár Kala, mégis biztosítva van a lustálkodási lehetőségem! Ez velem együtt már öt ember, tehát a tíz szereplő fele, vagyis eddig ötven százalékos az esélyem arra, hogy biztosítva legyen a jólétem! Sőt, az esélyem erre még több, mert akkor is mehetek a lyukba, ha Kuku nyer! - nézett a tutura.

—Valóban, szépen alakulnak az esélyeid! - mondta Melia. —Sőt, most én is bejelentem, hogy ha én nyerek, akkor is megengedem, hogy ott lakj a lyukban, feltéve ha ezt te is megengeded nekem akkor, ha te nyersz. Tudom ugyan, hogy ha te nyersz, akkor Drásnak ígérted a lyukat, de nincsenek ők annyian, hogy mellettük ne jutna nekem egy akár jókora hely is. Különben is ritkán leszek ott, inkább csak akkor, ha aludni akarok, vagy ha a lyukban található tutu ételekből akarok enni.

—Ezt boldogan megengedem neked Melia!

—És – folytatta a lány – én is szövetkeznék Anolival, s ezáltal Tásácskival és Kalával is, mert ha én nyerek, megengedem nekik hogy tudósokkal kikutassák a tutu okosságokat ott a lyukban, de akkor ha ők nyerne, megengedik nekem hogy ott éljek!

—Beleegyezem, Melia! - válaszolta Anoli.

—Szövetkezek Drással is, ugyanolyan feltételek mellett, mint ahogy azt Targánnal tette. - folytatta a lány.

—Máris rábólintottam! - felelte sietve, már-már mohón az apostol.

—Akkor már csak Slipitől, Csingától és Omgurtól kell félnem! - mondta Targán.

—Hát, velem csak akkor szövetkezhetsz, ha beleegyeznél, hogy ha te nyersz, akkor nekem adod a lyukat! - mondta neki Omgur.

—Azt nem lehet, azt már Drásnak ígértem!

—Akkor pedig mondj le a velem való szövetségről.

—És velem sem szövetkezhetsz, mert én pénzt akarok a lyukért. - mondta neki Csinga.

—És én is. - közölte röviden Slipi.

—Fő az, hogy a résztvevők többségével megegyezésre jutottam! - bizakodott a lusta.

—Én viszont – szölt Kala – arra gondoltam, az jutott most az eszembe, hogy talán szövetkezhetnék Kukuval! Mégpedig úgy valahogy, hogy ha én nyerek, akkor természetesen megengedem Anolinak, hogy tudósokat küldjön a lyukba, de azt is megengedném, hogy a Kuku gyógyszerét beszedő illetők is beköltözzenek oda, legyen az az ő világuk, csak ezért cserébe ismerjék el, hogy én vagyok a királyuk! Ha ellenben a tutu nyerne...

—De várj már egy percet – vágott közbe Tásácski – nemrég még azt mondtad, ha te nyersz, nekem adod a lyukat, mert döntsek én felőle!

—Ha kéred, meg is kapod, de szerintem jobban tennéd ha nem tiltakoznál az ötletem ellen, mert ha így alattvalókra tennék szert és király lennék, az neked is nagyon jó lenne, mert mellettem te lehetnél a királyné!

—Ne is győzködd a művésznőt, fiatalember, mert ez nem fog menni! Nem egyezem bele a szövetségbe! - szölt a tutu.

—Miért nem?

—Azért nem, mert nemcsak egyedül te akarnál a lyukban élni, de vinnéd magaddal Tásácskit is. Sőt, még egy egész csomó mindenkit odacsődítenél a fajtájából, s ebből én nem kérek.

—Nem sok vizet zavarna ott az a néhány tudós.

—De igenis sok vizet zavarna, mert én a legkevésbé sem óhajtom, hogy a tutu technikát megismerjék mindenféle szörnyetegek!

—Miféle szörnyetegek?

—Mint például a feleséged, vagy legalábbis a leendő feleséged, vagyis Tásácski. Vagy Anoli. Mert ők a szememben szörnyetegek. Mindenki szörnyeteg, aki nem ember. Sőt, még az emberek is szörnyetegek, ha nem tutuk. Csak annyiból jobbak mégis az emberek, hogy rajtuk már lehet segíteni, már ha akarják, ha hagyják, hála nekem, mert van ez a tutusító gyógyszerem amit már említettem is... de aki ezt nem szedi be, az marad szörnyeteg! Én pedig utálkozom a szörnyetegektől. S természetesen annál jobban utálkozom tőlük, minél kevésbé hasonlítanak egy tutura. Nekem az a véleményem, hogy aki szörnyeteg, az dögöljön meg! Felvállalom azt a véleményt, hogy minden szörnyeteget ki kéne irtani, hogy az egész világmindenség megmaradjon egyedül csak a tutuk számára! Természetesen ami a nem tutu embereket illeti, őket nem kéne rögtön kiirtani, előbb választási lehetőséget kéne adni nekik, hogy beveszik-e a gyógyszeremet vagy meghalnak. Ők ugyanis nem menthetetlenek. De Tásácski fajtája, meg a többiek, mindenki aki nem ember, ők menthetetlenek, a számukra nincs

gyógyszer, s ezért halál rájuk!

—Te valóban képes lennél meggyilkolni Tásácskit?! - kérdezte metsző hangon Kala.

—Most természetesen nem, mert egyrészt nincs hozzá semmilyen eszközőm, másrészt amiatt sem tenném, mert amint megkísérelném ezt, számíthatnék rá hogy közbeavatkozol, nyilván mások is ezt tennék, s az nekem régen rossz lenne! De ha például Tutullában a tutukat megkérdeznék egy népszavazáson, hogy igyekezzünk-e kiirtani minden nem emberi lényt, hogy a Világmindenség az emberek, azokon belül is főleg a tutuk számára maradjon meg, akkor én bizony igennel szavaznék! Végtére is nem tagadható, hogy mi tutuk elértük a Tökéletességet, s ezek után a világnak már semmi szüksége a hozzánk képest tökéletlen lényekre!

—Megöljem őt, drágám? - kérdezte Kala Tásácskit.

—Csak akkor, ha rám támad. Amíg csak beszél, addig nem árt nekem.

—De én nem akarom, hogy bárki is rosszat mondjon rólad!

—Kedves vagy, de nem akarom, hogy valami bajod essék a gyilkosság miatt.

—Ugyan mi bajom is eshetne emiatt, hiszen nem az én bolygóm egyik állampolgárát ölném meg!

—Akkor is, ki tudja, miként reagálnának erre a hatóságok... nekem nem hiányzik, hogy még ha később felmentenének is, de előtte vizsgálati fogságba csukjanak téged, s így hosszú időre elválasszanak kettőnket egymástól! Meg aztán, gondold arra is, hogy ha megölsz a Kukkoló egyik szereplőjét, akkor lehet hogy Pucsakaci kizár téged a további szereplésből, és így nem lesz már lehetőségéd rá, hogy nyerj!

—Engem sokkal jobban érdekelsz te, mint a nyeremény!

—De ha nem nyersz, nem adhatod nekem a nyereményt!

—Sőt - szölt Anoli - akkor nekem sem lesz rá lehetőségem hogy tudósokat küldjek a lyukba azt kitanulmányozandó, hacsak természetesen nem én nyernék, aminek azonban kicsi az esélye! Szóval én is azt mondom, hogy ne öld meg a tutut, Kala, mert amíg csak dumál, addig nincs nagy baj! De még azt is mondom, hogy én inkább örülök neki hogy ezt mondta, mert ezzel kevésbé vált rokonszenvéssé a nézők előtt, s így megkevesbedik az esélye a nyerésre! Vagyis csak magának tett vele rosszat, hogy ezt mondta!

A mennyezeten kivilágosodott a képernyő, s megjelent rajta Pucsakaci.

—Hallottam minden szót! Most hát akkor megkérek mindenkit, hogy nyilatkozzék róla, mi a véleménye tutu barátunk meglepő nézeteiről!

—Nekem az a véleményem - szölt Kala - hogy rendben van, nem ölöm meg ha egyszer ezt kívánja tőlem Tásácski is és Anoli is, de nem ajánlom hogy karnyújtásnyi közelségembe kerüljön, mert akkor lekeverek neki egy akkorát, hogy a fal adja a másikat! Akkora frászt kap, hogy ha volnának fogai, mind kihullanának tőle! Ugyanis nem szeretem azokat, akik rosszat akarnak a menyasszonyomnak!

—Akkor te nem osztod a véleményét, hogy minden nem emberi lényt ki kéne irtani? - kérdezte a műsorvezető.

—Persze hogy nem ez a véleményem! Szerintem Tásácski és a fajtájába tartozók épp hogy tökéletesebbek mint az emberek vagy a tutuk, mert repülni is tudnak, vagyis nincs igaza a tutunak, hogy úgymond ők a tutuk érték volna el a Tökéletességet!

—De fiatalember - szölt a tutu - mit szeretsz ebben a nőben, hiszen nem a te

fajtád beli, a kapcsolatod vele tehát perverz, természetellenes, amikor majd szeretkezel vele, az épp olyan, mintha egy állattal tennéd, ronda is...

—Egy szót se többet, különben melléd lépek és rúgdalni kezdelek!

—Akkor ha ezt teszed, Pucsakaci kitilt téged a műsorból! A Kukkoló a szólásszabadság műsora, hiszen az az érdekes, ha a nézők megtudják a véleményünket!

—Márpedig én vállalom ezt a kockázatot! Nekem többé ne mondj olyat, hogy Tásácski ronda, amikor a legcsodálatosabb nő, akit csak valaha láttam! Amikor még Heffu herceg voltam abban a másik világban, volt számos szeretőm, de egyik sem nézett ki olyan gyönyörűségesen, mint Tásácski! Az tehát hogy te őt rondának tartod, csak a te kifícamodott esztétikai érzékedet bizonyítja!

—Akkor is más fajba tartozol mint ő.

—Nem az a lényeg, milyen fajba tartozunk, hanem az, hogy mindketten értelmes lények vagyunk, és szeretjük egymást.

—De hát embernővel is lehetne ugyanolyan jó neked, mint vele.

—Egyelőre Tásácski az, aki szerelmes belém, nem egy embernő, s nekem ez jó érzés, mert ha volt is korábban sok szeretőm, de azok csak azért voltak velem, mert szerettek a hatalmas herceg mellett élni, ám nem voltak szerelmesek belém! Most azonban látom, milyen az, amikor szerelmesek belém, s ez nekem nagyon jó érzés!

—De hiszen még csak alig egy napja, hogy ismered őt.

—De már ez az egy nap is nagyon kellemes volt vele, s ezt továbbra is élvezni akarom! Szó sem lehet róla, hogy lemondjak erről a csodálatos nőről! Te meg még csak nem is azt akarod hogy lemondjak róla, de azt, hogy meghaljon?! Tudd meg, hogy e véleményed miatt nagyon megutáltalak, és megismétlem, hogy ne kerülj karnyújtásnyi közelségembe!

—Az hogy így tombolnak benned az agresszív indulatok, csak azt bizonyítja, hogy primitív, barbár személyiség vagy, s téged is ki kéne irtani a világból!

—Szerintem kettőnk közül te vagy az agresszívebb, mert te sok-sok milliárd lény halálát óhajtod, nem úgy mint én!

—De én indulatmentesen, hűvösen, higgadt fejjel fontolgom a halálukat, te pedig heves érzelmektől vezettetve akarsz engem megverni!

—Szerintem ennek ellenére akik hallgatják a vitánkat, azok számára nyilvánvaló, melyikünk a normálisabb ember!

—Márpedig én akkor is úgy vélem, hogy szörnyetegekre semmi szükség, s nem kétkedem hogy a műsor nézői közül sokan nekem adnak igazat!

—Azt nem tudom, a nézők hogy gondolják – szólta Melia – de én téged tartalak szörnyetegnek, Kuku, a tömeggyilkos gondolataid miatt! Mert hogy is mondhatod olyat, hogy Tásácskit meg kéne ölni, sőt, vele együtt még sok-sok milliárd értelmes lényt! Tudd meg, hogy semmi közösséget nem vállalom a nézeteiddel!

—Ami meg engem illet – szólta Csinga – én csodálkozom azon, miként is lehet egy tutu ennyire buta! Mert én azt hittem eddig, a tutuk mind rémségesen okosak, hiszen állandóan csak az eszüket fejlesztik! S íme, most találkozom egy buta tutuval!

—Már miért is lennék én buta?!

—Hát már hogy is ne lennél az, amikor azt sem tudod, ami még előttünk, „barbárok” előtt is közismert, hogy a szépség és csúnyság nem abszolút, hanem relatív fogalmak! Mindenki azt tartja szépnek, amit megszokott. Te a kopaszságot, szőrtelenséget, fogatlanságot, körömtelenséget tartod szépnek, mert ezt szoktad

meg, mi máshogy vagyunk ezzel. De ebből nem következik, hogy aki más mint mi vagyunk, azt ki kéne irtani. Tásácskiért különösen nagy kár lenne, mert tegnap is csodálatosan énekelt nekünk, remélem ma is megteszi ezt.

—Nagyon szívesen! - mosolygott e szavak hallatán a lány.

Most Drás szólalt meg.

—Természetesen én sem vállalom semmiféle közösséget Kuku gonosz szavaival! Én, s vallásom minden követője, a szeretetet tartjuk a legfontosabbnak, s ez semmiképp sem fér össze más fajok kiirtásával. Ezennel tehát elhatárolom magamat Kuku nézeteitől.

Pár pillanatig senki sem szólalt meg, s ezt észrevéve Pucsakaci ezt kérdezte:

—És mi a te véleményed a dologról, Targán?

A lusta csak legyintett egyet.

—Ugyan már, minek is kiirtani a nem emberi fajokat?! Ez túl nagy munka, amit teljesen felesleges is lenne elvégezni, mert nem sok vizet zavarnak. Különben is, minden művelt személy tudja, hogy az értelmes lények által lakott bolygók közt óriási többségben vannak az emberlakta bolygók, tehát amúgyis az ember az Univerzum uralkodó faja! De meg amiatt is feleslegesnek tartom a nem-emberek kiirtását, mert remélem hogy idővel megjön az emberek esze, bevezetik újra mindenütt a rabszolgaságot, de úgy, hogy ember nem lehet rabszolga, csak nem emberi lény, s akkor lenne aki ránk emberekre dolgozna! Az nagyon jó lenne, mert kényelmesebben élhetnénk! Úgy tudom, akadnak is olyan emberlakta bolygók, ahol ilyen törvény van, és nagyon jól élnek! Jó lenne ilyesmit bevezetni nálunk, a Barganon is! Mindenesetre semmiképp sem kell kiirtani a nem emberi lényeket, mert hátha jők lesznek még valamire, nekem ez a véleményem!

—És te miként gondold ezt, Slipi? - kérdezte Pucsakaci.

—Én aztán pláne nem támogatom Kuku nézeteit, mert minden egyes faj kipusztulásával csökken a Világmindenség biológiai sokfélesége, amit én mint biológus nem nézhetek jó szemmel, ám nemcsak biológiai okokból, de azért sem, mert ez egyben egyfajta esztétikai érték veszendőbe menését is jelenti, hiszen a változatosság gyönyörködtet! Még tiszta szerencse, hogy amit akar, az megvalósíthatatlan!

—Akkor már csak te maradtál hátra, Omgur, halljuk a te véleményedet is!

—Ami a nem emberi fajokat illeti, azok engem nem érdekelnek különösebben, nem törődöm vele, élnek-e, halnak-e. Elborzasztónak tartom azonban, hogy Kuku kiirtaná a nem tutu embereket is. Magától értetődően nem osztom e véleményét. Sőt, ezek után kezd nagyon rossz véleményem lenni a tutukról, de annyira, hogy azon gondolkodom, épp hogy őket kéne kiirtani, mert veszélyesek lehetnek a többi emberre nézve! Nagyon remélem, hogy Kuku a nézeteivel egyedül van a tutuk közt, vagy legalábbis csupán egy szűk kisebbség osztja a gyilkos nézeteit!

—Nem tudom, hogy a többi tutu erről miként vélekedik – szolt Kuku – nem végeztem ezzel kapcsolatban a többiek körében közvéleménykutatást. De azt látom, hogy itt a Kukkolóban magamra maradtam a véleményemmel, tehát levonhatom a következtetést, hogy ti mindannyian reménytelenek vagytok. Egyszerűen nincs bennetek egészséges esztétikai érzék, és vakok vagytok a Tökéletesség felismerésére is, melyet természetesen mi tutuk testesítünk meg!

—El se hiszem, hogy valaki ennyire fajgyűlölő legyen! - szörnyűlködött Melia.

—Én nem fajgyűlölő vagyok, hanem fajvédő.

—Már hogyan lennél fajgyűlölő, amikor gyűlölsz és kiirtanál minden fajt a tutukon kívül!

—Én nem a többi fajt gyűlölöm, hanem a tutukat védem, azaz én fajvédő vagyok!

—Minek védeni a tutukat, senki nem fenyegeti őket!

—Dehogynem, ugyanis a többi faj úgy összességében véve nyomasztó túlsúlyban van a Galaktikában! Különben is, minek legyenek, minek éljenek ők a maguk tökéletlenségével, amikor élhetnénk helyettük, az ő területükön mi tutuk is, mi, a Tökéletesek... de azt hiszem ezt már említettem, bár lehet hogy más összefüggésben.

—Neked ez teljesen az agyadra ment. - állapította meg róla Omgur.

—Még szerencse, hogy gyilkos terveit nem tudja végrehajtani. - jegyezte meg Anoli.

—Ugyan kérem – legyintett Kuku – ha egy kicsit is komoly elhatározás lenne erre a tutukban, könnyedén meg lehetne valósítani ezt! Elég lenne valami veszélyes vírust gyártani és elterjeszteni a világmindenségben!

—De hát ez nem működne – ellenkezett Slipi – mert nagyon sokfajta fajról van szó, s lehetetlen olyan vírust gyártani, mely mindnek ártana!

—Ilyet mondasz, és még biológusnak tartod magadat?! - pillantott rá enyhe, de nem is titkolt lenézéssel a tutu. —A dolog nagyonis megoldható! Abból kell kiindulni, hogy azokat a fajokat kell a vírusnak elpusztítani, amiknek van körme vagy szőre vagy foga. Sőt, ez leegyszerűsíthető arra, hogy azokat, melyeknek van szőrük és/vagy pikkelyük, ugyanis a köröm nem más mint pikkely, s a fog is csak egyfajta módosult pikkely. A vírusnak tehát nincs más feladata, mint hogy ha olyan lénybe jut, melynek génláncában jelen van a szőrt vagy a pikkelyeket előállító gének bármelyike, akkor elkezdjen termelni lehetőleg nem is egyfajta mérgeanyagot. Például ciánt, az a legtöbb élőlényre halálos. Vagy bármi mást. Ha csak egyszerre öt fajta veszélyes vegyületet kezd is termelni ekkor a vírus, valószínű, hogy legalább az egyik halálos az élőlényre, s így az elpusztul. De tutukra természetesen nem lenne ártalmas a vírus, mert azokban már nincs meg a szőrt és pikkelyt előállító génrészlet.

—De így a vírus elpusztítaná azokat az embereket is, akik bevették a tutusító gyógyszeredet! Hiszen az csak külsőleg alakítaná át őket!

—Mit is képzelsz te, az én gyógyszerem természetesen tökéletes, azaz genetikailag is hat! Természetesen kiirtja minden egyes sejtjéből is az illetőnek e génláncokat, nehogy utódaikba továbbörököthessék ezeket az alacsonyrendű attribútumokat, s így már tutukat nemzzenek illetve szüljenek! Szóval, nagyonis megoldható volna, hogy a világmindenség a tutuké maradjon!

—De ez így akkor sem lenne jó – szolt Targán – mert ha a vírus így működne ahogy elmondtad, akkor az nemcsak a nem-tutu értelmes lényeket irtaná ki, hanem például a Bargan bolygó esetében az állatfajok túlnyomó többségét is, mert azoknak is van vagy szőrük, vagy pikkelyük! Például elpusztulna az összes emlősállat a szőr, s a halak a pikkelyek miatt!

—Ez igaz, de ez csekély áldozat volna azért, hogy a világ megtisztuljon a tökéletlen fajoktól! Különben meg, ez nem is biztos hogy igaz lenne, mert meg lehetne csinálni azt a vírust olyanná, hogy csak akkor lépjen működésbe, ha az élőlény agysúlya egy bizonyos határ fölött van, mondjuk tehát ha az agya nehezebb mint egy kiló, s így máris nem sok állat esne áldozatul!

—De például az elefánt igen. - szolt közbe Melia.

—Hát ugye, valamit valamiért... - vonogatta a vállát Kuku.

—Remélem, senki tutu nem kezdett bele komolyan egy efféle vírus elkészítésébe – kezdett aggódni Tásácski – bár ha el is készül, még hátra van az elterjesztés

kérdése! Ami nyilván nem lenne egyszerű.

—Az már könnyen menne – legyintett Kuku – elég lenne ehhez néhány százmillió automatikus robotszondát gyártani, amelyek elrepülnének mindenfelé, s ha oxinitrogén légkörű bolygóra lelnek, ott kiengednék a légkörbe a magukkal vitt víruscsomagot, e robotszondák legyártása nem okozna Tutullának semmiféle nehézséget, hála erős műszaki potenciálunknak. Szóval, a dolog igenis megoldható!

—Ezek után kezdek félni a tutuktól! - jegyezte meg Omgur.

—Nem kell félni, elég ha beveszed a tutusító gyógyszeremet... - kezdte Kuku, de a csipendél közbevágott.

—De én nem akarok elcsúnyulni! Nem akarok tutu lenni! Ember akarok maradni, de élő ember! S még ha el is fogadnám, hogy megcsúnyulok, de ha belegondolok, hogy a nők is kopaszok és fogatlanok lesznek... Borzalmas még elképzelni is! Nem tudnék együttélni egy ilyen rondasággal! Milyen szerencse, hogy mindez az iszonyúság csak a te képzeletedben létezik!

—Teljesen reménytelen vagy. - legyintett a tutu.

—Szerintem meg te vagy a reménytelen – szolt Kala – de annyira, hogy egyre nagyobb vágyat érzek arra, hogy elpusztítsalak, de legalábbis jól beverjem a pofádat!

—Ugyan drágám – ragadta meg a karját Tásácski – ne izgasd fel magadat e hülye miatt! Hisz mondtam már neked: amíg csak beszél, addig nincs semmi baj!

—Na de amikor ez arról elmélkedik, hogy meg kéne ölni majdnem mindenki mást, köztük a szerelmemet is, akkor hogy is lehetnék nyugodt!

—Úgy érted, hogy én volnék a szerelmed?

—Hát ugyan ki más?! Attól félek, örülten beléd szerettem!

—Ezt örömmel hallom, de minek attól félni?! Hiszen nem akarok én rosszat neked! - nevetett a lány.

—Milyen szép vagy, amikor nevetsz!

—Akkor tégy róla, hogy gyakran nevethessek!

—Csak mondd meg, mit tehetek érted, s máris megteszem!

—Ennyire megszerettél?

—Hát persze!

—Pedig azt mondtad, hogy abban a másik világban amiben éltél korábban, abban volt sok szeretőd!

—Hát persze hogy volt, nem is tagadom, de ennyire különleges mint te, még egy sem.

—Akkor te csak azt szereted bennem, hogy repülni is tudok?

—Azt is szeretem, de nem csak azt. Sőt, hiszen repülni még soha nem is láttalak! Persze, értem én, zárt helyen nehézkes lehet repdesni... de nagyon tetszett az is, ahogy tegnap énekeltél. És az arcod is nagyon szép. Meg tudom azt is rólad, hogy amíg csak élek, végig ilyen fiatal maradsz mellettem! Szóval, számos előnyöd van, amit nagyon is lehet szeretni!

—De bolond vagyok.

—Tessék?! - vágott értetlen képet Kala.

—Olyasmiben hiszek – az újjászületésben – amiben te nem, amit butaságnak tartasz!

—Azt épp nem mondanám rá, hogy butaság... de meg különben is, e hiedelmed is inkább aranyossá tesz a szememben téged. Én tehát cseppet sem bánom, hogy ebben hiszel.

—És az sem baj, hogy nem vagyok fajodbéli?

—Mondtam már, hogy szeretem benned a különlegességedet is! Nekem például nagyon tetszik, hogy tudsz repülni, de ezt azt hiszem említettem már.

—Biztos sajnálod, hogy nem tudsz te is repülni.

—Igen, de azért nem olyan nagyon ám: Végére is nem lehetetlen hogy én is repüljek, legfeljebb veszel nekem egy helikoptert! - és Kala várakozóan elhallgatott.

—Nincs rá szükség, hogy vegyek neked egy ilyet - válaszolta Tásácski - mert Khótasznak volt helikoptere, s ha a férjem leszel, az természetesen a tied lesz, annál is inkább, mert hiszen te vagy Khótasz, még ha új testben is! Természetesen mindennel ami Khótaszé volt, szabadon rendelkezhetsz, még velem is, mert én is a tied vagyok!

—Úgy érted, hogy ami a tied, az az enyim is?

—De hát ugyan hogy is lehetne ez másként?

—Örülök neki, hogy így megbízik bennem. - azzal Kala megcsókolta a leányt.

—Pfuj! - szólt ezt látva a tutu. —Micsoda perverz állat vagy te, hogy más fajú lényt csókolgatsz!

—Még egy ilyen megjegyzés, és teszek róla, hogy nagyon csendes légylegy!

—Jó-jó, nem szólok én egy szót sem, de ugye tudod, hogy mit gondolok...

Erre Kala egy szót sem szólt a tutuhoz, ellenben mintegy csak azért is, jó látványosan újra megcsókolta a leányt. És Tásácski visszacsókolta őt...

Aránylag jó sokáig csókolódtak, nem zavartatva magukat a többiek jelenlététől, végül csak akkor hagyták ezt abba, amikor az ebéd többi résztvevője már elkezdte leszedni az asztalt, tehát visszavinni a fel nem használt élelmiszereket a kamrába, a maradékokat pedig bedobálni a hulladékgyűjtő fali nyílásába. Ebben ugyanis Kala és Tásácski is részt vett, mert úgy gondolták, illik hogy mindenki eltakarítsa a maga hulladékát. Amint ezzel végeztek, megint megszólalt Pucsakaci:

—Úgy vélem, illik hogy a kedves művésznő betartsa az ígéretét, és ma is adjon egy koncertet nekünk! De ehhez természetesen vonuljatok a társalgóba!

Úgy tettek, s itt kiderült, hogy a gondos Anoli előre készülhetett rá, hogy idefent a Kukkolóban Tásácski majd kell produkálja magát, mert előszedett egy zsebrádió méretű kis készüléket, s azt mondta, ebbe bele van táplálva Tásácski valaha énekelt összes zeneszáma, de csak a zenekari kíséret, tehát ének nélkül, s így semmi akadálya annak, hogy Tásácski ne csak a saját hangja által okozzon nekik művészi élményt, de hangszeres kíséret is adassék emellé! S ezt most bekapcsolta, és ennek hangjaira a leány valóban adott nekik egy rögtönzött, de nagyon profi koncertet, még hozzá nem is rövidet, mert jó két órán át egyfolytában csak énekelt nekik! S ez mindenkinek nagyon tetszett, meg is tapsolták őt a végén. Illetve, a tutu nem tapsolt, mert azt mondta, a dalok szépek voltak ugyan, de ők a tutuk nem szoktak tapsolni - különben is, a dalok szépségét szerinte jelentősen lerontotta a látvány iszonyúsága, mert e szép dalokat egy szörnyeteg énekelte.

—Nem tudom észrevettétek-e - mondta - de amíg Tásácski énekelt, az alatt én be is hunytam a szememet, s így sokkal elviselhetőbb volt a koncert! - mondta.

—Legalább nem kell rád féltékenynek lennem! - legyintett ezt hallva Kala.

—És neked hogy tetszett a koncert? - kérdezte Pucsakaci.

—Nekem nagyon! Annyira, hogy csak amiatt nem kérem meg, hogy énekeljen még, mert nem akarom hogy nagyon kifáradjon!

—Nos, fiatalember, van egy meglepetésem a számodra! Vendégeket hívtam ide a stúdióba, s így a képernyőn keresztül beszélgethetsz velük! - azzal Pucsakaci hátrahúzódott, s így a kamera már befogta a teljes helyiséget. S Kala ott hátrébb megpillanthatta egy-egy széken ülni saját apját és anyját!

—Saját elmondásuk szerint – szolt Pucsakaci – a kedves papa és mama szorgalmas nézői voltak eddig e műsornak, s most azt szeretném megkérdezni tőlük, miként vélekednek róla, hogy egyrészt fiújuk azt állítja, hogy ő nem is Kala, hanem valamiféle Heffu herceg egy másik bolygóról, aki csak úgy bele lett varázsolva Kala testébe, másrészt mit szólnak hozzá, hogy Kala alig lépett be a műsorba, máris úgy döntött, hogy megnősülne, hogy feleségül venné Tásácski művésznőt!

—Hát ami engem illet – szolt az apuka – én természetesen egy szót sem hiszek el abból, hogy ő valami másik bolygó barbár hercege lenne. Én nem hiszek ugyanis a varázslatokban. Ellenben arra gondolok, hogy amikor az a verekedés történt vele, amikor mindent elfelejtett, akkor valami nagyon megbillent az én drága fiacskám agyában, s attól képzel ilyen furát! Vagyis, az hogy ezt mondta, még a betegsége valamiféle utóhatása!

—Én meg azt gondolom – mondta az anyuka – hogy ezt még ő Kala sem gondolja komolyan, s csak amiatt füllentette, hogy ezzel is imponáljon annak a szárnyas leánynak! Hiszen mennyivel másabb, ha egy herceg udvarol egy nőnek, mintha csak egy közönséges pór teszi azt!

—És miként vélekedtek a gyermeketek párválasztásáról?

—Úgy vélekedünk – szolt az apa – és ezt nyugodtan mondhatom így többesszámban, mert megbeszéltük már ezt mi ketten, én és a feleségem, egymás között – hogy nem örülünk neki, s reméljük is, hogy ez a nagy szerelmi fellobbanás, amilyen hamar jött, olyan hamar semmivé is foszlik!

—Mégis, mi nem tetszik nektek Tásácskiban?! - kérdezte erre Kala, hangosan, támadó éllel a hangjában.

—Leginkább egyszerűen az nem tetszik benne, hogy nem ember! Más kifogásunk tulajdonképpen igazán nem lehet ellene, de ez az egy kifogás éppen bőségesen elég is, elég ám, de vastagon, nagyon! Hiszen hogy mást ne is mondjak, ez illetlen, ez erkölcstelen, ebben igaza van a tutunak... sőt, ha ez nem volna elég, ott van az is, hogy nem szülhet nekünk unokákat!

—Egyelőre semmi vágyat nem érzek a gyerekdajkálásra.

—Egyelőre. De ha később megjön erre a kedved, akkor mi lesz, mi?!

—Mit tudom én, ez még a jövő zenéje – különben meg egyszerű a helyzet: akkor majd örökbe fogadok egy neked tetsző gyermeket!

—S ez nem is lesz példátlan cselekedet a részedről – szolt Tásácski is – mert Khótasz is épp ezt tette, vagyis te magad már korábban, előző életedben is így cselekedtél! Két kislányt is örökbe fogadtál a fajtámból, az egyiknek a neve az volt hogy Clilá, a másikat úgy hívták hogy Frecha! Azaz, még most is így hívják őket, mert még nagyonis élnek, bár mostanára már természetesen rég felnőttek.

—Na látjátok kedves szüleim, itt a válasz nektek: ezt fogom tenni, ha gyerekre támad kedvem! De az nem mostanában lesz.

—De az akkor sem a te gyereked lesz.

—De igen, mert úgy nevelem majd, ahogy akarom.

—Biológiailag akkor sem lesz semmi közöd hozzá, nem lesz genetikailag a tied!

—De szellemileg igen.

—Ugyan már, az örökség igenis nagyon fontos, nagy mértékben meghatározza az

egyed vérmérsékletét, érdeklődési körét...

—Majd olyasvalakit választok, akit érdekel az, ami engem. - vont vállat Kala. — Különben is, mit kell ezen annyit vitázni, akadnak mások is, akiknek ezért vagy azért de nem lehet gyereke, s azok épp így cselekszenek: örökbefogadnak egyet!

—De neked valószínűleg lehetne gyermeked, ha nem épp ezt a szárnyas nőt választanád!

—De én épp őt választom, mert ő egyelőre messze sokkal többet jelent nekem, mint holmi gyermek, akivel csak a sok probléma járna együtt!

—De hát mi olyan különleges neked ebben a nőben, eltekintve attól, hogy repülni tud?!

—De hát az épp elég, hogy repülni tud!

—Még nem is láttad repülni!

—De majd fogom látni, ha kimegyünk innét a Kukkolóból, s addig is, elhiszem neki, hogy tud repülni! Aztán meg, ha kéne még valami nektek, hát itt van az, hogy nagyszerűen énekel, talán hallottátok is az imént...

—Nagy dolog, vannak más nők is, emberi nők, akik szépen kornyikálnak...

—De úgy mint Tásácski, nem sokan mégsem, mert tudjátok meg, hogy ő a maga bolygóján az egyik legnagyobb sztár!

—Úgy van - szolt most Anoli - de annyira, hogy Tásácski ebből él, a hangjából! S méghozzá nagyon jól él ebből! Roppantul gazdag! Nem teszitek bölcsen, ha kerékkötői lesztek fiatalok házasságának, mert ha sikerülne azt megakadályoznotok, akkor ezzel roppant vagyontól fosztanátok meg őt! Tásácski ugyanis a bolygónk tíz leggazdagabb asszonya közt van!

—Ez igaz? - nézett kérdően Kalára az édesapja.

—Nem tudom, még nem voltam a bolygójukon, de hiszek nekik, mert miért is hazudnának!

—Hát például azért, hogy téged megszerezzenek férjnek!

—Ugyan miért is épp énutánam ragaszkodnának annyira, hogy emiatt hazudnak is, hát mi az ami oly kiváltképpen értékes lenne bennem, azt mondjátok meg! Különben is, ha hazudnának, ez azonnal kiderülne, amint vége a Kukkolónak, s elutaztam a bolygójukra! Hiszen Tásácski még azt is megígérte nekem, hogy lesz saját helikopterem!

—Sőt, akár saját űrhajód is lehet. - mondta most neki a leány.

—Na látod apám, hallhattad! Még ha minden mástól eltekintünk is, de bolond lennék lemondani egy ilyen gazdag menyasszonyról!

—De én mégis szeretnék saját unokákat. - szolt most az édesanyja.

—Hát ugye, valamit valamiért... az életben mindennek ára van! Kár is erről tovább beszélni, mert én szeretem Tásácskit, s a döntésem megmásíthatatlan! Pucsakaci, kérlek, kapcsolj ki őket, mert attól tartok a további vita károsan befolyásolná a menyasszonyom hangulatát! - kérte Kala, s a műsorvezető teljesítette a kérését.

Nem sokáig maradt azonban sötét a képernyő. Mert alig tíz perc múlva újra kivilágosodott, s természetesen megint csak Pucsakaci volt rajta látható - de már Kala apja-anyja nélkül. S így szolt:

—A mai napra nem sok programot terveztem be nektek, tisztelt szereplőim! Ugyanis nem sok mindenre lenne időtök amaz egyetlen program mellett, amit mégis beterveztem. S ez, ami program mindjárt elkezdődik, olyasmi, aminek Targán barátunk, mint a Lusták Királya bizonyára nagyon fog örülni: ugyanis aludni fogtok!

—De hiszen alig egy órája vagyunk ébren! - ellenkezett Melia.

—Ez természetesen nem közönséges alvás lesz. Alvás közben tanulni fogtok. Méghozzá nyelvet. Menjete is az ötös számú szobába, s ott a faliszekrényben megtaláljátok a nyelvtanító sisakokat. De Tásácski és Anoli számára nincs sisak, nekik, mert nem emberek, másfajta kéne mint ami az emberek számára készült, s olyanom nekem nincs, de nem is szükséges, mert a sisakok a héber nyelvet tanítják majd meg nektek, de azt Tásácski és Anoli már ismerik. Ők ébren maradnak majd amíg ti alva tanultok, s ezalatt lehet hogy unatkozni fognak, de ez nem tart majd nagyon soká, mert a tanulás csak valami tíz óra hosszát tart csupán...

—Az igaz, de utána ott van az a szörnyű, néhány napig tartó fejfájás! Ebből köszönöm de nem kérek! - ellenkezett a lusta. —Ez nem olyan alvás, aminek örvidenék, cseppet sem olyan!

—Ugyan már, csak egy-két napig szokott az ember feje fájni ilyesmi után, nem *néhány* napig!

—A kettő, az nekem már *néhány*! De különben is, én egyetlen napi fejfájást sem akarok bevállalni! Erről szó sem volt, amikor elvállaltam a Kukkolóban való szereplést!

—Ez akkor is kötelező! Ha nem vállalod, máris távozhatsz! De különben is megnyugtathatok mindenkit, mert az úgy van, hogy annál erősebb a fejfájás, minél több nyelvet tanult már ezzel a módszerrel az illető. Te Targán kétfelm hogy egyetlen nyelvet is megtanultál volna valaha, szóval ez a te esetedben nemigen lehet majd erős. De másoknak se fáj majd sokáig, mert én már sok nyelvet megtanultam így, aztán mégis csak alig két órát fájt a fejem ezután, s az sem volt erős. Ugyanis a legmodernebb csiszí nyelvtanító sisakokat alkalmazzuk majd.

—De mi a fenének kellene nekem éppen héberül megtanulni?! - ellenkezett még mindig a lusta.

—Például hogy értsd Ofra Haza dalainak szövegét.

—Inkább lemondok erről.

—Szóval ki akarsz lépni a Kukkolóból?

—Dehogyan!

—Akkor indíts te is a sisakodért! További vitának itt nincs helye!

Targán morogva ugyan, de engedelmeskedett, majd, mint a többiek, a sisakkal a kezében ő is leheveredett az ágyára, s a fejére is tette azt. A teste azonnal elernyedett... S nem is ébredt fel, csak bő tíz óra múlva. És akkortól tökéletesen tudott héberül... S bár fájt a feje, de egyáltalán nem elviselhetetlenül.

Kivilágosodott a mennyezeti képernyő.

—Igyatok sok-sok folyadékot! - tanácsolta a szereplőknek Pucsakaci. —Valami még ismeretlen oknál fogva az enyhíti a fejfájást!

Megfogadták a tanácsot, s mindegyikük bevedelt legalább fél liter szörpöt, teát, tejet vagy más innivalót, Targán azonban két liternél is többet. Szomjas is volt, meg tényleg nem szerette, ha fáj a feje.

—Csak tudnám, mire volt ez jó... - morogta.

—Ne zsémbelődj – vigyorgott rá Pucsakaci – különben még *néhány* nyelvet belédtömök! S hogy mire volt ez jó? Elmondom. Korántsem az öncélú kínzást kell látnotok ebben, de nem is csupán azt, hogy Tásácski dalainak szövegét is megértve magasabbfokú műélvezethez juttassalak benneteket! Hanem... Tudjátok az úgy volt, hogy én tényleg el szerettem volna hívni e Kukkolóba szereplőnek a feltámasztott Ofra Hazát. Ehhez elmentem érte a Júd bolygóra, ahol ő most lakik

mint az ottani Laura nevű királynő megbecsült segítője. Nem vállalta a szereplést, mert mint mondta, nem érdekli őt a műsorom, meg úgyis rengeteg a dolga ott, azon a bolygón, de eközben beszéltem Laura királynővel is, és ő tett nekem egy roppantul előnyös üzleti ajánlatot, amire azonnal igent mondtam, s ebben az üzletemben fogtok segíteni nekem ti, s e segítséghez az kell, hogy tudjatok héberül! De nem kell megijedni, a segítség amit nyújtánatok kell cseppet sem lesz megerőltető, ellenben remélem izgalmas és szórakoztató!

—Hát ez idáig eléggé homályos – szólt Tásácski – mert nem árultad el, miféle üzletről van szó, s mi is az, amit nekünk tenni kell!

—Máris felvilágosítalak mindenről. Laura azzal bízott meg engem, hogy szerezzek neki minél több példányt Ofra Hazából.

—Hogy *micsoda*?! - álmélkodott Tásácski, s álmélkodásával korántsem volt egyedül.

—De hiszen – szólt Anoli is – Ofra Hazából csak egy példány volt és van, mert nem ikernek született!

—Nem, ez korántsincs így. - ellenkezett Pucsakaci. —Mindenekelőtt, már Laura királynő is három Ofrával rendelkezik, mert nála van az „igazi”, az „eredeti” Ofra, aki meg lett mentve a múltból, de ennek az Ofrának él két klóntestvére is, akik a Szoszi illetve a Tamara nevekre hallgatnak.

—És azt hiszi, hogy mások is klónozták Ofrát, s így él még több Ofra-klón a világban?

—Ez cseppet sem lehetetlen, de nem erről van szó mégsem, Laura nem klónokat akar, hanem lehetőleg „igazi” Ofrákat. Na de ez még sokkal könnyebb is, mint klónokat keresgélni, tudjátok meg ugyanis, hogy Ofrából rengetegsok él a Világmindenségben, több mint ahány homokszem van a Bargan bolygón! Milliő és milliárdok Ofra létezik, sőt billió és trillió, és ezzel még keveset is mondtam!

—Mégsem futunk össze minden utcasarkon egy Ofrával, nem is értem hogy miért! - jegyezte meg szarkasztikusan Slipi.

—Ennek az az oka – szólt Pucsakaci szinte ünnepélyes hangsúllyal – hogy ők, a többi Ofra természetesen nem ebben az Univerzumban élnek, hanem egy-egy alternatív Univerzumban, azaz párhuzamos világegyetemben!

—Akkor lemondhatunk róluk, olyanok a számunkra, mintha nem is léteznének. - legyintett Csinga.

—Dehogy! - és Pucsakaci elégedetten heherészett. —Ne feledkezz meg róla, hogy nem lehetetlen eljutni más világegyetemekbe, hiszen ti is erre készültök, mert meg akarjátok nyerni a hordozható lyukat, a tutuk által készített mikro-világegyetemet! No és most arról van szó, hogy a kulcs, amivel be tudok lépni abba a mini világba ami e Kukkoló díjául van szánva, az nemcsak arra képes, hogy abba a mesterséges világba nyisson kaput, hanem kaput nyithat tengersok más világegyetembe is, olyanokba, amiket nem a tutuk készítettek, csak úgy kialakultak maguktól. A tutuk úgy magyarázták nekem, hogy minden, általuk készített mesterséges világegyetemnek külön kulcsa van, azaz egy-egy ilyen kulccsal csak egyetlen mesterséges világba lehet belépni, abba, amihez a kulcs tartozik, ellenben a magától létrejött, a „természetes” univerzumok közül bármelyikbe be lehet lépni általa, ha beállítjuk a kulcsra az univerzum azonosítókódját, de mindegyikbe csak egyszer léphetünk be. Ez azonban nem baj, mert ha életünk végéig állandóan csak az alternatív univerzumokba mászkálnánk, akkor sem tudnánk végigjárni ezek töredékét sem, mert a tutuk szerint univerzumból annyi van, hogy sok billiószor kvintillió, de valószínűleg e

számmal is mélyen alul van becsülve a mennyiségük.

—És miért csak egyszer lehet ellátogatni egy-egy ilyen univerzumba? - kérdezte Omgur.

—Ennek az az oka, hogy ez úgy működik, hogy a kulcs, az lényegében nem más, mint egy speciális hordozható számítógép. Ezen kell beállítani az univerzum azonosítókódját, ami egy nulla és egy közötti törtszám. Illetve, egy, az sosem lehet, a szám mindig egynél kisebb. Nulla viszont lehet, mert a nulla jelenti a mi világegyetemünket, azaz ezt kell beütni a hazatéréshez. Na már most, ez az azonosítókód fontos jelentéssel bír, mert ez azt jelenti, hogy az az univerzum amibe át akarunk lépni, az milyen mértékig különbözik a mienkétől! Mert a Világmindenség a fraktál-elv szerint szerveződik, azaz az univerzumok mind nagyon hasonlóak egymáshoz, de sosem teljesen azonosak. Vannak olyan univerzumok, melyek annyira hasonlóak a mienkéhez, hogy csak abban térnek el, hogy valamelyik lakatlan bolygó egy kopár sziklájában levő egyik elemi részecske más szubatomi állapotú; de lehet olyan univerzum is, amiben esetleg egyáltalán nincs Bargan bolygó, vagy amiben tegyük fel nem alakult ki mondjuk a csiszi nép... Szóval, minden és bármi lehetséges! Mindenesetre, nincs két olyan univerzum, melyek pontosan egyformák volnának, melyek pontosan ugyanolyan mértékben térnének el a mienkétől. No és most tehát a kulcsra be kell állítani, hogy milyen, mennyire eltérő univerzumba akarunk kaput nyitni, aztán abba átmehetünk. Igen ám, de ha már ott vagyunk, akkor a pusztá jelenlétünkkel is megváltoztatjuk annak az univerzumnak az állapotát, elég ehhez csak belélegeznünk ott a levegőt, vagy tenni néhány lépést, hiszen ezáltal atomokat mozditunk el a helyükről, azaz ottjártunk által az az univerzum már nem annyira fog hasonlítani a mienkére, mint korábban volt, hanem kevésbé, vagy, bár ennek kicsi az esélye, esetleg jobban, mindenesetre ezek után már más azonosítókód tartozik hozzá, de hogy mi, azt egyelőre semmiféle módszerrel nem lehet kideríteni! Elvileg, természetesen, ha tudnánk az új kódot, s azt beütnénk a kulcsba, átmehetnénk újra abba az univerzumba, de mert nem tudjuk az új kódot, nem mehetünk át oda mégsem. Vagyis minden univerzumba csak egyszer mehetünk át, úgy néz ki a dolog. Viszont azt még nem mondtam el, hogy a kulcsba nemcsak az azonosítókódot kell beütni, hanem egy időpillanatot is, ami azt mutatja meg, hogy annak az univerzumnak melyik pillanatába akarunk érkezni, itt a nulla jelzi a jelen pillanatot, egyéb érték azt, hogy a mostanihoz képest mennyi idővel korábbra mennénk. Azaz a jövőbe nem lehet utazni. S emellé még be kell táplálni egy térbeli koordinátát is, ami nagyon jó, mert nyilván nem a világűrbe akarunk érkezni, hanem valami bolygó felszínére. Ez a koordináta ugyanaz, amit a mi világunkban is használnak a helyek azonosítására az űrhajósok a hipertéri közlekedés során, ez a koordináta ugyanis működni fog valószínűleg az alternatív univerzumban is, mert valószínűtlen hogy az annyira különbözzék a mienkétől, hogy egész bolygók hiányozzanak belőle. Erre vonatkozóan bizonyítékom is van, mert a kulcsra beállítható kód 128 tizedesjegy pontosságú, s én elmentem abba a világba, aminek a kódjaként azt állítottam be, hogy minden tizedesjegy helyére kilencest írtam, azaz ez a beállítható univerzumok közül az, ami a legjobban különbözik a mienkétől, de még ebben a világban is megtaláltam legalábbis a Föld bolygót! Na és most ez azért fontos, mert ha van Föld, akkor valószínűleg élt abban a világban is a Földön Ofra Haza. Ha abban a világban is élt ő, mely a legjobban különbözik a mienkétől, akkor feltételezhető, hogy él vagy élt az összes többiben is. Röviden tehát úgy

fogalmazhatunk, hogy Ofra Haza létezik az összes alternatív világegyetemben. Na most ha létezik, akkor megmenthető. Már persze ha egyáltalán szüksége van megmentésre, mert elképzelhető, hogy némely világokban úgy alakul a sorsa, hogy nem kell megmenteni, mert nem fertőződik meg AIDS-sel, például mert nem ment hozzá Ashkenázihoz, vagy hozzámegy ugyan, de a férfi maga sem beteg... De ezeket az eseteket könnyen kikerülhetjük, ha univerzum-azonosítóként egy nullához nagyon közeli értéket pötyögünk be, mert az azt jelenti hogy olyan világba érkezünk, mely majdnem teljesen olyan mint a mienké, vélhető tehát, hogy abban Ofra sorsa is szakasztott mása lesz az ebben a világban élt Ofra sorsának! No és most már rövid leszek: Laura királynő, amikor megtudta tőlem hogy képes vagyok átlépni más világokba, azt ajánlotta nekem, hogy hozzak neki sok-sok Ofrát, rengeteget fizet érte nekem! És én szándékszem is sok-sok Ofrát vinni neki, de úgy gondoltam, egy efféle kaland szórakoztatna benneteket is, azaz jöjjetek velem! Ez persze némi szünetet jelent majd a Kukkolóban, de ez nem baj, mert mielőtt elmegyünk abba a másik világba, felvesztek egy-egy homlokpántot, amin egy mini kamera van, ami rögzít mindent, s ebből majd a visszaérkezés után megcsinálom a filmet a VTV számára. Na de ha Ofrát mentünk, akkor jó ha beszélgetni is tudunk vele, emiatt taníttattam meg nektek a hébert, Ofra anyanyelvét.

—Na ugye hogy létezhet egy élőlény egyszerre több példányban! - szólt Tásácski. —Ha Ofrából ennyi rengetegsok van, akkor miért is ne lehetnék én is azonos övele?!

—De te nem egy alternatív világban élsz. - ellenkezett Drás.

—Ezek után miért is lenne lehetetlen, hogy egy világon belül is több példányban éljen egy lény?!

—Fel vagy készülve rá, hogy meggyógyítsd őt a betegségéből? - kérdezte Anoli Pucsakacit.

—Természetesen, ugyanis nem is én fogom őt meggyógyítani! Úgy képzelem, hogy legelőször is a hordozható lyukba megyünk át, tehát a tutuk által készített mikro-világegyetembe, és onnan teszünk kirándulásokat más univerzumokba. No most a tutuk kis mesterséges világa természetesen fel van szerelve nagyon profi gyógyítóeszközökkel is, amikhez én ugyan nem értek, de ez nem is szükséges, mert minden automatikusan működik ott, a kivizsgálás is, a gyógyítás is, tehát nekünk elég csak elhozni oda Ofra testét, s betenni egy... hogy is mondjam... egy „tapsibe”, aztán a többi már a tutuk orvosrobotjának a dolga. Ami magától értetődően meg tudja gyógyítani az AIDS-t is és a tüdőgyulladást is.

—De miért kéne megvárnunk hogy Ofra megbetegedjék abban a világban is, miért ne lehetne kihozni onnan még egészségesen? - ellenkezett Tásácski.

—Például amiatt, mert ha még nem beteg, nem is akarna velünk jönni, nem akarná elhagyni a világát. Tegyük fel, az esküvője előtt találkozunk vele, s előre figyelmeztetjük, hogy ne menjen hozzá Ashkenázihoz, mert a pasi beteg, meg különben sem szereti őt mert csak egy hozományvadász. Szerintem Ofra egyszerűen nem hinne nekünk. De különben is kockázatos az ilyesmi, mert elvileg az sem kizárt, hogy abban a világban Ashkenázi tényleg nem AIDS-es akkor még, mert csak a házassága után szedi össze ezt a nyavalyát, vagy netán még akkor sem... A legbiztosabb, ha olyan világot keresünk, amiben Ofra igenis beteg, s akkor megyünk oda, amikor már a kórházban fekszik, s nem sok van neki hátra a haláláig. Sőt, már öntudatlan. Ekkor nem tiltakozhat az elszállítása ellen, sőt amikor közöttünk magához tér, örül majd, mert ő is tudja, hogy neki

tulajdonképpen meg kellett volna halnia, s kész csoda hogy él! Egyáltalán, miért is „mentsük meg” Ofrát abból a világból, amelyben Ofra jól él, hiszen akkor nincs is szüksége megmentésre, akkor az nem megmentés volna hanem elrablás! Különben is elég nekünk azokkal a világokkal foglalkozni, amelyekben Ofra a halálán van, ezekből is annyi van, hogy kicsinyke részükkel sem tudunk végezni életünk végéig sem.

—Akkor most mit vársz tőlünk? - kérdezte Anoli.

—Azt, hogy menjetek a hetes légzsiliphez! Perceken belül odaérkezem egy űrhajóval. Addig vegyétek fel a légzsilipben már ott levő homlokpántokat a kamerákkal, s bújjatok be az ott található orvosi köpenyekbe...

—Azt meg miért? - kérdezte Omgur.

—De hiszen Ofrát egy kórházból kell megmentenünk, az intenzív osztályról, oda meg csak orvosok mehetnek be! Igaz, éjszaka érkezünk majd oda, de hátha meglát bennünket valaki. Különben sem tudom olyan pontosan beállítani a koordinátát, hogy azonnal Ofra ágya mellé teleportálódjunk. Annyi telik csak tőlem, hogy valahová a kórház területére érkezünk, de ott már mászkálnunk kell majd ide-oda, megkeresni Ofrát... Jobb ha orvosoknak nézünk ki!

—Hát én nemhogy orvosnak nem fogok kinézni, de még csak embernek sem. - jegyezte meg Anoli.

—Te és Tásácski nem is kell hogy velünk gyertek. Ti csak a hordozható lyukba jöttök velem, de Ofrát menteni már nem, épp az alakotok miatt. Ellenben mégis jó hogy legalább a lyukba eljöttök, mert ha ott Ofra majd magához tér, jó ha rögtön megpillant benneteket, nem-embereket, s így könnyen elhiszi majd, hogy egy másik világba került. Erre ti lesztek az „élő bizonyíték”!

—Jó, menjünk hát! - állt fel Drás, és megindult előre.

—De én éhes vagyok, nem ehetnék előbb valamit? - kérdezte a lusta.

—Majd eszel a lyukban a tutu élelmiszerekből. - nyugtatta meg őt a műsorvezető.

Alig érték a légzsiliphez, alig öltötték magukra az ott talált fehér orvosi köpenyeket, s tették fel a kamerás homlokpántot, megérkezett Pucsakaci is. Kezében egy hordozható számítógépet tartott, ami akkora lehetett mint egy nem is túl nagy könyv.

—Ez a kulcs a lyukhoz! - mutatta nekik.

—Meglepő, hogy a tutuk még mindig olyan számítógépeket használnak, aminek van képernyője – azt hittem, náluk már minden holografikus! - ámult Csinga.

—Csakhogy ez nem számítógép, hanem csupán a kulcs! - felelte Pucsakaci. —Bár bele van építve egy kis számítógép, képes tehát egyszerűbb műveletek elvégzésére, de annak töredékére sem, mint egy igazi tutu számítógép. Az igazi tutu számítógépek természetesen valóban mind holografikusok. Ez azonban nem arra van, hogy bonyolult számításokra használjuk fel, a képernyője csak arra kell, hogy lássuk, milyen univerzum-azonosítót meg milyen koordinátákat pötyögünk be. Szóval – mutatta – itt ha ezt a gombot megnyomom rajta, akkor nyílik ki a kapu a mesterséges univerzumba, ehhez még csak koordinátát sem kell beütni. Ha még egyszer megnyomom, bezáródik a kapu. Ha meg ezt a menüpontot aktivizálom, akkor lehet betáplálni az univerzamazonosítót... De most előbb a lyukba megyünk be. - azzal megnyomta a korábban mutatott gombot. S erre előttük a puszta levegőben megjelent egy nagyjából három méter széles és ugyanilyen magas négyszögletes „nyílás”. Valójában persze nem volt ott semmiféle nyílás, de mégis ez volt a kapu, mert ha arrafelé néztek, már egészen más berendezési tárgyakat láttak, mint amiket pár pillanattal korábban, csupa

olyasmit, amiről tudták, hogy nem részei az űrvárosnak. Ráadásul a kapu széle halványrózsaszín fénnel vibrált, nem nagyon, de azért jól láthatóan.

—Menjetek át oda! - biztatta őket Pucsakaci.

Kuku, a tutu azonnal átlépett a kapun, s követték őt a többiek is. Pucsakaci maradt utolsónak, majd amikor ő is átlépett, a gomb újbóli megnyomásával bezárta a kaput.

Óriási terembe jutottak, kör alakúba, a terem közepe tájára, olyan nagyba, hogy csak nagyon messze tőlük, legalább száz méterre látták a terem falait. Mindazonáltal a mennyezetet, mely nagyjából öt méter magasan húzódott a fejük felett, nem tartotta egyetlen oszlop sem. Nem messze tőlük kényelmes, öblös székek voltak elhelyezve, karfájukon nyomógombokkal. Targán nem is késlekedett kielégíteni lustaságát, azonnal beletelepedett egybe, s észrevette, hogy a szék karfáján van néhány gomb, meg egy apró botkormány – kíváncsiságból megnyomta az egyik gombot, mire a szék, bár kereke sem volt, de azonnal elindult vele! De nem ment túl gyorsan, így a lusta nem ijedt meg, hanem elkezdett kísérletezni a gombokkal, s hamarosan rájött, miként tudja a szék mozgását irányítani a botkormánnyal, és szabályozni a sebességét a gombokkal.

Odavezette Pucsakaci elé.

—Hogyan működik ez, ha kerekei sincsenek? - kérdezte tőle.

A tutu válaszolt Pucsakaci helyett.

—Úgy működik, hogy nem is a talajon áll a szék, hanem lebeg felette mintegy két milliméter magasan, egy vékony antigravitációs erőmezőn. S így aztán nem súrlódik a talajon, azaz könnyen tud mozogni.

—De mitől megy előre? Talán levegőt fúj a háta mögé?

—Dehogy, hanem az előbb említett erőmező polaritását változtatja taszítóvá a haladási iránnyal ellentétes oldalon. Ha érdekelnek a pontos részletek, ajánlom látogass el a könyvtárba, mert kell annak is lennie itt valahol, s tanulmányozd a szakirodalmat! Persze, ahhoz meg kéne tanulnod tutu nyelven, de nem olyan nehéz az a nyelvtanító sisakkal...

—Köszönöm, de annyira azért nem érdekel, hogy emiatt poros könyvek fölött izzadjam, kínlódjam...

—Hová gondolsz, mi tutuk már régóta nem használunk könyveket, a könyvtárnak csak hagyományból könyvtár a neve, valójában információtároló kristályok vannak benne...

—Mindegy. Én bevallom hogy olyan lusta vagyok, hogy nemcsak dolgozni, de tanulni sem akarok. Nekem elég az, hogy a szék arra megy, amerre irányítom. Ez nagyon tetszik, s egyelőre nem is akarok kiszállni belőle. Remélem, el lehet jutni e székekben ülve is valahová, ahol magamba tömhetek valami finom zabát!

—Ennek semmi akadálya – szólt most Pucsakaci – üljenek be a többiek is egy-egy ilyen székbe, s máris mutatom az utat! Nem is kell messzire menni, ugyanis épp a szomszédos terem egy étkezde.

—Remek, még egy jó hír! - kommentálta Pucsakaci szavait Targán.

Mindenki beleült egy székbe, s követték a szintén székbe telepedett Pucsakacit. Pár pillanat alatt elrepültek a terem falához, ahol azonban nem találtak semmiféle ajtót. Dísztelen, fehér falat láttak. Illetve, a fal az egyik helyen rózsaszínű volt. Pucsakaci habozás nélkül nekivezette a székét ennek a rózsaszín foltnak, de a szék nem ütközött neki a falnak, hanem érthetetlen módon egyszerűen áthaladt rajta, s eltűnt a többiek szeme elől. Kuku azonnal követte Pucsakacit, s erre fejcsóválva bár, de így tettek a többiek is.

A „falon” való áthaladásból semmit sem éreztek. Egy másik terembe jutottak, mely azonban jóval kisebb volt mint az előző. E teremben egyáltalán semmi bútor nem volt, ellenben a puszta levegőben különböző színű öklömnyi csomagocskák függtek, gömb vagy téglatest alakúak, bár semmi sem tartotta őket a levegőben. Az egyes csomagocskák fölött rövid írás is látszott, ez is a puszta levegőben, nyilván hologramm volt, csak épp sehol sem volt látható semmiféle hologrammvetítő szerkezet. De, bár felismerték hőseink hogy ez egy írás, nem tudták elolvasni, mert nem ismerték a tutu betűket, de különben sem tudtak tutu nyelven.

—Ez egy étkezde. - szólt Pucsakaci. —Nyugodtan kézbefoghatjátok azt az ételcsomagot ami tetszik, a kezetekben fog maradni, aztán megehetitek. Az ételek fölé ki van írva a neve is tutu nyelven, s ha megérintitek ezen elnevezést, akkor egy hosszabb szöveg is megjelenik a levegőben, ami tájékoztat az étel összetételéről és egészségügyi hatásairól, de ezt most felesleges megtennetek, mert nem tudtok tutuul. Bár nyilván érdemes lesz a későbbiek során megtanulni a tutu nyelvet mindenkinek, annak mindenképpen, aki megnyeri majd a Kukkolót... Kóstoljátok csak meg az ételeket, nagyon finomak, s mind könnyen emészthető és ehető, mert mind pépes. Egyétek bátran, annyi van belőlük, hogy hónapok alatt sem tudjátok végigkóstolni mindet!

Melia bátran kinyúlt az egyik élelemgomolyag után, s az valóban a kezében maradt. S ámultan látta, hogy az elvett ételcsomag helyén villogni kezd a levegő, majd néhány másodperc után ott egy ugyanolyan ételcsomag jelenik meg a puszta semmiből!

—Ez csodálatos! Hiszen így sosem fogy ki az élelemraktár! - kiáltotta.

—Persze hogy nem fogy ki - mondta Pucsakaci - a tutu technológia az ételmet a puszta energiából állítja elő, energia meg van bőven, mert a tutuk úgy mondták nekem, hogy e mesterséges világ bár nem működik majd örökké, de néhány milliárd évig bizvást számíthatunk rá...

—Én azért szeretném tudni, hogy mit eszem. - szólt most Slipi. —Azaz, mondd meg nekem Pucsakaci, hogyan is tanulhatnék meg tutu nyelven?

—Hát úgy, hogy ha befejeztétek itt az étkezést, akkor vissza kell mennünk az előbb látott terembe, oda ahová érkeztünk, s abból nyílik egy másik terem, s abban van sok-sok nyelvtanító sisak, amik képesek arra, hogy megtanítsák nektek a tutu nyelvet! És ezek olyan tökéletes sisakok, hogy e tanítástól egyáltalán nem fog fájni a fejetek, ez biztos, mert tapasztalatból beszélek, ugyanis én is egy ilyennel tanultam meg tutuul. De most nem szeretném ha ezzel foglalkoznánk, mert a közeljövőre más programot tartogatok, hiszen tudjátok ti is, Ofra megmentését... Na, mehetünk akkor, csillapította mindenki az éhségét?

—Azt igen, de szomjas vagyok. - válaszolta Csinga.

—Akkor menj oda a falhoz, ott találsz egy kék gombot, azt nyomd meg, s akkor majd meglátod mi történik...

Csinga odament, megnyomta a gombot, s erre megjelent a levegőben előtte egy egészen közönségesen kinéző pohár. Megfogta és belenézett. Teli volt vízzel. Mivel valóban szomjas volt, megitta.

—Mit csináljak a pohárral? - kérdezte aztán.

—Dobd el. - javasolta neki Pucsakaci.

—De nem akarok szemetelni.

—Nem baj, dobd csak el!

Csinga vállat vont, s elhajította a poharat. S azt látta, hogy a pohár le sem esik

a padlóra, mert már repülés közben mintegy *elhalványodott*, majd egyszerűen eltűnt!

—Hát ez meg hogy lehet, hiszen anyag nem vész el! - csodálkozott.

—Anyag valóban nem vész el, ellenben átalakulhat energiává! Bár itt még csak nem is az történt. Ugyanis te nem olyan pohárból ittál, ami anyagból lett volna. Egy illúziót éltél át csupán. A poharad nem anyagból volt, hanem speciális formát felvett energiamezőből állt. S amikor eldobtad, ezen energiamező egyszerűen szétsugárzódott.

—Ezek után félek megkérdezni, hogyan megy itt az ürítkezés! Azt is valami energiatartályba kell pottyantanom, rendes WC helyett?

—Nem. Hanem az úgy van, hogy menj csak végig a fal mellett, néhány száz méterenként találsz a levegőben függni kis fehér gomolyagokat, amik egészen úgy néznek ki, mint valami nagyon puha kelme, na ez a tutuknál a WC-papír! El kell venni egy ilyet és használni.

—Jó-jó, de hol van az a hely, ahová leülhetek a dolgomat végezni?

—Bárhová leülhetsz, nincs külön WC. Pontosabban, a tutuk ehhez nem leülnek, hanem leguggolnak. Guggolj le, és csinálj a padlóra!

—És ki takarítja el azt utánam?

—Senki. Ugyanis néhány másodpercen belül el fog tűnni magától, és nyoma sem marad. Szaga sem. Az is eltűnik majd, amivel kitörölöd a fenekedet. Átalakul ugyanis minden energiává.

—Azt akarod mondani, hogy egyszerűen bárhová kiengedhetem a pottyantmányt?!

—Igen. Ezt az egész világot mindenütt behálózza az, amit a tutuk úgy neveznek hogy „*intelligens energiamező*”, s az ügyel az ilyen dolgokra. Bár nekem Min úgy magyarázta, hogy nem maga az erőmező intelligens, hanem a központi számítógép, az energiamező pusztán tájékoztatja a számítógépet a dolgok állásáról, és cselekszik. Mindent a számítógép vezérel, természetesen. De ezen nem kell csodálkozni, annyit igazán tudhattatok már korábban is a tutukról, hogy náluk minden magasan számítógépvezérelt! Na, mehetünk vissza a másik terembe? Kicsodálkoztatok magatokat?

—Menjünk! - bólintott Csinga, s már indult is a székével a fal felé. Amikor mindenki átért, Pucsakaci így szólt:

—Ez a terem, amibe érkeztünk, az úgynevezett „fogadóterem”. Mindig ide érkezünk, ha a kulccsal belépünk ebbe a világba. Ha e világ más részeire akarunk eljutni, ahhoz a mikrotranszportálót kell használnunk – azzal elvezette őket a terem falának egy távoli részéhez, ami világoszöld volt, s fölé volt írva valami tutu nyelven.

—Menjetek be!

Berepültek oda a székeikkel. Egy nagyjából húsz négyzetméteres szobácskába jutottak, melynek falán egy kis billentyűzetet láthattak hőseink. Emellé odaállt Pucsakaci, s így szólt:

—Ez a mesterséges bolygó nagyjából háromszor akkora, mint a Bargan bolygó, s mint a hagyma, sok-sok szintből áll. Egy-egy szintje nagyjából öt méter magas. S mert így a bolygó sugara mintegy húszezer kilométer, ez azt jelenti, hogy e lakhelynek van valami négymillió emelete. Természetesen mindegyiknek van egy számkódja. De az egyes emeleteken belül is sok teremnek van saját kódja, bár nem mindegyik szobának, hanem csak ezeknek a mikrotranszportálókknak. Ezek nagyjából ötszáz méterenként találhatóak meg, azaz ezekből is van sok-sok millió.

A közlekedés közöttük nagyon egyszerű: csak be kell állítanom ezen a billentyűzeten a kódot, hogy hová akarok kerülni, melyik emelet hányas mikrotranszportálójába, s megnyomni ezt a gombot itt, s máris odakerülünk! Menjünk is mindjárt a nyolcas szint nyolcas szobájába, az lesz ugyanis a bázisunk, onnan indulunk majd az Ofrákat megmenteni... - azzal Pucsakaci beállította a koordinátát, s megnyomta a gombot... s erre látszólag nem történt semmi!

—Na mi az, nem működik? - kérdezte Omgur.

—Miért ne működne? - kérdezte vissza Pucsakaci.

—Hát mert nem történt semmi.

—Hogyne történt volna – máris a célnál vagyunk!

—Na de elvártam volna, hogy tapasztaljak valamit – valami villanást, rázkódást, akármit...

—Ugyan már, az efféle jelenségek mind csak holmi mellékhatások lennének, amik a tökéletlen konstrukciók szokásai, de a tutuknál természetesen minden tökéletes! Szóval már ott is vagyunk, azaz mehettek ki...

Hát kimentek, azaz inkább kirepültek a székeikkel. Egy olyan terembe jutottak, ami nagyobb volt ugyan mint a mikrotranszportáló belseje, de jóval kisebb, mint az, ahová először érkeztek. S e teremben sok-sok vízszintes valami lebegett, amik úgy néztek ki, mint egy-egy nagy, lapos tepszi.

—Ez az orvosi szoba – magyarázta Pucsakaci – a beteget rá kell helyezni egy-egy ilyen ágyra, s onnantól kezdve a gyógyítása már automatikus! S azért jöttünk ide, mert Ofra, akit meg akarunk menteni, ő a halálán van, azaz amint elhoztuk őt ebbe a világba, azonnali kezelésre van szüksége. Szóval, készen álltok akkor az indulásra?

Mindenki bólogatott.

—Akkor álljatok fel, mert a másik világba nem mehetünk repülőszékekkel, azok úgysem repülnének ott! Tásácski és Anoli maradjon itt!

Felálltak. Ekkor Pucsakaci leguggolt, a kulcsot rátette a padlóra, beállított rajta bizonyos koordinátákat, majd...

Majd közvetlenül előttük kinyílt a kapu. Azaz, maguk előtt, a halványrózsaszín, vibráló kerettől övezve már nem a tutu világ repülő ágyait láthatták, hanem egy kékcsempés folyosó egy részletét.

—Gyerünk! - intett Pucsakaci, azzal átlépett a kapun. Amikor mindenki átért, be is zárta a kaput, majd megindult előre. —Ez itt ahol most vagyunk, annak a kórháznak az egyik folyosója, ahol Ofra betegeskedik. Sajnos, nem tudom hogy melyik teremben van, úgyhogy végig kell járnunk az összeset, mindbe be kell nézni, s reménykedni hogy előbb megtaláljuk, mint ahogy felfedeznek bennünket.

—És ha mégis észreveszi valaki a csoportunkat, s gyanús lesz neki hogy mit akarunk itt, akkor mi lesz? - kérdezte Drás.

—Hát, biztos ami biztos, minden eshetőségre felkészülve hoztam magammal egy kábítópisztolyt! Akit meglövök vele, az legalább egy órára eszméletlen lesz. De ha nem muszáj, nem akarom használni.

—Pedig én tartok tőle, hogy hiába van éjszaka, de csak nem lesz elhagyatott ez a kórház teljesen, kell hogy ébren legyen valaki ügyeletes, például valami főnővér vagy ilyesmi...

—De őneki valószínűleg van valami irodája, ügyeletes szobája, és csak a vészcsengők jelére ügyel. Hát majd az ügyeletes szobába nem megyünk be, minket úgyis csak a kórtermek érdekelnek. És szerintem rögtön erről a folyosóról

máris a kórtermek nyílnak, úgyhogy kezdjük is ezek átnézését!

—Eh, ez rém lassan fog menni. - legyintett Melia.

—Ellenkezőleg – intett tagadóan Pucsakaci – ez nagyon gyorsan fog menni, mert elég ha egy pillanatra benézünk mindegyikbe, s ha nem látunk odabent lélegeztetőgépre és infúzióra kötött nőt, máris mehetünk tovább! Ha ugyanis csak úgy simán közönséges ágyakban fekszenek a betegek, akkor az nem is intenzív osztály, vagyis Ofra úgysem lehet ott.

Hát így már könnyebb volt a dolguk, s pár perc alatt át is tekinthették annak a folyosónak az összes kórtermét. Ofrát egyelőre nem találták meg.

—Gyerünk a lépcsőhöz! - vezényelte Pucsakaci.

Felmentek a következő emeletre.

—Haladjunk gyorsabban – javasolta Pucsakaci – mindenki menjen egy külön szobához, s azt nézze át!

Hamar végeztek ezzel az emelettel is, és mentek a következőre. Itt azonban kellemetlen meglepetés érte őket: rögtön a lépcső mellett egy tágas, üvegezett portásfülkeszerűség volt, s benne egy nő ült, aki nagyonis ébren volt! Igaz, épp telefonon beszélt valakivel. Ennek ellenére azonban nagyon meglepődött, amint hőseink felbukkantak a lépcső kanyarulatában, ez látszott az arcán is.

—Gyorsan, menjetek előre, ne törődjetelek velem! - sürgette a többieket Pucsakaci.

Mindenki megindult előre, egy-egy kórtermet átnézni. Pucsakaci is ment előre, de ő maradt utolsónak. A nővér ellenben kilépett a fülkéből, s ezt kérdezte héberül:

—Bocsánat, ti kik vagytok és mit kerestek itt?

—Ofrát keressük. Át kell szállítanunk egy másik kórterembe. - felelte gyorsan Pucsakaci. —Hányas kórteremben van?

—A nyolcasban, de nincs szállítható állapotban, és nekem különben sem szóltak erről!

—Nem baj. - legyintett Pucsakaci, azzal előhúzta a kábítópisztolyt, s vállonlőtte vele a nőt. Az egy hang nélkül összerogyott. Pucsakaci felnyalábolta a testét, s becipelte az ügyeleti fülkébe.

—A nyolcasban keressétek! - kiáltotta oda a többieknek, s maga is megindult előre, az ajtók fölötti számozást figyelve. Kisvártatva meg is találta a keresett helyiséget. Belépett oda.

Ez kis szobácska volt, egyetlen ágygal. Odabent félhomály fogadta a betérőket, s ritmikus zaj hallatszott: a lélegeztetőgép halk szuszogása. Ofra ott feküdt az ágyban, egy szál kórházi hálóingben, s arca igen sápadtnak látszott.

Pucsakaci lehajolt, s minden habozás nélkül kihúzta Ofra karjából az infúziót, majd lehúzta arcáról a lélegeztetőgép maszkját is.

—De hát így meg fog fulladni! - vetette ellen Melia.

—Nem számít, mert ha nem régebben halt meg valaki mint fél óra, akkor azt a tutuk orvosrobotja simán újjáéleszti! Tehát, Omgur, te ragadd meg Ofrát a válla alatt, te meg Drás fogd meg a lábait, és hozzátok utánam! - azzal Pucsakaci megragadta a kulcsot, s máris megnyitotta a kaput. Amikor mindenki átért, becsukta, s újra ott voltak a tutuk által készített mesterséges világban, az orvosi teremben.

—Tegyétek fel Ofrát valamelyik tepsire! - vezényelte Pucsakaci.

Omgur és Drás úgy tettek, s amint Ofra teste elterült az ágyon, az máris megindult magától előre, s eltűnt a terem egyik falán feltároló széles résben.

—És most mi lesz? - kérdezte Tásácski.

—Most várni kell. Nézzétek csak – mutatott Pucsakaci oda, ahol az ágy eltűnt – írás jelent meg a levegőben, s bár ti nem értitek, ez azt jelenti tutu nyelven, hogy a gyógyulásig eltelő várható időtartam fél óra! Ezt kénytelenek leszünk kivárni.

—Nem is sok idő. Mit csináljunk ezalatt? - kérdezte Anoli.

—Amit akartok. Nézelődjétek körbe például... Itt valamelyik szomszédos helyiségben kell lenni egy másik étkezőnek is, például, tehát aki éhes lenne, az bekaphat még pár falatot... vagy messzebbre is elköszálhattok, csak ne felejtsetek el visszajönni, másképp elmulasztjátok Ofra magához térésének pillanatát!

—Én inkább itt maradok, nehogy elszalasszak valami érdekeset. - mondta Tásácski.

—Én is maradok, most nem vagyok éhes. - felelte a lusta.

—Ez kész csoda nálad. - epéskedett Anoli.

—Nem, ez részemről természetes, ugyanis ha nem vagyok éhes, minek menjek akár az étkezőbe is, amikor menni valahová, az munka?!

A többiek is úgy döntöttek, hogy inkább nem mennek sehová, hanem megvárják Ofra gyógyulását ott helyben. Egyedül Kuku határozott másképp.

—Nekem az az ötletem támadt – mondta – hogy addig el kéne hozni ide a sisakokat, amikkel megtanulhatjátok az én szépséges tutu nyelvemet!

—Ugyan, nem olyan sürgős az! - legyintett Kala.

—Tényleg nem sürgős – mondta Pucsakaci is – de azért Kuku nem mondott hülyeséget, mert miért is ne használjuk ki az időt! De én nem akarok elmenni innen, s nem biztos hogy megtaláljátok nélkülem.

—Dehogyan – ellenkezett Kuku – hiszen azt mondtad, hogy a fogadóhelyiséggel szomszédos szobában vannak!

—Jól van, hozzátok! Ki megy értük?

—Majd én – válaszolta Kuku – és nem is kell velem jönnie senkinek sem, elhozom őket én magam.

—El se bírod egyedül mindet. - nézett rá Csinga.

—Nem nehezek, meg aztán nem is kell egyszerre cipelnem őket, elég lesz egyesével vagy kettesével bevinnem őket a mikrotranszportálóba, aztán már csak meg kell nyomnom a gombot...

—Rendben, de jó koordinátát táplálj bele, nehogy eltévedj itt nekem! - nevetett rá Melia.

—Eh, miért is tévednék el, itt minden olyan mint nálunk tutuknál ahol eddig éltem, ami a szülőhazám, itt nekem minden ismerős, mintha csak otthon lennék... azt kivéve, hogy nagyon meleg van. De egyelőre még bírom... Bár kell legyen errefelé valahol ürruha is, nem kizárt hogy keresek egyet magamnak, s az majd kellemesen hűvösen tart... Na már megyek is, mert én is vissza akarok érni időre, mire Ofra magához tér! - azzal már meg is fordult és ment is. A többiek pedig nyugodtan várakoztak. Azaz, lényegében unatkoztak.

—És mire kell Laura királynőnek sok-sok Ofra? - kérdezte egyszer csak Tásácski.

—Hát, erre vonatkozóan csak tippjeim vannak – mondta Pucsakaci – de szerintem arról van szó, hogy a királynő nagyon összebarátkozott az „eredeti” Ofrával, meg annak a két klónjával, és reméli, hogy a többi Ofra is az ő jó barátnője lesz. Meg aztán, azon a bolygón most nagy változások zajlanak, technikailag is, meg nagy társadalmi átalakulások is, és Ofra meg a két klónja a királynő fontos segítő társa, szinte „jobbkeze”, és reméli hogy az általam hozott Ofrák is a segítségére lesznek a céljai elérésében.

—De hiszen Ofra máshoz sem ért, csak az énekléshez. - jegyezte meg Csinga.

—Ellenben ő is mint mindenki, képes bármit megtanulni. És nagyon szorgalmas. És idealista, azaz szeret valami nagy célért élni, küzdeni, dolgozni, s a királynőnek épp ilyen személyekre van szüksége. Persze, nyilván kell majd neki egy kis idő, amíg beleszokik ebbe az új világba, amibe érkezett...

—Kíváncsi vagyok, mi lesz az első szava, miután magához tér! - kuncogott Tásácski.

—Ugyan mi más, mint hogy „hol vagyok”? - vélekedett Targán.

—Én nem hinném. Szerintem Ofra sokkal fantáziadúsabb, hogysen ilyen egyszerű dolgot kérdezzen.

—Ezt mindjárt megtudjuk – mondta Pucsakaci – mert nemsokára letelik a fél óra!

Valóban, alig mondta ki e szavakat Pucsakaci, feltárult a fali nyílás, s előbukkant belőle a repülő ág, rajta Ofra testével. De nemigen látszódott rajta semmi változás: ugyanolyan sápadt volt mint amikor rátették a tepsire, és még most is aludt.

—Fel kell ébreszteni! - döntött Pucsakaci.

—Majd én! - ajánlkozott rögtön Tásácski. —Hiszen én is Ofra vagyok, ő meg én egyek vagyunk, azaz úgy illik, hogy én ébresszem fel saját magamat!

—Ne is haragudj, de én nem hiszem hogy azonos lennél Ofrával.

—Nem az a lényeg, mit hiszel erről te, hanem hogy mit hiszek erről én! S különben is, nem mindegy az neked, hogy ki ébreszti fel?! - azzal választ se várva az ágyhoz lépett, s kissé megütögette Ofra arcát, majd megsimogatta a lány szemhéjait.

—Ébredj, kedveském! - mondta neki héber nyelven.

Pár pillanat múlva fel is nyílt Ofra szeme, s pillantása Tásácski arcára szegeződött. Majd tekintete tovább vándorolt... és megállapodott Tásácski szárnyain. S e látványtól el is sápadt Ofra arca, bár eddig is nagyon sápadt volt.

—Te egy angyal lennél?! - kérdezte.

—Nem, én nem angyal vagyok, ugyanis te sem vagy a túlvilágon, bár egy másik világban, abban igen. Én a te megmentőd vagyok. Meg mindenki más is itt akit látsz, a te megmentőd.

—Nem értem. - tápáskodott a lány ülő helyzetbe, s körülnézett. —Ez nem úgy néz ki, mint egy kórház. És te sem úgy nézel ki, mint egy ember. Mi történt velem?!

—Mondom – egy másik világba kerültél! És e világban élnek olyan fajok is, akik nem emberek. Én sem vagyok ember, ebben igazad van. De attól még nem vagyok gonosz, és nagyon szeretlek is téged, te vagy a példaképem, sőt, te meg én egyek vagyunk, de annyira, hogy nézz csak meg jobban, épp olyan az arcom mint a tied, sőt, elárulom azt is, tudom ám az összes dalodat! Ugyanis híres énekesnő vagyok a magam bolygóján. Szeretnélek is meghívni oda, hogy látogass el majd hozzám, ha már jobban érzed magadat... ami remélem hamar lesz, mert miért is ne éreznéd jól magadat, amikor már nem vagy beteg, ugyanis el kell mondanom neked, sőt, illetet volna ezzel kezdeni a felvilágosításodat, hogy meggyógyítottunk, teljesen egészséges vagy, azaz már nem vagy beteg a tüdőd, nem vagy tüdőgyulladásos, sőt, az AIDS-nek sincs nyoma sem benned! Makkegészséges vagy, de tényleg, legfeljebb kissé gyengécske, mert régen ehettél utoljára valami kiadósat! De ezen azonnal változtathatunk, csak kelj fel, s gyere velem, elmegyünk a legközelebbi étkezőbe, s ott pukkadásig eheted magadat a legfinomabb csemegékkel! - és Tásácski a kezét nyújtotta Ofra felé.

—Kérlek, kérlek... ne ilyen sietve... ezt nehezen fogom fel... mi az hogy egy másik

világban vagyok? Úgy érted, hogy egy másik bolygón vagyok? Mert azt tudom ugyan, hogy léteznek más bolygók, de úgy tudtam eddig, az emberek még nem képesek egyik bolygóról a másikra átjutni! De még ha képesek is, én hogyan kerültem át oda?! És miért éppen én?!

—Hát ez hosszú történet... félek, hogy nagyon nehéz lesz megértened. Tudd meg, hogy nem csak egy Világmindenség létezik, hanem nagyon sok, lehet hogy végtelensok, de néhány billió minden bizonnyal. És ezek mind nagyon hasonlítanak egymáshoz, azaz mindegyik épp olyan mint a többi, eltekintve egy-egy apró részlettől. Ebből máris következik, hogy egyik ember vagy más lény sem egyetlen példányban létezik, hanem nagyon sok példányban, bár e példányok normális esetben nem találkoznak egymással, hiszen különböző világokban élnek. De van rá mód, hogy eljussunk egyik világból a másikba, s ha már ott vagyunk, akár el is hozhatunk onnan valakit a mi világunkba. Na már most, mi akiket itt látsz, úgy döntöttünk hogy elhozunk téged a te világodból a mienkébe, kifejezetten azért, mert ha ott maradsz a magad világában, akkor meghaltál volna, mi azonban képesek vagyunk meggyógyítani téged, sőt ezt már meg is tettük, s mindezt egyedül csak azért, mert annyira szeretünk téged! Te ugyanis olyan rendkívüli nő vagy, hogy megérdemled, hogy tovább élj! De továbbélned már itt, e világban kell neked, azaz meg kell szokj itt, mert arra nincs mód, hogy visszatérhess a te világodba. De miért is térnél oda vissza, semmi keresnivalód ott, hiszen úgysem voltál boldog Ashkenázi mellett! Énekelni meg itt is tudsz!

—Hát ezt nagyon nehéz felfognom... - merengett el Ofra. —Bevallom, ennél azt is hihetőbbnek tartom, hogy egyszerűen a Mennybe kerültem... hiszen a Menny az, ami tele kell legyen sok roppant csodával... márpedig ez a hely olyan, hiszen látom, hogy ez az ágy is amin ülök, a pusztá levegőben lebeg, anélkül hogy bármi is alátámasztaná, se lába, se kereke, aztán mégsem esik le...

—Ugyan már – legyintett Pucsakaci – ha kissé körbevezetünk itt téged, láthatsz ennél nagyobb csodákat is, mert ez semmi! Na, ha kiálmélkodtad magadat, s éhes vagy, akkor kelj fel, s gyere velem, azonnal elvezetünk valahová, ahol teletömheted a hasikádat mindenféle finomsággal!

—Boldogan követlek, de nem kaphatnék valami ruhát előbb, hogy ne hálóingben legyek? Mert ez így olyan illetlen...

—Hát, női ruhákról elfeledkeztem gondoskodni – hajtotta le a fejét Pucsakaci – de majd ha eljössz az én világomba, akkor ott majd csak találok neked valami rádillő öltözetet! A feleségem ruhái talán jók lesznek rád is, de ha nem, akkor is veszek majd neked valami rádvalót, legfeljebb várnod kell majd rá néhány óra hosszát.

—Ezt nem értem – szólta Ofra – hogyhogy akkor, ha elmegyek a te világodba? Hát most hol vagyok, ha nem a te világodban?

—Most egy egészen különleges világban vagy, amit én csak úgy hívok, hogy a „hordozható lyuk”. Ez lényegében egy mesterséges bolygó. De én nem itt születtem, s általában nem is itt élek, hanem egy igazi bolygón, aminek az a neve hogy Bargan... - és Pucsakaci csak beszélt – beszélt, s igyekezett mindent érthetően megmagyarázni Ofrának, hogy mi az hogy tutu nép, hogy hordozható lyuk, hogy kulcs, hogy párhuzamos világegyetemek, sőt, egyáltalán mi az a műsor, hogy Kukkoló. Ez bizony lassan ment, egy óránál is tovább tartott. Végül Ofra így szólta:

—Nem merném állítani, hogy mindent felfogtam abból amit mondasz nekem, de annyit azt hiszem világosan megértettem ebből, hogy ti nem vagytok zsidók. Mondd hát meg nekem azt, hogy ebben a világban, ahová elhoztatok engem, hol

él az én népem, a zsidók?

—Attól tartok hogy sehol. - mondta Pucsakaci. —Illetve, hogy egészen pontos legyek, eredetileg nem élt itt egyetlen zsidó sem, de meséltem neked arról, hogy az az Ofra aki ebben a világban élt évezredekkel ezelőtt, az is meg lett mentve egy időutazás által, s ő jelenleg a Júd bolygón él mint Laura királynő megbecsült bizalmi embere, s ő meg néhány társa időgép segítségével elhozott a múltból néhány zsidót, és a segítségükkel igyekeznek megteremteni ott ebben a korban a zsidók országát. Ez annyira így van, hogy ott a nyelvtanító sisakokkal amaz bolygó összes lakójának megtanították a héber nyelvet, az lett ott kötelezően azon bolygó egyetlen nyelve. De ettől még szerintem nem mondható hogy a Júd bolygó a zsidó nép bolygója lenne, mert „igazi” zsidó akit a múltból elhoztak oda, ott legfeljebb néhány száz él, az összes többi ember ott őslakó, akiknek biológiailag nézve a dolgot egyáltalán semmi közük sincs a zsidósághoz.

—De hát akkor én végleg kiszakadtam a világomból, gyökerek nélkül maradtam, mindent elveszítettem amit korábban megszoktam, amihez kötődtem?!

—Azt hiszem igen, de emiatt ne bánkódj, mert legalább élsz, míg ha ott maradsz, meghaltál volna. Majdcsak beilleszkedel valahogy ebbe a világba is! Értelmes nő vagy te, majd megszoksz itt mindent, nem félek én attól hogy ez ne menne neked! Az az Ofra is aki most a Júd bolygón él, beleszokott ebbe a világba, fog ez menni neked is, hogy is ne menne, amikor azonos vagy vele!

—És én mindenben segítek majd neked! - mondta Tásácski is.

—És mindenki nagyon fog szeretni is téged. Hiszen szeretik a művészetedet is, a dalaid nagyon népszerűek az én világomban is... - mondta Pucsakaci.

—Ez rengeteg hír volt nekem egyszerre, ezt nyugodtan át kell gondolnom! - válaszolta Ofra, és végigsimított a homlokán. A keze remegett az idegességtől.

—Jó, akkor gondolkodj ezen, de nem lenne jobb tényleg, ha közben falatoznál is valamit?

—De, jobb lenne, mert tényleg éhes vagyok, de előre félek attól, hogy mit kell ennem.

—Mit kell attól félni?

—Mert tudom már hogy ti nem vagytok zsidók, emiatt úgy gondolom hogy nem is tudtok nekem kóser ételt adni.

—Emiatt igazán ne zavartasd magadat, mert biztos állíthatom, hogy kivétel nélkül minden tutu étel amit itt kaphatsz, garantáltan kóser, ugyanis ezeknél tisztább származású étel elvileg sem elképzelhető, mert mindegyik tiszta energiából állítódik elő, tehát teljesen mentesek bármi anyagi szennyeződéstől!

—Remélem igazat mondasz...

—Na de miért is hazudnék?

—Azt nem tudom...

—Végülis van más választásod, mint hogy megbízz bennünk?

—Nincs, igazad van. És ne haragudj rám, ha néha kételkedem, de itt nekem minden olyan furcsa... És azt mondod mindent elveszítettem, amit eddig megszoktam...

—De sokat nyertél is. Egy új életet. Egészséget. Új barátokat... Abban is biztos vagyok, hogy a tutu orvosrobot nemcsak a tüdőgyulladást és az AIDS-t kúrálta ki belőled, hanem egy egész csomó rejtett genetikai rendellenességet is, amik bár nem okoztak eddig benned látható tüneteket, de megrövidítették volna az életedet. Azaz, biztos vagyok benne, hogy ezen orvosi kezelés hatására jelentősen meghosszabbodott az életed, tehát nem nyolcvan-száz évig fogsz élni, mint ahogy

az normális esetben lett volna, hanem talán a százötven évet megélned sem lesz lehetetlenség.

—Hát a tutuk olyan sokáig élnek?!

—Ugyan már, még sokkal tovább is, ők ugyanis örökéletűek! Na, jössz enni?

—Menjünk. - szállt le Ofra az ágyról.

—Na de várjatok csak – szolt Kala – mert Kuku még nem jött vissza a sisakokkal, ha elmegyünk innen, hogyan talál meg bennünket?

—Tényleg, hol marad ilyen sokáig? - kérdezte Anoli is.

—Azt nem tudom, ezt én sem értem – tűnődött el Pucsakaci – de Ofrának mindenképpen muszáj ennie valamit, tehát javaslom, legyen az úgy, hogy legalább egy fő közülünk itt marad hogy várja Kukut, a többiek pedig elkísérik Ofrát egy étkezébe, aztán majd visszajövünk ide. Remélem addigra Kuku is megérkezik. Tehát, ki az aki itt marad Kukura várva?

—Én biztos nem, és Tásácsi sem – szolt Anoli – mert nekünk Kuku nem szimpatikus, hiszen nyíltan kijelentette, hogy szörnyetegeknek tart bennünket.

—Nem azt kérdeztem hogy ki *nem* marad itt, hanem hogy ki az aki marad. Tehát hadd halljam, van önként jelentkező?

—Nem kell senkinek sem itt maradnia, mert már itt is van Kuku! Ott jön! - szolt Slipi, s Pucsakaci háta mögé mutatott. Mindnyájan megfordultak, s valóban ott jött feléjük a tutu, de már nem egy szál alsógatyába volt öltözve, hanem egy fehér szkafander pompázott rajta, épp csak a sisakját nem tette a fejére, az a tarkója mögött lógott le a hátára. De nem ez volt a legfigyelemreméltóbb rajta, hanem az, hogy volt nála valami: méghozzá egy lézerpisztoly. S ezt most Pucsakacira és a többiekre fogta.

—Na végre! - szolt, amikor közelebb ért. —Hogy vártam már ezt a pillanatot, s íme elérkezett! Ne is fáradjatok a kérdésekkel, azonnal megmagyarázom, miért van nálam e pisztoly, s mi a céloom veletek! A céloom veletek természetesen az, hogy megöljelek benneteket. S ezt teljesen lehetetlen megakadályoznotok, mert nincs semmiféle fegyveretek, s messze is vagytok tőlem. S ne is kísérletezzetek azzal, hogy közelebb jöttök, mert azt nem fogom hagyni, aki egy lépést is megtesz felém, azt azonnal lelövöm! Persze akkor is löni fogok ha nem jöttök közelebb, csak akkor kicsit később, akkor, ha elmondtam amit akarok.

—Miért, mit akarsz elmondani? - kérdezte nyugodtan Pucsakaci.

—Mindenekelőtt azt, hogy mi a céloom ezzel az egésszel. A céloom ugyanis az, hogy megszerezem a kulcsot. Tehát Pucsakaci, ha élni akarsz még egy keveset, akkor tedd le azonnal a kulcsot a földre, és rúgd a lábaddal ide hozzám! Na gyerünk, gyerünk, ne habozz, mert nem várok sokáig, s ha nem teszed amit parancsoltam, akkor lövök! S még az sem biztos hogy a szívedbe vagy a fejedbe lövök, mert egyrészt nem vagyok valami kiváló céllövő, sosem gyakoroltam, másrészt nem is akarok majd a szívedbe vagy a fejedbe löni, hanem máshova, mondjuk a gyomrodba vagy a beleidbe, hogy lassan, kínok közt pusztulj majd el! Na, mozdulj már, és lökd ide a kulcsot!

Pucsakaci tétován nézett körbe, de hát senki segítségére sem számíthatott, mindenki nagyon messze volt a tututól, legalább tíz lépésre, semmi esélye nem volt senkinek sem holmi váratlan támadásra... nem tehetett tehát mást, mint hogy letette a földre a kulcsot, s a lábával megtasztította a tutu felé. A kulcs előrecsusszant a padlón, de nem jutott el Kukuig, megállt alig valamivel a félút után.

—Ostoba! Azt mondtam hozzám lökd!

—Én igazán igyekeztem... - morogta szerényen Pucsakaci, hogy fel ne idegesítse Kukut. Örülteket jobb nem felingerelni, márpedig szilárd meggyőződésévé vált, hogy a tutu férfi megőrült.

—Szándékosan löktél kicsit a kulcson, de ezt nem viszed el szárazon! Lassanként foglak ropogósra pirítani!

—Nem mondanád el előbb, mire véljük e váratlan cselekedetedet? - kérdezte tőle megnyerő mosollyal Kala, s előrelépett egy aprócska lépést. De Kuku azonnal lőtt egyet feléje, s a lézerimpulzus alig pár centivel Kala lába előtt csapódott be a padlóba.

—Hohó, maradj csak a helyeden, te kis hamis! Nem kell ahhoz idejőnnöd, hogy meghalld amit mondani akarok! Kezdem is! Szóval, arról van szó, hogy ez az egész mesterséges világegyetem, ez, amit Pucsakaci úgy nevez hogy „hordozható lyuk”, ez az enyém! Úgy van, enyém, s nemcsak mostantól az enyém, de mindigis az enyém volt! Ugyanis én azon tutuk egyike vagyok, akik részt vettek a megépítésében! Még hozzá nem egy közönséges, huszonhatodrangú résztvevő vagyok, hanem a legfőbb tervezők egyike! Na de ez még mind semmi, mert tudjátok meg azt is, hogy cseppet sem lett ez a mikro-világegyetem hibás! Nagyonis jó lett, pont olyan, amilyennek terveztem! Azaz, nem véletlenül van itt huszonnyolc fok huszonöt helyett! Azért ennyi itt a hőmérséklet, mert ilyennek állítottam be, direkt, készakarva, szántszándékkal!

—De hiszen ezt te nem szereted. Vagy talán élvezed, ha szenvedhetsz? - kérdezte Pucsakaci.

—Nem erről van szó. Nekem természetesen kellemetlen ez a hőmérséklet, mégis azt akartam hogy az ilyen legyen, ekkora, mert ez kell ahhoz, hogy éljenek és szaporodjanak azok a vírusok, amiket kitenyésztettem! Azok ugyanis pontosan huszonnyolc fokon életképesek, legalábbis az esetben, ha valami élőlény szervezetén kívül vannak épp, tehát mesterséges körülmények között. Mert nekem a céljaimhoz kellett egy mesterséges világegyetem, de olyan, amely otthonos körülményeket teremt a vírusaimnak!

—De miféle vírusokról van szó? - kérdezte Slipi.

—Azon vírusokról, amelyek elkészítését te, aki biológusnak mered nevezni magadat, holott a biológusoknak legfeljebb szégyene lehetsz, te tehát lehetetlennek tartod: azon vírusokról van szó, amikről beszéltem is a Kukkolóban, amelyek minden élőlényt képesek elpusztítani, a tutuk kivételével! Ezek a vírusok ugyanis léteznek, igen, máris készen vannak, e pillanatban is, e világ egy félreeső részében, amit berendeztem a kísérleteim színhelyéül, no meg abból a célból, hogy ott e vírusokat nagy tömegben állíthassam elő! És el fogom őket terjeszteni a világban, sőt, nemcsak a mi világunkban, de sok-sok más világban is a kulcs segítségével, minden világegyetemben amibe csak eljuthatok, mert ez az én életcélom, hogy állandóan csak új meg új világmindenségekbe járjak át, s mindegyikben elterjesszem a vírusaimat, s azok mindenütt kipusztítsanak minden szörnyeteget, azaz mindenkit aki nem tutu! Ez nagy és lelkesítő cél, amiért élnem érdemes!

—De hiszen úgysem juthatsz el minden világba, mert abból végtelensok van! - ellenkezett döbbsen Pucsakaci.

—Egyáltalán nem biztos hogy végtelensok világ van, lehet az is hogy véges számú a világok mennyisége, bár e szám óriási. Sőt, egyelőre ez a variáció látszik valószínűbbnek. Mindenesetre én örökké élek, tehát elvileg nem lehetetlen, hogy bár rengetegsok idő múlva, de eljussak az összes világegyetembe, s mindet

megtisztítsam a szörnyetegektől! De különben is szándékomban áll automatizálni a folyamatot, azaz készítek majd kis robotszondákat, amik maguktól képesek átjutni a kapun más világokba, s ott elterjeszteni az én jelenlétem nélkül a vírusküldeményt.

—De figyelj már, ez abszolút lehetetlen, hiszen már egyetlen világegyetemben is sok-sok milliárd életre alkalmas bolygó van, még ha tehát el is jut egy robotszondád egy világegyetembe, akkor is elképzelhetetlenül sok idő alatt jutna csak el azon belül minden életre alkalmas bolygóra, hogy megfertőzze azt! - mondta neki Pucsakaci.

—Eh, nem vagytok tisztában a tutu technika lehetőségeivel! Természetesen olyan robotszondákra gondoltam, amik, ha megfelelő körülmények közé jutnak, például ásványkincsekben gazdag bolygó felszínére, akkor legyártják önmaguk pontos másolatait, meg a vírusból is tenyésztenek újabb adagokat, azaz ezek a robotszondák szaporodnának is, s így aránylag nem is sok idő múlva eljutnának amaz világegyetem minden meglátogatásra érdemes bolygójára! Alaposan végiggondoltam már én ezt többször is, és semmi lehetetlen nincs a tervemben! Illetve, kellett nekem egy hely, ahol nyugodtan tenyészthetem a vírusaimat, ahol nyugodtan kísérletezhetem velük meg ahol háborítatlanul építhetem a robotszondákat, s amikor elkezdtük építeni mi tutuk ezt a kis világegyetemet, akkor eszembe jutott, hogy itt a remek alkalom, ha huszonnyolc fokosra állítom be, ami épp megfelelő a vírusaimnak, akkor senki nem fog idepofátlankodni, s marad az egész az enyém! S ez így is lett, épp csak arra nem gondoltam, hogy nem csupán tutuk vannak a világon. Mert tutu ugyan nem jött ide, de sajnos a világ el lett ajándékozva neked, Pucsakaci. Nem gondoltam rá, hogy ez bekövetkezhet, ilyesmire legvadabb álmomban sem gondoltam. De ha már bekövetkezett, tudtam, egyetlen esélyem, ha jelentkezem hozzád a Kukkolóba, s valahogy megszerzem a kulcsot. És ez, mint látjátok, sikerült is! A kulcs az enyém!

—Figyelj, Kuku, ha már úgyis a tied a kulcs, semmi szükséged ránk, nem engednél vissza bennünket a mi világunkba? - kérte Omgur.

—Minek?! Úgyis meghalnátok, amikor ott elterjesztem a vírust! És nem kár értetek, mert teljesen reménytelenek vagytok, semmi esztétikai érzéketek, nem látjátok be, hogy semmi szükség a tutukhoz képest ronda, csökkentértékű, atavisztikus fajokra, holmi alsóbbrendű, primitív lényekre, szörnyetegekre! Szerintem még jobban is jártok, ha nem a vírus végez veletek, hanem most azonnal lelézerezlek benneteket, úgy hamarabb végetek lesz! S nem is akarok erről vitát nyitni, ez így lesz ahogy mondtam, s mert el is mondtam amit akartam, máris rátérek a cselekvés mezejére! Elsőként veled végzek, Pucsakaci! - s máris a médiacézárra emelte a pisztolyát.

Ám ekkor megzavarta őt valaki. Méghozzá Tásácski. Az orfa lány ugyanis egy óriásit ugrott, egyetlen szökkenéssel átrepülte a közel tíz méteres távolságot, s két erős, óriási karmokban végződő lábával megkapaszkodott a tutu válláiban. S nagyon örült neki, hogy nem ember. Mert ha ember lett volna, nem képes ekkorát ugrani. Ekkora ugrásra egyetlen ember sem képes. De ő, ő aki alig tíz kilót nyom, akinek szárnya van, s akinek kifejezetten épp a lába a legizmosabb szervevégtagja, ő képes erre. Hiszen fájának női úgy szoktak a levegőbe emelkedni, hogy egy nagyot szökkennek felfelé, s ott terjesztik ki a szárnyaikat. Igaz, tíz méteres távolság átugrása még neki is tekintélyes ugrásnak minősült, amihez össze kellett szednie minden erejét, de sikerült! S most hogy már a tutu vállán állt, felemelte

egyik karmos lábát, s végighasogatta a tutu fejét-arcát, az egyetlen testrészt, amit nem óvott a szkafander. Kuku felüvöltött a fájdalomtól, s ömlött belőle a vér. Kezéből kiejtette a lézerpisztolyt, megragadta Tásácski lábát, s igyekezett lefejteni azt a válláról, de ez nem sikerült, mert nagyon erősen tudott kapaszkodni a lábaival a leány. Annyit azonban elért, hogy megragadta Tásácski azon lábát is, amivel a leány végigkarmolta őt, s így a leány már nem tudta őt újra megkarmolni.

—Segítsünk Tásácskinak! - kiáltott fel Pucsakaci, s máris rohanni kezdett a tutu felé. Alig tett meg azonban pár lépést, lába beleütközött a kulcsba, az a lendülettől meglódult, s egyenesen a tutu lába elé csúszott. Ezt a tutu is észrevette. Lehajolt, felemelte azt, s a magasba csapva eltalálta vele Tásácskit a leány melle környékén. A leány fájdalmasan felkiáltott, hátrazuhan, és zuhanása közben karmai elengedték a tutu vállát, leesett róla. Kuku nem is hagyta kihasználatlanul az alkalmat hogy megszabadult a támadójától, megfordult és rohanni kezdett.

—Ne hagyjuk meglógni! - kiáltotta Pucsakaci, s utánvetette magát. De nem érte utól a tutut. Kuku ugyanis beugrott a mikrotranszportáló helyiségébe, s megnyomott valamit a falon, amitől annak bezárult az ajtaja, ami alatt azt kell érteni, hogy Pucsakaci hiába ért oda néhány másodperccel később, nem tudott oda már bemenni. Azaz, alig húsz másodperc múlva ez már sikerült neki, de amikor oda bejutott, Kukut már nem találta ott. A tutu férfi nyilván beállított magának valamilyen koordinátát, s eltranszportálta magát oda, ahol már nem kellett félnie Pucsakacitól és a többiektől.

—Hogy a fészkes fene essen bele, ez meglógott! - káromkodott Pucsakaci.

—Mi lesz most?! Kulcs nélkül nem tudunk hazamenni! - aggódott Drás.

—Végülis ez nem olyan óriási tragédia – van itt élelem is és víz is, elleszünk mi itt életünk végéig is nagyon kényelmesen! - vont vállat a lusta.

—Igen ám, de nem hagyhatjuk, hogy Kuku elkezdje fertőzni a világmindenségeket, kiirtva minden nem-tutu fajt! Különben is, kitalálhatja hogy megfertőzi ezt a világot is ahol jelenleg vagyunk, s akkor aztán nekünk is végünk! - mondta Anoli.

—Nincs más megoldás, meg kell keresnünk ezt a férget, és kitekerni a nyakát! - mondta Kala.

—Ugyan már, hogy akarod őt megtalálni, amikor e világnak több millió emelete van, s egy-egy emelet is nagyobb, mint egy egész bolygó felszíne?! És Kuku akárhol is lehet, akárhová is eldughatta a maga bázisát!

—Bocsánat – szólalt meg Ofra – én nem nagyon értettem, mi történt itt, miről folyt a szó, de annyit felfogtam hogy ez a kopasz férfi rosszat akart nekünk, s meg akarjátok találni! Ha pedig ez így van, akkor én azt mondom, hogy olyan helyen kell keresnetek őt, ami e világ középpontja, ahonnan mindent irányíthat! Mert ti azt mondtátok nekem, hogy ez egy mesterséges világ, ami nem magától alakult ki, hanem úgy csinálták, ha pedig így van, akkor kell legyen egy középpontja, egy vezérlőhelyiség, mint ahogy a hajóknak és repülőgépeknek is van pilótafülkéje, s logikusnak tartom, hogy ez az illető most odament!

—Milyen okos gondolat! - derült fel Pucsakaci arca. Majd mégis elkomorult. —Baj van! Mert nem tudom a vezérlőhelyiség koordinátáit!

—Azokat nem nehéz kitalálni – vont vállat Anoli – ha a tutuk kicsit is logikusan tervezték meg ezt a világot, akkor a vezérlő koordinátája az a szám kell legyen, ami csupa nullából áll!

—Hm... lehet hogy igazad van, mindenesetre érdemes kipróbálni! - azzal Pucsakaci felemelte a földről a tutu elhullajtott lézerpisztolyát, zsebrevágta, majd így szólt:

—Jöjjön ide mindenki a mikrotranszportálóbba! - s amikor mindenki összegyülekezett ott, beállította koordinátának a csupa nullát, majd megnyomta a gombot...

Most sem történt látszatra semmi, de amikor kiléptek a mikrotranszportálóból, egy óriási helyiségbe jutottak, amiben számos műszerpult volt látható, bár e műszerpultokon viszonylag kevés gomb és kallantyú akadt. Volt viszont mindegyiknek billentyűzete és képernyője, sőt, a tetejükön egy-egy sík lap, amiről sejtették, hogy afölött holografikus látványok jelenhetnek meg, ha valamiért olyasmit akar kivetíteni a kezelőnek a rendszer.

—Hát itt vagyunk, de Kukut nem látom errefelé! - nézett körül Slipi.

—Ez elég nagy baj, mert ötletem sincs, hogy ha nincs itt, akkor merre lehet! - mondta Pucsakaci.

—Reménytelen is volt hogy itt keressük - mondta Melia - mert az elbeszéléséből kiderült, hogy nem egyedül dolgozott e világ felépítésén, s titokban rendezte itt be valahol a maga vírusgyárát, azt meg nem tehette meg itt a vezérlőben vagy ennek környékén, a többi világépítő tutu orra előtt, mert akkor rögtön lelepleződött volna! Azaz, elhibázott koncepció volt őt itt keresni.

—Lehet, de talán mégsem volt hiábavaló hogy idejöttünk! - mondta Slipi. —Mert mit is mondott, hogy az ő vírusainak huszonnyolc fok kell! Ebből arra következtettek, hogy ha sikerülne elérnünk, hogy felmelegítsük ezt az egész világot néhány fokkal, úgy, hogy legyen mondjuk legalább harminc fokos, akkor a vírusai elpusztulnának, nekünk azonban még semmi bajunk nem történne, mert harminc fokot még simán el bírunk viselni!

—De ettől még nem szerezzük vissza a kulcsot! - mondta Omgur.

—Az igaz, de legalább azt megakadályozzuk, hogy kipusztítson más fajokat! Ez tehát erkölcsi kötelességünk!

—S hogyan képzeled ennek végrehajtását?

—Úgy, hogy Pucsakaci, mert ő tud közölünk tutu nyelven, végignézi ezeket a műszerpultokat, s megpróbál rájönni, melyikkel lehet vezérelni a hőmérsékletet!

—Máris engedelmeskedem, tündérkém! - felelte Pucsakaci, s azzal sorra járta a pultokat.

—Sajnos - mondta kis idő múlva - a legtöbbre olyan tutu szó van írva, amit nem értek, hiába rakta a fejembe a nyelvet a sisak, nyilván, mert annak a tutu fogalomnak amit az a szó jelent, nincs megfelelője az én nyelvemen! De erre a pultra itt - mutatta - az van kiírva hogy „univerzális állandók”. S ez reményt keltően hangzik, mert Min nekem úgy mesélte, hogy a világ nem amiatt huszonnyolc fokos, mert a bolygót fűti valami, hanem a kozmikus háttérsugárzás van úgy beállítva, hogy a megfelelő hőfokot generálja, azaz, a hőmérsékletet e világban lényegében afféle kozmikus állandónak tekinthetjük! Tehát próbálkozzunk ezzel!

Ebben a teremben is volt néhány repülő szék, most tehát ezek egyikébe betelepedett, s odavezérelte magát a műszerpulthoz, majd megpróbált rájönni, hogy azt hogyan kell kezelni. Ez szerencsére nem volt nehéz. Elég volt rátennie a tenyerét a pultra, a holovetítő bekapcsolódott, s megjelent rajta egy csomó menüpont. Ezek egy részét Pucsakaci nem értette, de ez nem is zavarta, mert a lényeg az volt, hogy hamar megtalálta közöttük azt, aminek a neve az volt, hogy

„Hőmérséklet”. Ezt aktiválta, mire egy választóképernyő bukkant fel, ami azt tudakolta tőle, hogy hány ezredfokkal kívánja megnövelni a hőmérsékletet. Vagyis Minnek igaza volt: a hőmérsékletet nem lehetett csökkenteni, csakis növelni!

Pucsakaci beállított itt kétezer ezredfokot, ami ugye két teljes foknak felelt meg, majd nyugtázta a biztonsági kérdést, hogy tényleg ezt akarja-e. S a holoképernyőn megjelent egy üzenet, hogy a parancs teljesítéséig eltelő várható idő mintegy két óra!

—Na, reméljük két óra alatt csak nem engedi szélnek a vírusait Kuku! - sóhajtott a Anoli.

—Ugyan már, az szerintem most javában a saját gyógyításával van elfoglalva, amilyen kényeskedő! - mondta Tásácski.

S erre megszólalt Ofra:

—De hát ahhoz hogy meggyógyítsa magát, ahhoz vissza kéne mennie abba a szobába, ahol engem gyógyítottatok meg, vagy nem?

—Ugyan már, sok ezer gyógyító szoba van ebben a világban! - legyintett Pucsakaci.

—És nincs rá valami mód, hogy megtudjuk hogy melyikben tartózkodik épp? - kérdezte az énekesnő.

—Hm... lehet hogy nem is adtál rossz ötletet! Valóban, illene hogy legyen itt valahol valami rendszernapló-féleség! Elvégre ez egy számítógép, s a számítógépek illik hogy naplózzák a tevékenységüket! - azzal Pucsakaci visszafordult a menük felé, s tovább keresgélt köztük. De nem talált semmit.

—Nincs ilyen! - mondta.

—Talán mert rossz helyen keresed. - vélte Anoli. —Nem az „univerzális állandók” műszerpultnál kell az ilyesmit keresni szerintem, hanem valahol másutt.

—Igazad van! S emlékszem is, ott jobbra láttam egy olyan műszerpultot, ami fölé az van írva, hogy „Általános”! - és máris odasietett.

Kisvártatva diadalmasan kiáltott fel.

—Megvan! „Naplóállományok”! Ez lesz az! Sőt, már látom is... itt van az a menüpont hogy „orvosi”... nézzünk csak bele... igen... itt van az időpont, hogy mikor használták az orvosi szobákat... az első adat nyilván azt jelenti, amikor Ofrát gyógyítottuk meg, s valóban, ott van mellette annak a helyiségnek a koordinátája... de íme, itt van azután egy másik bejegyzés is... lefogadom, hogy ez jelenti Kukut!

—Igen, az kell jelentse, mert én is biztos vagyok benne, hogy első dolga volt összefoltoztatni magát, pláne mert úgy láttam hogy Tásácski kikarmolta a fél szemét, márpedig ki szeret félszemű lenni?! - mondta Melia.

—Akkor pedig jegyezd meg jól a koordinátákat Pucsakaci, aztán menjünk máris oda, hátha még ott találjuk! - türelmetlenkedett Kala.

—Menjünk! Ha egy kis szerencsénk van, most elkapjuk! - ugrott fel Pucsakaci is, s már futott is a mikrotranszportálóba. A többiek utána. Ott a férfi beállította a koordinátákat, majd megnyomta a gombot... s máris ugrott az „ajtó” felé. Egyetlen pillanatot sem akart elveszíteni.

Egy olyan helyiségbe jutottak, amely semmiben sem különbözött attól, ahol Ofrát gyógyították meg. Itt is sok-sok lebegő ágy volt... de Kukut nem találták meg.

—Hol lehet az átkozott?! - kérdezte Omgur.

—Reménytelen, sosem találjuk meg! - legyintett Csinga.

—Pedig ide kellett hogy jöjjön, ha a számítógép igazat mondott! - erősködött

Pucsakaci.

—Ugyan, sosem volt itt, mert amennyire vérzett, ha itt lett volna, lennének vérnyomok a padlón. - mondta Targán.

—Nem úgy van az, a vérnyomokat az intelligens erőmező hamar eltünteti.

—Akkor sem találjuk meg.

—Nono! - szólott most Ofra. —Nézzetek csak oda – ezek a csodás repülő ágyak három sorban állnak itt, mindegyikben tíz van, kivéve a legszélsőt, amiben csak kilenc! Pedig gondolom abban is tíznek kéne lenni. Szerintem ennek az a magyarázata, hogy a tizedik ágy éppen használatban van, azaz az a gonosz kopasz ember akit üldöztök, az jelenleg épp azon fekszik, bár azt nem tudom, hogy az ágya merre lehet, meg kéne keresni...

—Igazad van, hogy te milyen okos vagy, milyen éles a szemed, milyen remek a megfigyelőképességed! - kiáltotta boldogan Pucsakaci. —És a legszebb az egészben az, hogy nem is kell keresni az ágyat, elég csak itt kivárnunk, amíg az előbukkan majd magától a falból, rajta Kukuval!

—Azért mégse itt a terem közepén várjuk meg – javasolta Kala – hanem menjünk egészen a falhoz, hogy azonnal elkapassuk, mert ha meglát minket, biztos el akar majd futni, és nekem semmi kedvem fogócskázni vele!

—Jó, menjünk! - mondta Pucsakaci, azzal megkerülve a lebegő ágyak sorát a szemközti falhoz indult. De még oda sem ért, máris így kiáltott fel:

—Hát ez meg mi?! Gyerekek, azt hiszem megvan a kulcs! Kuku itt tette le azt a fal elé, csak eddig nem láttam a lebegő ágyaktól! Na most már legalább biztos, hogy nem ragadtunk örökre ebben a világban! - azzal lehajolt, s felemelte a kulcsot.

—Sőt, itt van a kulcs mellett a szkafandere is. - mondta Melia.

—No persze, szkafanderben nehéz lett volna őt gyógyíztatni. - bólogatott Drás.

—Ugyan miért, hiszen a feje volt sérült, s azt nem borította a sisak!

—Igaz, de lehet hogy be kellett adni egy injekciót a fenekébe vagy mittudomén...

Ebben a pillanatban nem messze Pucsakacitól kibukkant a falból egy repülő ágy, rajta a pucér tutuval. Több sem kellett erre Kalának, azonnal odaugrott... Kuku arcán rémület suhant át és leugrott az ágyról, el akart szaladni, de hiába, mert Kala elkapta a karját, magához rántotta, majd felemelte az öklét, s jókorát csapott vele a tutu fejére. Több nem is kellett: a tutu feje behorpadt mint egy földre esett tojás, és mozdulatlanul terült el a padlón.

—Na, ennek tuti hogy vége, fiam! Agyonütöttem! - sóhajtott Pucsakaci.

—Talán csak elájult.

—Biztos hogy nem, hát nézd meg, hogy szétment a feje.

—Pedig aránylag nem is ütöttem nagyot.

—Lehet, de a tutuk koponyája nagyon vékony. Kár pedig – ki akartam őt vallasni, hogy hol vannak a vírusai, tudod, azért, hogy megsemmisítsem azokat.

—Hát ebből már nem lesz semmi – mondta Slipi – de azért olyan nagy baj mégsem történt, mert azok a vírusok úgyis megdöglének a harminc fokos melegben.

—Reméljük így lesz!

—Biztos hogy így lesz.

—Na de most mi lesz, most, ebben a pillanatban? Megyünk haza, vagy előbb még megmentünk pár tucat Ofrát? - kérdezte Anoli.

—Hát, azt hiszem egyelőre elég nekünk ennyi kaland, ki kell pihenni az izgalmakat, de később még természetesen visszajövünk Ofrákat menteni. - vélekedett Pucsakaci.

—És ezzel az Ofrával, akit most mentettünk meg, mi lesz? Viszed Laurához?

—Okvetlenül, de nem azonnal, hanem előbb szerepeltetni akarom őt is a Kukkolóban, teljes jogú szereplőként, akinek tehát lehetősége van megnyerni a díjat is, tehát e hordozható lyukat.

—De hát szegény még semmit sem látott a világunkból, azt se tudja mi merre van, hogyan viselkedjék, semmit nem ért semmiből sem, tele a feje primitív vallásos elképzelésekkel...

—A vallásnak semmi köze ahhoz, hogy tud-e szerepelni. Márpedig tud, mert nem először kell kamera elé állnia, hiszen a maga világában színésznő is volt. Különben is, nem hiszem én azt hogy sokáig maradna vallásos, legfeljebb addig, míg találkozik a Lauránál levő „eredeti” Ofrával, aki már rég kigyógyult a zsidó hitből, annak következtében, hogy találkozott egy Világórral is. Legalábbis Laura így mesélte nekem. Majd ők ketten kibeszélik a vallást ennek az Ofrának a fejéből is. Engem különben az sem zavarna, ha maradna vallásos.

—De akarja-e egyáltalán megnyerni ezt a lyukat, hiszen azt sem tudja itt mi mire való, szerintem elképzelése sincs róla, hogy mihez kezdjen majd vele...

—Ugyan már Anoli, ne légy ennyire lesajnáló véleménnyel Ofra képességeiről, hiszen tapasztalhattad hogy nem hülye, sőt, kifejezetten zseniális, mert remek ötleteket adott nekünk miközben Kukut kergettük! Nem féltem én Ofrát, mert remek nő ám ő, aki minden helyzetben feltalálja magát, csak ez nem látszik rajta első pillantásra, mert eltakarja remek képességeit a túlzott szerénysége.

—Szó sincs róla hogy lebecsülném őt – akadémikodott tovább Anoli – de akkor is fenntartom a véleményemet, hogy Ofrának most kisebb gondja is nagyobb mint az, hogy elvállaljon egy szereplést a műsorodban! Még ha később valóban fog is szerepelni, de hagyj már neki legalább egy hetet, amíg nyugodtan végiggondolja hogy mi történt vele, s tisztába kerül a saját céljaival, szándékaival, egyáltalán, hagyd hogy ő maga döntsön a saját sorsáról, ne befolyásold ilyen erőszakosan, s ne zúdíts mindent egyszerre a nyakába!

—Bocsánat – szólalt meg szerényen Ofra, aki eddig csendben hallgatta e vitát – de ha talán megkérdeznétek engemet is erről a témáról, mert mégiscsak rólam van szó...

—Nagyon helyes, kapj szót te is! Nyilatkozz, hogy akarsz-e egyáltalán szerepelni Pucsakaci műsorában! - szólt hozzá Anoli.

—Nem.

—Na látod Pucsakaci!

—Viszont ezt a világot, amit ti „hordozható lyukként” emlegettek, ezt szeretném megnyerni.

—Az nem megy szereplés nélkül. - mondta Pucsakaci.

—De, megy, s ehhez más sem kell, csak hogy meghallgass engem, Pucsakaci! Arról van szó ugyanis, hogy az előbb rosszul fogalmaztam: nem azt szeretném, hogy én magam megnyerjem e lyukat, csupán arról, hogy e világ úgy legyen felhasználva, ahogyan azt én helyesnek tartom. Márpedig ha úgy lenne, az nagyon jó lenne neked is, mert az azt jelentené, hogy lényegében megmaradna neked!

—Nem maradhat meg, mert a műsorom díjának ajánlottam fel.

—Ugyan már, akármikor dönthetsz úgy, hogy megváltoztatod a díjat, s a lyuk helyett díjnak inkább egy nagy rakás pénzt ajánlasz fel, úgyis tudom, mert hisz meséltétek, hogy akadnak a szereplőid között olyanok, akik jobban örültek volna a pénznek, és szándékoztak eladni nyerés esetén a lyukat! De még ez sem

okvetlenül szükséges, mert nem tartom lehetetlennek, hogy minden szereplő, aki csak hall engem most, márpedig mindenki itt van, az engem támogat majd ha meghallja hogy mit találtam ki, mert erősen hiszem hogy olyan nagyszerű ötletem támadt, amit minden jóézésű embernek támogatnia kell – sőt a nem embereknek is! - nézett Anolira és Tásácskíra.

—Hát most nagyon kíváncsívá tettél! - mondta Pucsakací őszintén.

—Én már most is támogatom a tervedet, anélkül hogy tudnám, micsoda az, mert te meg én egyek vagyunk, s erősen hiszem hogy ami tőled jön az rossz nem lehet! - kiáltotta Tásácskí.

—Halljuk hát! - biztatta őt röviden Anolí.

—Arról van szó, hogy engem nem is annyira ez a világ, a lyuk érdekel, mint inkább maga a kulcs! Mert ha csak nem értettem valamit nagyon félre az elbeszéléseletekből, a kulcs az, amivel át lehet lépni másík világegyetemekbe. No és hát amióta csak megértettem hogy mi történt velem, hogy engem elhozttatok onnan és meggyógyítottatok, azóta egyre az jár a fejemben, hogy ezt másokkal is meg lehetne tenni...

—Ne is folytasd – szólt Pucsakací – mert már látom, az jár a fejedben, hogy szenteljük az életünket annak, hogy a kulcs segítségével megmentünk minél több szenvedő embert vagy más lényt más világokból, de ennek semmi különösebb értelme nem volna, mert annyi elképzelhetetlenül sok világegyetem létezik, hogy ha életem végéig ezt csinálnám, akkor sem tudnék annyit megmenteni belőletek Ofrákból, vagy más lényekből, hogy az számottevő, statisztikailag érzékelhető mennyiség legyen az összes létező Ofrához képest!

—Ezt elhiszem és megértettem – válaszolta komolyan Ofra – de én nem is dédelgetek olyan célt a szívemben, hogy majd mi itt néhányan megváltjuk az összes létező világegyetemet! Mérhetetlen beképzeltség volna azt képzelnem, hogy erre képesek vagyunk. Ellenben igenis képesek lehetünk arra, hogy megjobbítsuk valamilyen mértékben ennek az egy világnak a viszonyait, azét, amibe tartozunk, amiben élünk! S ez nem is lesz nehéz, mert ennek eszköze a kulcs, ami a kezünkben van! Arról van szó, hogy ti azt meséltétek nekem, hogy én, pontosabban az a példányom aki ebben a ti világotokban élt, az olyan híres nő volt, hogy bár a „halála” óta több évezred telt el, de még most is akadnak olyanok, akik halálosan belészerettek. És ez nekem nagyon tetszik, mert bevallom, hogy egész életemben a nagy, a végtelen, az igazi szerelemre vágytam, erről álmodoztam, számos dalom szól erről! Én nagyon sokra becsülöm a szerelmet, a legszebb emberi ézésnek tartom, sőt, Tásácskí szavaiból úgy tűnik számomra, hogy ezt az ézését még a nem emberi lények is ismerik, érzik és nagyra becsülik. Sajnos, nekem nem volt részem ebben a csodálatos ézésben, bár azt hittem egy darabig hogy elértem a nagy szerelmet, de hát reményeimben megcsalattattam, mert Ashkenázi becsapott... de íme, kaptam egy új életet, s vele új reményt, hogy ebben a világban majd megtalálom az Igazít, aki mellett boldog lehetek! Erre minden reményem megvan, de komolyan és igazán, hiszen azt meséltétek nekem, hogy az az Ofra aki a ti világotokban élt, sőt él még most is, az már megtalálta a maga szerelmét, akivel boldogan él együtt azon a Júd nevű bolygón...

—Bizony, és azóta már gyereke is van! - kotyogta közbe Melia.

—Na látjátok, hát akkor ezt én is elérhetem! Hiszen olyan keveset kérek én a sorstól!

—De mi köze van ennek a lyukhoz? - kérdezte Pucsakací.

—Annyi, hogy az én sorsom és tragédiám amin keresztülmentem, cseppet sem

egyedi. A Világ sajnos teli van boldogtalan szerelmekkel. Ez nagyon szomorú, s ezen változtatni kéne. S mi ezt megtehetjük, mert ehhez más sem kell, csupán az, hogy te Pucsakaci ne add oda e lyukat s a kulcsot senkinek sem, se ajándékba, se pénzért, hanem hirdesd ki, hogy ha valaki nagyon beleszerelmesedett valaki már meghalt, régen élt nőbe, vagy esetleg ha nő szeretett bele egy ilyen férfiba, akkor elég csak szólnia neked, s te vállalod hogy elhozod neki azon illető egy példányát egy párhuzamos világegyetemből, s akkor már boldogok lehetnek! Gondolj csak bele, ettől milyen népszerű lennél, a leghíresebb ember aki valaha is élt a bolygódon, hiszen te teszed boldoggá a reménytelen szerelmeseket! S anyagilag is megérné neked, mert szerintem nyugodtan feltételül szabhatod, hogy e szolgáltatásodért cserébe az illető neked adja a teljes vagyonát is akár, mert aki komolyan és őszintén szerelmes, az semmiféle áldozattól nem riad vissza a szerelméért, azért, hogy megszerezze az imádott lényt! Sőt, aki erre nem hajlandó, annak nem is szabad hogy kihozd az úgymond „szerelmesét”, mert akkor azt nem is szereti igazán, s úgysem lesz boldog mellette!

—Na helyben vagyunk – szolt Pucsakaci – itt a bibi a koncepciódban, Ofra, hogy ha szeret is valaki valaki mást, cseppet sem biztos, hogy az akit ő szeret, az őt viasszaszereti! Hogy egy konkrét példát mondjak, méghozzá a Föld történelméből mert azt neked is ismerned kell: hiába szólna nekem mondjuk Melia, hogy neki tegyük fel nagyon tetszik Rettegett Iván orosz cár, szerelmes belé, hozzam ki neki, mert ha ki is hozom, nem biztos hogy a cár is szeretni fogja Meliát! Sőt, hiszen eleve csak olyanokat hozhatnék ki, akik halálukon vannak, mert ha nem haldokolnak, akkor úgy éreznék, hogy egyszerűen elrabolom őket a maguk világából. Ez pedig baj, mert aki haldoklik, az általában öreg is, és kinek kell egy vén trotty?!

—Nono, nincs igazad! - szólalt meg Melia. —Én máris támogatom Ofra elképzelését, mert nagyszerű ötletnek tartom, mert én magam is mindig a nagy szerelemre vártam! És megfelelek neked az ellenérveidre! Mindenekelőtt: az emberek főleg a tragikus sorsú szépségekbe szeretnek bele. Ez azt jelenti hogy azokba, akik fiatalon vagy legfeljebb középkorúan, életük virágjában halnak meg. Azaz szó sincs „vén trottyokról”, ahogy te mondtad. Ezeket tehát nyugodtan ki lehet hozni a haláluk előtt. Ofra is ilyen: egy tragikus sorsú szépség, aki aránylag fiatalon halt volna meg. Az ő sorsa is azt példázza tehát amit mondtam, hogy az emberek az efféle illetőkbe szeretnek bele. Említhetem azonban Ofrán kívül még mondjuk Kleopátra egyiptomi királynőt is, ő is fiatalon halt meg, amikor legyőzték, s kénytelen volt öngyilkosságot követni, s tudjuk, hogy rengetegen belészerettek a későbbi korokban, holott a történelmi feljegyzések azt írták róla, hogy bár szép volt, de cseppet sem valami rendkívüli szépség, hanem főleg az intellektusával és megnyerő modorával nyűgözte le a beszélgetőpartnereit. Mégis sokan belészerettek. Rengeteg filmet is készítettek az életéről. Nem tudok azonban róla, hogy valaki belészeretett volna holmi „vén trottyba”.

—De figyelj már Melia, én arra gondoltam, hogy olyasvalakibe szeret bele valaki, aki elél öregkoráig, de ő azon illetőt annak fiatal korában óhajtja megszerezni!

—Erre kevés az esély, mert ha valaki elél öregkoráig, akkor máris nem tragikus az élete, eképp kicsi rá az esély, hogy belészeressenek az illető halála után.

—De ugyan miért kellene ahhoz tragédia, hogy valakibe belészeressenek, hiszen nap mint nap jönnek létre szerelmek teljesen hétköznapi körülmények között, mindenféle tragédiától mentesen?!

—Az igaz, csak hogy azon szerelmek esetében nem arról van szó, hogy egy

halottba szeret bele valaki, hanem egy élőbe! Márpedig halott valakibe beleszeretni szerintem olyan rendkívüli esemény, amihez jóval több mindennek kell „összejönni”, mint egy úgynevezett „normális”, azaz élő felé érzett szerelem esetében! S ez szerintem az esetek többségében a tragikus vég kell legyen, mert az kell ahhoz, hogy megsajnáljuk az illetőt. A sajnálat pedig köztudott hogy jó táptalaja a szerelemnek, mert nem kevésszer hallottam azt a mondást, hogy ha egy nőnek sikerül megsajnálatnia magát egy férfival, akkor már jó esély van arra, hogy feleségül is vétetheti magát! Tehát neked Pucsakaci nem kell majd foglalkoznod a vén trottyokkal, mert azok szóba sem kerülnek, hozzád csupa olyan kérelem fog befutni, amik híres, tragikus sorsú, aránylag fiatalon vagy legfeljebb középkorúan elhunyt illetőkre vonatkoznak majd. Ugyanis ezekbe szeretnek bele az emberek a haláluk után.

—Jó. De mi a biztosíték arra, hogy ha valaki meg is szeret egy ilyen illetőt, az majd viszontszereti őt, miután kihoztam ebbe a világba?!

—Semmi – válaszolta most Melia helyett Ofra – de mégis érdemes megpróbálni, egyszerűen amiatt, mert hiszen már az illető megmentésével jót teszünk! Hisz nyilván azért szeretnek bele egy ilyen illetőbe, mert jó ember, remek képességekkel, amiket az emberiség javára fordíthatna, ha tovább élne, hát akkor adjunk neki lehetőséget a továbbélésre!

—Igen, a jó embereket meg kell menteni, vagyis én támogatom magam is Ofra ötletét! - mondta Drás.

—Sőt – szolt Csinga – én mint pszichiáter állítom azt, hogy igenis jó esélye van annak, hogy az illető viszonzni fogja a szerelmet, mert ha valaki tudja hogy a halálán van, aztán megmentik, akkor nagyonis hajlamos hálát érezni a megmentője iránt, ez pedig megint csak jó táptalaja a szerelemnek! Azaz én is úgy nyilatkozom, hogy támogatom Ofra ötletét.

—Én meg még tovább is fejlesztem az ötletet – mondta Tásácski – még hozzá úgy, hogy ne csak megmentjük ezeket az embereket, de adjunk lehetőséget Pucsakaci az ilyen szerelmespároknak, hogy itt e lyukban éljenek, kényelmesen, gondtalanul, csakis egymással törődve, mint valamiféle mesterséges Mennysországon! Hiszen ez a lyuk, ha valóban van több millió emelete, ez akkora, hogy úgysem telne be a te életed alatt, még akkor sem ha ezer évig élsz!

—Eh, nem tudod hogy mit beszélsz, ha így teszek azzal épp elrontanám a szerelmüket, mert egykettőre unatkozni kezdenének! Csak Targán olyan furamuki hogy a semmittevés a legfőbb öröme, a legtöbb ember igényli hogy legyen munkája, vagy legalábbis valami értelmes célja az életben!

—Semmi gond, mert én tudok nekik célt találni! - szólalt meg Anoli. —Ne felejtsük el ugyanis, hogy menedzser vagyok. Majd én megszervezem ezekből a szerelmespárokból e lyuk belső, kulturális életét! Csoportokat alkotok majd, akik filmeket, zenéket gyártanak, táncgyűteseket alakítok belőlük... előre látom, rengeteg csodálatos műalkotás születik majd, amikkel eláraszthatom a lyukon kívüli világot, sőt világokat, amiknek mindenki nagyon örövend majd, sőt, anyagilag sem járok majd rosszul, mert nyilván nem kevés pénzt kaphatok értük! S ebben te is segíthetsz nekem Pucsakaci, már amiatt is, mert van a VTV nevű tévécsatornád, s az máris egy értékesítési forrás!

—De mi a garancia rá, hogy akiket megmentünk, azoknak lesz akár egy csekély művészi érzéke is?!

—Az, hogy általában a rendkívüli teljesítményt felmutató illetőkbe szoktak az emberek beleszerelmesedni. De engem az sem érdekelne ha nincs ilyen

tehetségük, mert nekem elég mindössze néhány kiemelkedő személyiség, a többiek felhasználok majd a mindenféle tucatmunkákhoz, például a filmekben a tömegjelenetekhez. De ezt csak mellékesen mondom, mert biztos vagyok benne, hogy a többségének lesz tehetsége valamihez. Aztán meg, ha nem is foglalkoztak eddig a művészetekkel, de az se baj, mert a legtöbb ember képes bármit megtanulni ha elég szorgalmas és ha van rá ideje, márpedig itt a lyukban lesz ideje mert nem kell a létfenntartásáért gürcölnie, és szorgalma is lesz, mert szívesen foglalkozik majd művészetekkel, hiszen másképp unatkozna. S mert itt mindenki boldog, beteljesült szerelemben él majd, emiatt nagyszerű művészi teljesítményeket nyújtanak majd, hiszen köztudott, hogy a beteljesült szerelem csodás efféle képességekkel áldja meg azt, akinek az megadatik, rendkívüli mértékben felfokozza az ihletet! E lyuk igazi művészeti központ lesz, ahonnan csak úgy árad és ömlik majd a világba a sok-sok nagyszerű műalkotás! Tehát én is azt mondom, hogy Ofra remek ötletet adott, legyen minden úgy, ahogy ő javasolta! Sőt, annak sincs akadálya, hogy emellett megvalósítsuk az én korábbi ötletemet, s tudóscsoportokat fogadjunk, melyek itt kikutatják a tutu technika titkait!

—És te miként vélekedel, Omgur? - kérdezte Pucsakaci a csipendélt.

—Nekem is tetszik az ötlet, s máris elvállalom, hogy Anoli vezetése alatt én foglalkozzam valamelyik tánccsoport megszervezésével.

—De hiszen te csak a sztriptízhez értesz.

—Az lehet, de ahhoz nagyon, s a maga módján az is művészet! De meg aztán szívesen megtanulok én más táncokat is. Arról nem is beszélve, hogy ha ez a terv megvalósul, akkor elkezdem majd bújni a történelmet, s kinézek magamnak egy tragikus sorsú szépséget, aztán addig rágom majd a füledet Pucsakaci, amíg meg nem engeded nekem hogy megmentsem, erre ő belémszeret, s mellette nagyon boldog leszek!

—Az lehet hogy ő szeretni fog téged, de mi a garancia rá, hogy te is szereted őt?

—De hiszen őt én választom majd!

—Az nem elég. Elhiszem hogy tetszik majd neked, de a tetszés nem azonos a szerelemmel.

—Kénytelen leszel megbízni a szavamban, mert úgysem tudod ellenőrizni, igazat mondok-e.

—Ez nem így van! - ellenkezett Tásácski. —Úgy hallottam, a szerelmet egy hormon okozza a vérben, amit a csiszík már mesterségesen is elő tudnak állítani. Ha arra képesek, biztos arra is van módszerük, hogy e hormon mennyiségét mérjék. Na most, Pucsakaci a Csiszík Barbár Barátja, azaz ha kéri, a csiszík biztos hajlandóak lesznek őt megtanítani arra, miként mérheti e hormon mennyiségét. S így aztán ha valaki jelentkezik nála, hogy ő szerelmes ebbe meg abba, akkor megmérheti, mennyi szerelemhormon van benne, azaz igazat mond-e és tényleg szerelmes, vagy csupán bebeszéli magának!

—Attól tartok, ha ilyen komolyan ellenőrzöm majd a szerelem meglétét vagy meg nem létét, akkor rendkívül kevés üzletfelem lesz, mert a legtöbb ember csak bebeszéli magának hogy szerelmes, a szerelem gondolatába szerelmesek csupán, pontosabban, szeretnének szerelmesek lenni, bár nem azok.

—Na és? Hiszen erre a bajra is van megoldás! - legyintett Tásácski. —Ha megmértem a vérükben a hormon mennyiségét, s azt kevésnek találtad, akkor mondd meg hogy ez bizony kevés a boldogsághoz, de ha vállalja, akkor te segíthetsz rajta, s miután megmentetted azt, akit kinézett magának, azután adsz

nekik egy-egy szerelemtablettát, amit feltételezem hogy be tudsz szerezni a csiszíktól! Ezzel egyben az is biztosítva van, hogy akit megmentesz, az viszontszeresse azt, aki szereti őt.

—De ez nem beavatkozás az emberek szabad akaratába?

—A világon minden ami történik, az befolyásolja az emberek döntéseit, tehát beavatkozás a szabad akaratba. Te ellenben megtehetsz annyit, hogy legalább őszinte leszel velük szemben, megmondod hogy van ez a tablettád, s akkor adod nekik oda, ha igénylik. Különben is, miért lenne baj hogy befolyásolod őket, ha ettől nagyon boldogok lesznek?!

—Ha van ilyen tablettá, akkor én máris kérek belőle, hogy még jobban szeressem az én kis énekesmadaramat! - ölelte át Kala Tásácskit.

—Halljunk téged is, Slipi! - biztatta szólásra a biológust Pucsakaci.

—Hát ha már ennyien pártolják Ofra ötletét, akkor én sem mondom nemet. De előre szólok, hogy jogot formálok rá, hogy tanulmányozzam az orvosrobot működését, meg az egyéb itt esetleg meglevő biológiai furfangokat!

—És te, Drás?

—De hiszen én már mondtam, hogy támogatom Ofra javaslatát!

—De te korábban be akartál költözni ide a híveiddel, nem?

—De igen, ám nem akkor, ha ennek ára az lenne, hogy megakadályozom a nagy szerelmek beteljesedését!

—Különben is – szolt most Anoli – én azt hiszem Drás hívei nem lehetnek még olyan sokan, hogy miattuk túlszűfolt legyen e lyuk, szerintem a négymillió emeletből egyetlenegy sem tölthetnek tele, még annak egy ezrelékét sem, tehát nyugodtan beköltözhetnének ide, legalább lenne közönség is az itt megszülető műalkotások megcsodálására, sőt, ők is alkothatnának mindenféle művészies akármit.

—Na és mit mond nekünk Targán, a mi lustánk?

—Hát ha Dráséknak megengeditek hogy beköltözzenek ide, akkor talán engem sem zártok ki innét! Márpedig engem egyedül ez érdekel. Különben is, közönségnek én is alkalmas vagyok, például lustaságom ellenére szívesen résztvennék mindenféle zsűrikben, bizottságokban, ahol arról kell szavazni, hogy valamelyik zene, dal, film, festmény vagy akármi mennyire tetszik. De még akár az sem elképzelhetetlen, hogy ha kellően soká lustálkodhatok itt, akkor idővel nekem is kedvem támad csinálni valami nem túl fárasztó dolgot. Például ha hiszitek ha nem, de amikor még nem voltam lusta, megtanultam kézimunkázni! Csak aztán abbahagytam. De ki tudja, lehet hogy egyszer megjön hozzá újra a kedvem...

—Szóval úgy látom – ragadta magához a szót Ofra – hogy a döntés a szereplőid részéről egyhangú, Pucsakaci! Mindenki azt akarja, hogy a lyuk ne nyeremény legyen, hanem használjuk fel a nagy szerelmek beteljesüléséhez! Ez egy csodálatos cél, mely értelmet adna az életednek, de a végső döntés rajtad múlik, mert a lyuk a tied!

—Hát a csuda vigye el, nem gondoltam volna hogy alig mentelek meg, máris te akarod megszabni nekem, hogy mit tegyek és mit nem!

—Én mindigis egy nagy ügy harcosa szerettem volna lenni. Sőt nemcsak „szerettem volna”, de voltam is, mert összes dalom Istenről szolt és a szerelemről. No most ha nagyon félre nem értettem valamit abból amit mondtatok nekem, akkor abból az következik hogy azt a vallást amit én hiszek, azt ebben a korban és ebben a világban már senki sem vallja. Ez, bevallom, elszomorít, s őszintén

szólva nem is tudom hogy mit kezdjek ezzel a hírrel, nem tudom, úgy fogjam-e fel hogy biztos amiatt nem vallja ezt senki mert nem igaz vallás s így nekem sem kell ezt vallanom, vagy tartsak ki mellette egyedüli képviselőjeként; mindenesetre mielőtt erről döntenék, beszélni akarok a többi Ofrával, azokkal, akik Laura királynő mellett élnek. Na de ha a vallást illetően kérdéses is a döntésem, a szerelmet illetően nyoma sem lehet bennem semmi kételynek, mert hiszen szerelmet ti is érezték, azt e korban és e világban is érzik az emberek, sőt a nem emberek is, vagyis kötelességemnek tartom hogy e világban is kiálljak a szerelem érzése mellett, annak védelmében, épp úgy, mint korábbi életemben, mint eddig mindig!

—Tehát nem akarsz elmenni Laurához?

—Látogatóba nagyon szívesen, sőt, okvetlenül, de végleg valószínűleg nem. Az én helyem ott van, ahol elősegíthetem a nagy szerelmek beteljesedését.

—Ez ne törjön le téged Pucsakaci, mert még akárhány Ofrát megmenthetsz, akikből juthat bőven Laurának is. - mondta Tásácski.

—Ugyan már, valószínűleg ők is ugyanígy döntenek majd.

—Talán igen, talán nem, de ha úgy lesz is, mit zavar az téged?! Ez Ofra döntése, nem a tied, de úgy mellékesen jó neked is. Nem tudom, miért habozol.

—Azért, mert előre tudom, ha ebbe belekezek, akkor emellett nem lesz semmi időm a Kukkolóval foglalkozni, pedig szeretem azt a műsort.

—De a tévécsatornád fennmarad, s azon bemutatathatod a szerelmek beteljesedését, melyek pontosan neked köszönhetik megvalósulásukat! Bemutathatod a sok-sok nagyszerű műalkotást is, melyek itt e lyukban születnek!

—Jól van, a csuda vigye el, hagyom meggyőzni magamat! Miért is ne, hiszen ha megtartom magamnak a lyukat, akkor most is csak az történik mint ami szokásos a Kukkolóimban: most sem nyeri meg senki a nyereményt!

—Nyer ellenben az egész világ! - mondta Melia.

—De nem a lyukat.

—De többet is annál!

—Ki kéne találni valami nevet a lyuknak – mondta Drás – mert nehézkes mindig úgy emlegetni hogy „lyuk”, vagy hogy „mikro-világegyetem”. Nincs valakinek valami jó ötlete?

—Nekem talán akad. - mosolyodott el Ofra. —Nevezzük el úgy, hogy ez a „*Namál ahavot qdumot*”, mármint héberül, azaz a ti nyelveteken nem más, mint az „Ősi Szerelmek Kikötője”!

Vége

Elkezdve: 2010.07.23., 19 óra 49 perc

Befejezve: 2011.09.18., 22 óra 02 perc